

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

■ GRUP YORUM söyleşisi: "Önemli olan hepimizin yan yana gelebilmesi, birlikte hareket edebilmemiz..."

■ YetmezAmaEvetçilerin bitmeyen yüzüzlüğü...
Solun içine kaçmış Sezen Aksu ruhunu
kulaklarından çekip çıkarıyoruz...

Sayı 98, Temmuz - Ağustos 2015-04, Fiyat: 5 lira (KKTC 6,5)

SEÇİM SANDIĞINDAN TAVŞAN ÇIKTI! HALK İÇİN TEK YOL VAR:

SAİT HOCA'nın anısına...
Saygıyla, sevgiyle...

HAZİRAN

Nizam-ı Tımar!..

İLKER ARSLAN

■ “Ben sana muhtar olamazsın demedim, ben sana masa olamazsın dedim...” Abi nasıl bi masaydı o öyle ya? Karşıdan karşıya tramvay hattı kursan yeminle göze batmaz. Ben o masanın olduğu salonu da merak ettim, kim bilir nasıl büyük. Aynı zamanda acayip bir de kapısı olmalı nasıl girdi abi o masa içeri? Ayrıca kim nasıl karar verdi? KaçAk Saray bitince Emine Hanım ve Tayyip Bey IKEA’ya gidip baktılar diyeceğim ama daha geçen gittim yoktu böyle heyula gibi bir şey. Peki bu masayı kim aldı? Bence şöyle oldu:

RTE: Bilal şu saraya bi masa al oğlum.
BİLAL: Tamam bıbcığım, nasıl olsun?
RTE: Büyük bi şey olsun.
BİLAL: Ne kadar büyük bıbcığım.
RTE: Lan büyük işte! Bi kere de, bi deyişte anla lan!
Bilal uzun uzun boş bakar, görüntü donar..
■ “E’to bitti”, bu sefer harbiden bitti ve aynı zamanda spor basınımda da bir devir bitti. Artık her haziran ayının ortalarında E’to Galatasaray’da, Fener’de haberleri okumayacağız. Çünkü E’to artık Antalyaspor’da. Bu transferle şu da ortaya çıktı: AKP’nin Kasımpaşa ve Rize’den sonra para akıttığı yeni takımı Antalyaspor’dur! Yani bu sene ne yapacağız? Antalya yenildiği zaman sevineceğiz. Antalyalı yoldaşlarımız kusura bakmasınlar.

■ Adam hâlâ diyor ki, “Ben bu ülkenin zencisiyim!” Birader sen rap müzikten parayı vurmuş, şehrin zengin semtlerindeki havuzlu bi villaya; çevresindeki itle kopukla ve torbacısıyla çökmüş, geldiği mahalleyi ve kendi insanını unutmuş, sonradan görme bir zencisin. Yani zencilerin ‘yüz akı’sın!

■ Normal şartlarda oruç tutmayan insanları dövecek yaratıktan bir adım öteye gidemeyecek adamı en tepeye çıkarttık ya. Bize de yazıklar olsun!
■ Çakma İmparator Fatih Terim, sokak köpekleri için “Ya götürün, ya da otoyola atın” demiş. İşte Terim şimdi bitti! Ne 90’larda yaptığı derin devlet

yancılığı, ne de günümüzde yaptığı RTE şakşakçılığı onu kurtaramayacak. Çünkü bu ülkenin en örgütlü, en saldırgan ve en gözü kara tayfası ile tanışacak: ‘Hayvanseverler’! Her ne kadar Panter Emel eski formunda değilse de Terim’i güzel günler bekliyor...

■ Sahura kadar kahvede oturup, sahurda valide ve pederle karnımı doyurup, öğlen 2’de uyanıp tekrar kahveye giden yıllarım oldu lan benim! Oruç da yok ha! Bi de dışardan baktığın zaman bayağı bi solcuydum; bıyık, boğazlı kazak üzeri deri ya da keçe yelek, arada göz altına alınmak falan. Ama inanın o yıllar daha güzeldi, en azından Ramazanlar. (Vay be, bu geyiğe bizi de soktun ya AKP, helal olsun!) Bu siyasal İslamcılar her şeyin içine ettiler, en çok da dinin. Ramazanın, bayramın eski coşkusu yok artık bu ülkede. Ama siyasal İslamcılar son demlerini yaşıyorlar. Çünkü İŞİD son noktayı koydu, artık daha ötesi yok. Olmadığına göre de hep beraber yok olacaklar. Aynı Naziler gibi olacak sonları. Nazizm gibi yasaklanacaklar, dünya üzerinde aranacaklar; uçundan kıyısından İŞİD’e ve diğer İslamcı terör örgütlerine bulaşmış bütün siyasal İslamcılar ve onların borazanları. İşte o zaman bu ülkede ramazanlar, bayramlar yine eski coşkusuyla kutlanacak, kimsenin hiçbir şüphesi olmasın! (Ulan kendim gibi başladım sonra bizim Gürkan Haydar Kılıçarslan’a doğru kaydım. Nasıl oldu ben de anlamadım. Yazdıklarını severek okuyorum, ondan herhalde.)

■ Polis yıllardır yapılan, hiçbir olayın olmadığı, kendisinin de müdahale etmediği LGBT’nin düzenlediği ‘Onur Yürüyüşü’ne bu sene saldırdı. Peki bir nedeni var mı? Bi nedeni yok işte ‘İBNELİK’ böyle bi şey!

■ “Bana solcular adam öldürüyor dedirtemezsiniz!” Bakın adam 90 küsur yaşında eceliyle öldü!

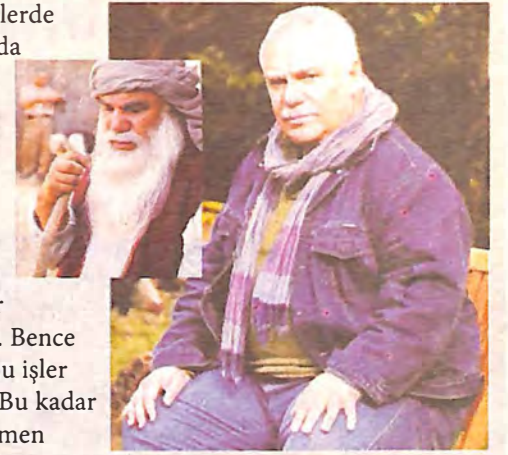
■ Seçim sonuçları sonrası Akp’nin tek başına iktidar olamayacağı ortaya çıktı. Ekonomik göstergeler bundan sonrasının Akp için daha da kötü olacağını göstermekte. Kahin değilim ama bir şeye adım gibi eminim; Akp’yi ilk olarak Karadeniz satacak. Çünkü Karadeniz iktidar sever. İnanmıyorsanız yetmişlerden itibaren yakın tarihe şöyle bir bakın. Ve o bölgedeki değişimleri -Artvin ve ilçeleri hariç- görün.

■ Ethem Sancak “RTE’ye aşığım” diyor. Başka bir adam, nerden baksan 60 yaşında, baba, hatta belki de dede, “RTE’yi yalarım!” diyor, onlara bir şey olmuyor da benim LGBT’li kardeşim niye yürüyemiyor arkadaş? “Eşcinselliği de en iyi biz biliriz” mi diyorsunuz?

■ Sabri’nin Galatasaray’daki amigo kariyeri, oyunculuk kariyerinden daha başarılı.

■ Bundan önceki seçimlerde oyunu Akp’ye verip bunu da gururla duyuran, hatta röportajlar veren Halil Ergün bu seçimlerde HDP’yi destekledi. Seçim öncesi HDP’nin Cihangir parkındaki bir mitinginde boy gösterdi. “Oyum HDP’ye” dedi. Biz solcular özeleştiri verirdik eskiden. Bence bundan vazgeçmeyelim. Bu işler bu kadar kolay olmamalı. Bu kadar çabuk unutmayalım ve hemen güvenmeyelim bu tiplere!

■ Bu sene Beşiktaş oynadı ama Galatasaray şampiyon oldu. Futbol fena halde dramaya benzer.

■ Bu ülkedeki en acayip şeyler de Akp’ye nasip oldu. Mesela Cumhuriyet tarihin en muhafazakar yılları sorulsa herkes son 12 yıllık Akp dönemini söyler. Öyledir de gerçekten, siyasal İslamcı bir iktidar vardır. Ama mesela Cumhuriyet tarihinin ilk swinger baskını bu dönemde

Sivas’ta 30 erkek grup seks yaparken...

Sivas Kağızçıoğlu jandarması düzenlediği toplantıda 30 kişi grup seks yaptıkları yakalandı
2013-02-15 19:47:51 | Okuma: 27776 | 0 yorum

yapılmıştır. Tam yirmi çift. Yani kırk adet abi, abla. ‘Halkın Cinsel Devrimcileri’ diyebilir miyiz onlara, sanmıyorum. Sonuçta zaten özel hayatlarıdır, bizi ilgilendirmez. Ama şu olay ilgimizi çekiyor: Bu çiftler Adana (Mhp-Akp ağırlıklı bir ilimiz), Kayseri (Abdullahımız Gülümüzün memleketi yüzde 70 Akp diyor her seçim), Osmaniye (Mhp birinciye Akp ikinci parti oluyor, ya da tam tersi) illerinden. Rahat hareket edebilmek için Adana’da bir villa tutmuşlar. Kırk kişi, bir artı bir de sevişmek zor olur elbet. O villada yapılanlar da beni ilgilendirmiyor ama şunu yeminle merak ediyorum: Anadolu’nun bağrından kopmuş ve gözü ciddi karartmış bu abiler, ablalar kime oy verdiler? Kayseri’deki görkemli Akp mitingine katıldılar mı? Osmaniye’de ailenin evinde uluyan kurt posterleri var mı? Tabi olay bu swinger baskını ile de sınırlı değil. Swinger baskınının öncüsü aslında Sivas’tan gelmişti. Geçen şubat ayında Türkiye’nin en muhafazakar ili Sivas’ın Kangal ilçesinde 30 erkek (sadece ve sadece otuz erkek) bir evde grup seks yaparken jandarma tarafından basıldı. Peki bunların muhafazakar illerimizde cereyan etmesi rastlandı olabilir mi? Kesinlikle değil son on iki yıldır bu ülkenin ve bu halkın ayarlarıyla o kadar dengesiz bir şekilde oynanıyor ki beklenmedik yerlerde, beklenmedik patlamalar oluyor. Bakın görün bunlar iktidarda kaldıkça çok daha fazla şaşıracağımız, bu tarz bir çok haberle karşılaşacağız. Hazır olun.

■ Çağdaş Beddualar: “Tutmamış yaz dizisi gibi olasin, ekim ayını göremeyesin inşallah!”, “Ethem Sancak’ın gönlüne düşesin de, Usta ile kuma olasin inşallah!”

Gerçek hayata dönme zamanıdır...

MUZAFFER ARSLAN

Burjuva sistemi ve onun demokrasi diye bize yutturduğu kurgu çok ilginç. Burjuvazi haliyle üretim araçlarına ve bu sayede paraya ve güce sahip olan sınıf. Ama kendi düşmanı olan sınıfa bile sistemini savunurmak için bin dereden su getirmede ustalaşmış durumda. Bizim burjuvazinin günde beş vakit secde ettiği ABD, sistem koruyuculukta başı çekiyor. Neredeyse 150 yıldır birbirinin muadili iki partinin değiş tokuşla iktidara geldiği bir sistemi demokrasi diye yutturuyor. Aslında sistemin özeti çok basit: Sisteme dokunma, ne yaparsan yap. Tüm medya, üniversiteler, film endüstrisi, sözde 'sivil toplum' kuruluşları bu algı değişmeden sürsün diye neredeyse kışkırtıcıları yırtıyorlar. Bu ABD uzmanlaştığı algı yönetme siyasetini sadece kendi ülkesinde kullanmıyor, sömürsü altındaki tüm dünyada hakimiyetini yitirmemek için olağanüstü çaba harcıyor. Kendi denetimi dışındaki her ülkeyi antidemokratik ve liderlerini de diktatör ilan edip, dünyanın buna inanması için ne gerekiyorsa yapıyor.

E, malum yaşadığımız ülke Türkiye'de ABD'nin yakın görüş alanı içinde kalıyor. Adeta bir laboratuvar gibi. Darbeyi, sözde demokrasiyi, diktatörlüğü çeşitli ad ve kılıflarda yutturmayı becerdi. Menderesler, Demireller, Evrenler, Özallar, Çillerler ve en sonunda adına AKP dediğimiz ucube hep bu ABD'nin algı operasyonlarının marifeti. Lider parlatma, iktidar etme ve işine yaramadığı zaman da iktidardan düşürme deneylerini yıllardır uygulayageliyorlar. Çizgiden çıkan Menderes'in asılması aslında ABD kırmızı çizgilerini çiğneyenlere verilmiş bir uyardı. Menderes sonrası hiçbir lider de bu kuralı çiğnemedi, ta ki AKP ve liderine gelene dek. Kırmızı çizgilerin kıyısında dolaştığı on yıl boyunca görmezden gelinen megalomanlık, ileri derecede bir psikopatlığa dönüşüp, kırmızı çizgi ihlali başlayana ve kendini dev aynasında görene kadar sürdü, ancak emperyalizmin her zaman çizgileri ve sınırları olduğu gerçeğine kafayı toslaması çok sürmedi.

Sandık restleri, 400 vekil istemeler, anayasayı takmamak, sistemin aslında çoktan değiştiğini ama son hukuki fırçanın kaldığını ima etmeler, tekeli burjuvazi ile kayıkçı kavgasına tutuşmalar, "ben dedim oldu, ben yaptım bitti" efelenmeleri, anayasayı çiğneyerek seçim meydanlarına çıkmalar filan seçim sonuçlarıyla son buluverdi. Ama AKP '1. genel başkanı' ve 'atama başkan' meseleyi anladı mı, bilemeyiz.

Bildiğimiz şudur: Burjuvazi AKP'ye "Çüşş!" demiştir. 13 yıldır dehlemeye alışınca 'çüş'ün anlamını kavramada biraz zorlandılar ama algılamaları uzun sürmez. Emperyalizmde siyasetin de bir raf ömrü vardır zira. İçine katılan kimyasallar bu ömrü

belirliyor, AKP raf ömrünü doldurmaya başlayan ve yeri siyaset çöplüğünde çoktan ayrılmış olan bir mevtadır. Seçimin tek olumlu göstergesi budur.

Seçim bitti, komediye devam

Seçimler bitti, ortaya çıkan tabloyu bazılarımız idrak etmekte zorlanıyoruz, aslında durum gayet açık, hayalleri yıkılan bir kişi var, sarayda oturuyor ve oturduğu saraya uygun bir paye umuyordu. Tepe üstü çakıldı. Ama sistem gene aynı sistem. "Erken seçim olur, bu dağılımdan hükümet çıkmaz, halk AKP'siz devam edin dedi" gibi embesil medya balonlarını boş verin. Burjuvazinin cebinde hükümet reçetesi hazır. Demokrasinin oyun olduğunu onlar bal gibi biliyorlar ama biz henüz anlayamadık.

Bakın yemin töreni bitti ve sıra Meclis Başkanı seçmeye geldi. CHP Baykal dedi, HDP Dengir ve MHP de Ekmeleddin. AKP ise İsmet Yılmaz isiminde karar kıldı...

Şimdi bu adaylar bile aslında bizlerle nasıl alay ettiklerinin somut göstergesi. Mesela Baykal, Teyyip'i kuyudan çıkaran, bugünlere getiren adamdır. Tekine değil, Teyyip daha ortada fol yokken ilk görüşmeyi onunla yaptı. Dengir bize 13 yıl zulüm yaşatan AKP'nin kurucusudur ve AKP'ye Kılıçdaroğlu ile girdiği tartışma ve belgelenen yolsuzluklarının sonucunda veda eden bir isim. En ilginç olanı ise Ekmeleddin. Kendisi emperyalizmin payandası uluslararası İslam cemaatlerinin yöneticisiydi ve CHP-MHP tarafından Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 'çatı' aday oldu. O dönemi biraz anımsayalım. Kılıçdaroğlu çıktığı tv programında Ekmeleddin'i 'alim' ilan etmişti. Büyük bilimsel eserler vermesinden tutun da beyefendiliğine kadar her yönüne kefil olmuştu. Şimdi meclise seçilen CHP vekilleri CB seçiminde işte bu Ekmeleddin'e oy verdiler. Meclis Başkanlığı seçiminde ise özel kalemi ile cinsel ilişkisinin kaseti olan ve o özel kalemini milletvekili yapan, o dönem "Cemaat değil bunu yapan" diyerek Teyyip'i işaret eden ve CHP genel başkanlığına veda etmek durumunda kalan meşhur 'hizipçi' Baykal'a oy verecekler. Ne güzel demokrasi değil mi?!

Neresinden bakarsanız bakın bir tutarsızlık yok mu bu işin içinde, adeta birer umut diye lanse edilen düzen partileri bizim aklımızla dalga geçmiyorlar mı? Bu bir kara komedi değil mi?

Aslında olan çok basit. Meclis'e giren dört parti de ne derlerse desinler, burjuva düzenin sürmesini isteyen ve birbirinden sadece nüanslarda ayrılan düzen partileridir. AKP'nin iyice gemi azıya alması ve bir diktatörlük inşasına girişmesi bu partileri neredeyse bir umut haline getirdi, ancak seçimler bitti ve artık gerçek hayata dönmemiz gerekiyor. MHP Meclis başkanlığı seçiminde de facto AKP'yi destekledi ve şimdi el ele gerici bir iktidar inşasına girebilirler. Koalisyon nasıl şekillenirse

şekillensin, mücadele kaçınılmaz...

Seçimden önce en çok saldırıya uğrayan ve ana rahminden yeni doğmasına rağmen adeta recme uğrayan Haziran Hareketi oldu. Aslında neden çok basitti. Haziran Hareketi düzenin gerçek yüzünü gösteriyor ve oynanan oyunu ifşa ediyordu. Bu oyuna katılmaya gönüllü sözde sol zevat için tahammül edilemez bir

Morrison Süleyman'ın öteki dünyaya intikali...

Aslında sistemin ipliği çoktan pazara çıkmış ama ısrarla görmek istemiyoruz, şöyle bir satır arası okuma yapsak, ortaya çıkanlar yaşanan kara mizahı gözümüze sokacak.

Geçenlerde yılların Morrison Süleyman'ı öldü, neredeyse aziz ilan edilecekti. Duyardık da inanmazdık, celladına aşık olmak böyle bir şey demek ki, solda olduğunu söyleyip, Demirel'i 'bulunmaz Hint kumaşı' gibi anlatan ahmaklar, celladınıza aşkınsınız! Demirel bu ülkenin 40 yıl öncesinin teybibidir, katildir, elinde yüzlerce, binlerce insanın kanı vardır. Gebermiş girmiştir, arkasından gözyaşı dökcek değiliz, badem gözlü değildi... Halk düşmanı bir Amerikan kuklasıydı. Din diyanet diye oy toplardı. Mirasçıları da öyle. Bakın saraya, din adamları sarayda 6,5 milyonluk masada tıknmış. Halka "Fakirliğinize şükredin" deyip, sarayda ziyafete katılmak dine uygun demek. Fakire şükür önerip kendilerine ziyafet çeken bu asalak takımının dini ile sizin dininiz aynı ise bir sorun var demektir.

Bu arada bir de burjuva temsilcisi derneğimiz var ki demokrasi şampiyonluğunu kimseye bırakmıyor. TÜSİAD, AKP ile görüşme sonrası "Buzlar eridi" diye açıklama yaptı. Ulan düzrüler ne zaman buz tuttunuz da şimdi eritiyorsunuz? "Gönlümüz koalisyonu AKP'nin kurmasından

Şu 'ırgat' meselesi...

Ama hâlâ bu çöpün farkında olmayan YÖK profesörleri var; yandaşlıkta hız sınırını aştıkları için frenleri çalışmıyor. Şöyle demeçler verebiliyorlar: "Birkaç ırgat bir araya geldi ve bazı eksikleri ve kusurları olsa bile Türkiye'yi şaha kaldıran ve alternatifi de ortada bulunmayan iktidarı yıktı." (Hayrettin Karaman)

Aslında kendisi ile çelişse de doğru bir noktaya değiniyor. Irgatların iktidar yıkmaya gücünü hissetmiş. Demek ki ülkenin bütün ırgatlarına birleşmekten başka yol kalmıyor; birkaç ırgat hükümet yıkıyorsa birleşmiş ırgatlar tüm sistemi yıkar.

Bu laf ebeleri artçıları da yetiştiriyorlar. Profesörü 'ırgat' der de, Uğur Işılak adlı beste

yerde duruyordu. İşte bu yüzden hedef tahtasına konuldu. Tamam HDP barajı aştı, AKP durduruldu. E, şimdi ne olacak? Dengir'in Meclis Başkanı adaylığı için bu solcu yazıcılardan nasıl kelimeler dinleyip, okuduk, daha nelerini duyacağız?

Rüya bitti, Haziran'ı konuşalım

Aslında rüya bitti. Gerçeğe dönecek olursak şunu görürüz. Hiç bir diktatörlük ve hele de burjuvazinin düzeni seçimlerle yıkılıp, yerine halkın çıkarlarını savunan bir düzen kurulmuyor. Halk muhalefeti, ilmek ilmek, sokakta, barıkatta, grevde, boykotta örgütleniyor. Yani derdimizin çaresi devrim. Başka türlü bizim yaramıza merhem olmuyor. Şimdi, bu müsamereden, ortaoyunundan uzaklaşıp, Haziran'ı yeniden konuşmaya başlayalım mı?

yana" demenin burjuvacısı. Neymiş, erken seçim ülkeye zarar vermiş. "Koalisyon cebimizde" diyemiyorlar, erken seçim umacısı yaratıyorlar. Yeni bir (erken) seçimi hiçbirinin maçası yemez.

Eski bir deyim vardır: "Osmanlı'da oyun çok..." Hiçbir spekülasyona inanmayın, bu sistem burjuva sistemi, her zaman son söz 'bay burjuvazi' söyler, temsilcileri de paşa paşa uyarlar. Hesap sorma işini kafanızda büyütme. Bu ülkenin siyasi tarihinde hesap sorma geleneği yok. Seçimin tek sonucu şudur: Teyyip'in hayalini kurduğu başkanlık sistemi çöp olmuştur ve sistem bu haliyle sürecektir, halk bir devrimle onu yıkana dek.

hırsız durur mu? Bakkalı, manavı, berberi siyaset yaptıkları için aşağılıyor ve "Siyaset işini siyasetçilere bırakın" diye üst perdeden sallıyor. Allah'ın mankurdu, siyasetçiliği meslek kategorisine koymuş. Eğer öyleyse en asalak meslektir. Bakkalı, manavı, berberi en azından geçim için bildiklerini yapıyor, ışılak gibi onun bunun bestesini çalıp KaçAk Saray'a pazarlamıyor.

(Kılavuzu seçmene ırgat diyen H. Karaman olanın çömezi U. Işılak oluyor demek ki!)

Yani demem o ki kara komedi sahnede, sadece doğru yerden bakmak bile her şeyi apaçık görmeyi sağlıyor. İşte bütün mesele o doğru yere varabilmekte.

4

hatırlanacak şu sözü ise, onun 'saf'ını net biçimde ve kusursuzca ortaya koyuyordu: **"Bana sağcılar, milliyetçiler adam öldürüyor, cinayet işliyor dedirtemezsiniz!"**

Yalnızca bu mu? Elbette hayır! Fikret Kızılok'un unutulmaz *Süleyman Hep Başbakan* adlı şarkısına esin kaynağı olan 'Demirbaş'ın 'faşist sevdası' bitmek tükenmek bilmez. Uğur Mumcu, 21 Ekim 1974 tarihinde kaleme aldığı *Düşman çiçek göndermez* başlıklı yazısında, o tarihlerde yapılan bir AP kongresinde, Türkeş'in komandolarının kongreye üç hilalli bir çelenk getirdiklerini, kürsüde konuşmakta olan Demirel'in **"Çelenk getiren arkadaşların ellerini sıkma istiyorum"** diyerek kürsüden indiğini ve komandoları yanaklarından öptüğünü anlatır.

Silah ve tesbih...

Aynı Demirel, 'Ege gölü' esprisiyle bir taraftan güldürüyordu ama diğer yandan da memleketi kan gölüne çeviren, 12 Mart '71 ve 12 Eylül '80'e zemin hazırlayan 'gençler' için şunları dile getirirken hiç komik olmuyordu:

"Silah çekenle tesbih çeken bir olur mu? DGM kanunu çıkarılacak, komünizmin karşısında bütün Türk milliyetçilerinin yer aldığı bir daha görülecektir. Milliyetçi gençlerin, Türk milliyetçiliği ülküsü etrafında toplanmış gençlerin Türkiye'ye zarar vermesi mümkün değildir. Milliyetçi olmayacaksınız da ne olacaksınız? Komünist olduğunuz, solcu olduğunuz zaman kusur sayılmayacak da milliyetçi olduğunuz zaman mı kusur sayılacak? Milliyetçi gençlere daima muhabbet ve takdir ile bakmışımdır... Ülkücülere yapılan hücumlar fevkalâde haksızdır..."

Ayrıca darbenin hemen evvelinde, 1980'in Mayıs-Temmuz ayları arasında yaşanan Çorum Katliamı'na ilişkin, dönemin Dev-Yolcu belediye başkanı Fikri Sönmez'i kastederek, **"Çorum'u bırak, Fatsa'ya bak!"** sözüyle Terzi Fikri'yi hedef göstermekten de geri durmamıştı. 34 yurttaşın katledildiği 1977 'Kanlı 1 Mayıs'ında da 'hep başkandır Süleyman!

90'lı yıllarda özellikle JİTEM gibi kurumların varlığı neticesinde devlet eliyle artan baskı ve işkenceler sonucunda yaşanan acıların da baş müsebbibi odur. Hakikat Adalet Hafıza Merkezi'nden alınan verilere göre, 20 Kasım 1991-16 Mayıs 1993 arasında başkanlığı ile 16 Mayıs 1993-16 Mayıs 2000 arasında cumhurbaşkanlığı döneminde tam 360 yurttaş 'gözetiminde' kaybedildi. Böyle de bir 'kariyeri' var!

Çocuklarının akıbetini soran ailelere, **"Çocuklarınız benim cebimde mi çıkarıp vereyim?"** diyebilirken, olaylara ilişkin ise **"Polisin elini soğutmayın!"** buyurmuş, katilleri cesaretlendirmişti. 90'ların Kürdistan'ında yaşananları haber yapan *Özgür Gündem* çalışanlarının faili meçhul cinayetlerde katledilmesini **"O gazeteciler sigortasıdır"** şeklinde yorumlarken; yine gazeteci Musa Anter'in ölümü üzerine **"Onlar gazeteci kılıfına girmiş militanlar, birbirlerini öldürüyorlar"** diyecekti...

Ülkede sosyalist solun üniversite merkezli yükselişinde '68 devrimci gençliğinin kırımında da rolünün büyüklüğü yadsınamaz! 31 Mayıs 1971 tarihinde Nurhak'ta Sinan Cemgil, Alpaslan

Özdoğan ve Kadir Manga'nın; 30 Mart 1972'de ise THKP-C ile THKO'nun siper yoldaşlığı içinde olduğu Kızıldere'de Mahirler'in, 'ON'ların katledilişlerinde Demirel'in 'muhabbet ve takdir'ini unutmuyoruz elbette!

Üçe üç!

2012'de gazeteye verdiği demeçte 40 sene evveli için topu 'milli irade' zırvasına atıp sıvışmaya çalışsa da idamların meclis oylamasında Menderesler'in 'diyet'ini isterken **"Üçe üç!"** diye intikam naraları atıp iki elini birden kaldırdığını hepimiz biliyoruz!

12 Mart '71 cunta döneminde sıkıyönetim mahkemesi başkanı olan Ali Elverdi'nin 1975 seçimlerinde meydanlardan **"Denizler'i ben astım!"** diyerek oy toplamaya çalıştığını ve 'Demirbaş'ın AP'sinden Bursa milletvekili yapılmasında 'Baba' rolünü oynayan zatın bizzat kendisi olduğunu da! Yine, davanın askeri savcısı Baki Tuğ'un da 1991 dönemi Ankara Keçiören'den DYP milletvekilliği ile 'ödül'lendirilişini de, hepsini tek tek biliyoruz.

Yeğeni Yahya Demirel'in yolsuzluk soruşturmasıyla ilgili, **"25 yaşında çocukla uğraşıyorlar"** diye yakınırken; iki elini birden kaldırıp idamını onayladığı Deniz ile Yusuf'un 25, Hüseyin'in ise 23 yaşında olduğu aklına bile gelmemişti... Ne de olsa "Dün dündür, bugün bugündür"du ona göre... 27 Mayıs'ta 13'er ve 11 yaşlarında birer çocuk olan 3 genç, 12 sene evvelinin 'diyet'ini değil, onurun bedelini, devrimci militanlığın bedelini ödédiler!

Evet, böyle işte... "Milliyetçi gençlere daima muhabbet ve takdir ile bakmış", Çorum'u bırakıp Fatsa'ya takmış bir demokrat o! 'Komünizmle Mücadele'de **"Said Nursi büyük âlimdir, büyük âlim değildir diyenin alnını karışlarım!"** çıkışıyla, Süleymanci tarikatına sarılıp onları besleyen eşi bulunmaz laik-dindar bir devlet adamı! Memlekette 1000 operasyon yapıp şimdilerde tatile çıkarılan 'Ağar' abilerin biricik 'derin' babası, Yahya'nın 'plan yerine pilav'sever amcası!

Öldü diye 'milli yas' ilan etti 3 gün çocukları... Oysa bu memleketin onuruyla namusuyla yaşayanları, bizler, iki elini birden kaldırıp da 'Üç Fidan'ı astırdığın günden beri yastayız! Acımız da gözyaşımızda bilemediğimiz hıncımız da hâlâ 6 Mayıs 1972'de saklı!

Hoşgörünüze sığınıp yazıyı kişisel bir yorumla bitirmek istiyorum... Yıllardır 'Nerelisin?' sorusuna **"İspartalıyım"** diye her cevap verişimde, üzerime bir sümük gibi yapışan 'hemşerilik' zırvası son buldu nihayet!

52 dakika çırpınmıştı Deniz, o ipin ucunda! Tam 3,5 saat sürdü 3 gencecik idam! "Sen de bugün 52 dakikalığına öl. Öl. 52 dakika öl ve geri gel, yeniden ve yeniden öl sonra, yeniden ölmek için yeniden diril! Kaç genci katlettiysen o kadar kere, her biri için yeniden öl!" Akıttığın kadar aksın kanın! Hadi şimdi de, **"Bana Azrail öldürüyor dedirtemezsiniz"** deyip Azrail'den de 'diyet' iste görelim!

'O büyük gün' geldiğinde, memleketimin göbeğinde bugün yalnızca kuşların ihtiyaç giderdiği heykelini alaşağı edip 'Demokrasi' ve Kalkınma Müze'ni yerle yeksan etmek de benim boynumun borcu olsun! Bildin mi 'Bay Binaenaleyh'?!.

* Hamdi Gezmiş'in Anıları Can Dündar'ın *Abim Deniz* kitabından...

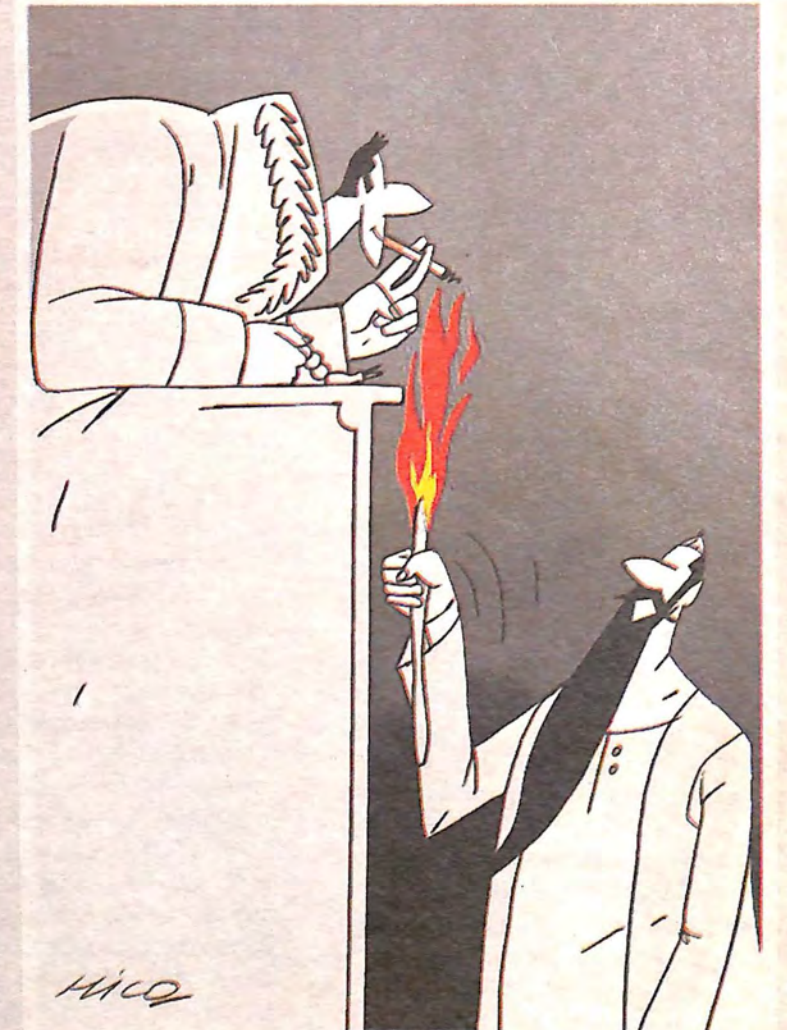

SEYTAN TIRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

KUTSAL DEĞERLERİMİZLE
OYNANMASINA
İZİN VERMEYİZ

'Metal Fırtınası' dersleri: Birleşen işçiler kazanır!

Bursa'da başlayarak tüm Marmara Bölgesi'ne yayılan metal işçileri direnişi, işçilerin birleştiklerinde neler yapabileceğini gösterdi. Metal işçisi, mafya-sendikaya ve patronlara dersini verdi. Öte yandan, işçilerin tek tek fabrikalarda ve fabrikalar arasında örgütlülüğünü geliştirememesi halinde, işten çıkarmalarla yoklama çekmeye başlayan patronların bir karşı taarruz başlatması kaçınılmaz görünüyor.

ÖZGÜR ALTIN

Metal işkolunda her dönemde olduğu gibi Aralık 2014'te bağtlanan toplu görüşmeler sürecinde sıkıntılar yaşanmıştı. Metal işkolunda metal işverenlerini temsilen MESS ve işçi sendikaları arasında toplu sözleşme imzalanıyor. Patron örgütü MESS ve yetkili sendika Türk-Metal ve hükümet işbirliği açıkça gözler önüne seriliyor ve bu görüşmeler olması gereken pazarlık havasından oldukça uzak geçiyor.

122 firmaya bağlı 231 işyerinde 95 bin metal işçisini kapsayan sözleşmelerde yetki sarı sıfatını bile hak edemeyecek Türk-Metal Sendikası'nda. Birleşik Metal İş ise bu alanda daha az sayıda işçinin çalıştığı fabrikalarda örgütlü ve örgütlü olduğu fabrikalar için toplu görüşmeler çözümsüzlüğe ulaşınca grev kararını fabrikalara astı. Ocak ayında bir umut doğuran bu süreç en çok grev erteleyen hükümet olma birinciliğini kimseye kaptırmamak istemeyen hükümetçe milli güvenliği tehdit ettiği gerekçesi ile anında ertelendi. Sonrasında kısmi olarak kimi patronların MESS'den ayrılıp sendika ile anlaşma yoluna gitmesi ile çözümlendi. Delphi, Alstom, Schneider, Dostel, Mahle, Bekaert dahil 15 işyerinde grevi duyan patronlar MESS'den ayrılıp işçiler ile anlaşma yoluna gitti. Anlaşmanın olmadığı işyerlerinde ise işçilerin grevi sürdürme talebi bürokratik manevralarla engellendi, süreci soğutmak için yasal sürecin son bulması beklendi ve bir şekilde soğutuldu.

BOSCH'da yapılan sözleşme

BOSCH işçisi yıllardır kendilerini temsil etmediğini düşündükleri sendikadan kurtulma yoluna gidip Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e geçmeye başlamıştı. Patron ve Türk Metal'in müdahaleleri ile yetki süreci çözümsüzlükle sonuçlandı ve mahkeme kararı ile yetki Türk Metal'e devredildi. Yaşanan bu hukuki süreç nedeniyle BOSCH toplu görüşmeler kapsamının dışında kaldı. 13 Nisan 2015 günü BOSCH işçilerini kapsayan toplu görüşme süreci tamamlandı ve imzalar atıldı. Yani BOSCH işçileri için diğer fabrikalardan farklı bir sözleşme imzalanmış oldu. Sözleşme kapsamında en düşük saat ücreti 6.41 olarak belirlendi. (Ücreti 5.34 altında olanların saat ücreti ilk dönem için 5.34 çekilecek ardından yüzde 7 artı 70 kuruşluk zam olarak belirlendi.) İmzalanan bu sözleşme ile ortalama saat ücretlerde farklılık olduğunu, BOSCH'da farklı bir sözleşme imzalanabileceğini gören işçiler kendi işyerlerinde kendilerine dayatılan sefalet ücretini ve kayıplarını giderecek bir sözleşme hakkı için harekete geçtiler ve fiili

bir greve başladılar, Türk-Metal'den istifa yoluna gittiler.

RENO başlıyor

14-15 Mayıs günü vardiyada bulunan 1500 işçi iş yerini terk etmeyecek eylemi başlattı. Gece vardiyası (00.00-8.00) ise fabrikanın girişinde toplanarak içeri girmeyeceğini açıkladı. :8.00-16.00 vardiyasının da direnişe katılması ile 5 bin 600 işçinin emek verdiği Reno'da üretim durdu, fiili bir grev başlamış oldu.

Dalga önce Bursa'ya yayıldı. 5 bin 900 işçisi ile Tofaş, 1300 işçisi ile Çoşkunöz,

800 işçisi ile Mako ve 600 işçisi ile Ototrim işçileri greve katılıp kendi fabrikalar arası kurulunu oluşturup sınıf dayanışmasının en güzel örneğini sergilediler. Türk-Metal ve MESS patronlarına işçi sınıfının gücünü, gücünün birliklerinden geldiğini bir kez daha göstermiş oldular. Yaklaşık 15 bin işçi Bursada iki haftaya yayılan fiili bir greve imza atmış oldu. Grev için hiçbir yasal süreç gerekmediğini tüm sınıf kardeşlerine gösterdiler. Fiili, meşru mücadele ile her türlü engeli aştılar.

Metal işçisinin bu mücadelesi dalga dalga önce Bursa'daki diğer fabrikalara ardından

sektörün önde gelen tüm fabrikaların yer aldığı Gebze, Ankara, Eskişehir, İzmit, Sakarya'ya yayıldı.

Mücadele eden kazanır

Türk-Metal'in her türlü aşağılık oyunlarına tehditlerine, polisin ve patronların baskısına karşı işçiler yılmadılar direndiler. İşten atma tehditleri, eylemlerin yasadışı olduğu yönündeki palavralar sökmeydi. İşçiye karşı türlü ihanetin içerisinde olan ve MESS ile ticaret ortaklığı bulunan bir sendika, Türk Metal, artık işçiler için hiçbir şeydi. Sendika ağası Pevrul Kavrak tehditlerinin dozajını

Ne yapmalı?

■ İşçi demokrasisi

İşçi demokrasisinin olmadığı durumda sendika üyelerini etkilemeye yönelik herhangi bir özgür mücadele de söz konusu olamıyor. Bu tip sendikalarda çalışma imkanı oldukça kısıtlı, hatta yok denecek kadar olsa da, bu alan kolay kolay terk edilemez. Gerek metal işkolunda gerek diğer işkollarında sendikal bürokrasi, sıradan üyelerin söz ve karar hakkını engelliyor. Öyle ki Türk-Metal sendikası, diğerleri gibi işyeri temsilcisini kendisi atıyor. İşçiler tarafından seçilmiyor. Üstelik geri de çağırılmıyor. Sendika seçimlerinde yönetime muhalif olan listelere oy vermeye eğilimli işçiler baskı altına alınıyor, işten atılmakla tehdit ediliyor. Seçime katılması engelleniyor.

Sendika yukarıdan aşağıya işleyen değil, aşağıdan yukarıya işleyen bir mekanizma ile yönetilmelidir. Bunun ilk koşulu işçi demokrasisidir. Bu yüzden biz işyerinde doğrudan yapılan seçimlerle oluşturulacak, geri alınabilir temsilcilik sistemini savunuyoruz. Elbette iş sadece temsilcilğe havale edilecek

kadar basit değildir. Her soruna müdahale edecek kolektif bir iradeyi harekete geçirecek komiteler örgütlenmek durumundadır. İlerleyen süreçte bu komite fabrika yönetiminin organlarına alternatif ve onun üzerinde bir güce kavuşacaktır...

■ Sendikaları küçümsemeyelim

Her ne kadar sendikaların kusurlarından bahsetsek de sendikalar bir çırpıda terk edilecek, küçümsecek örgütler değil. Örgütsüzlüğün bu kadar yaygın olduğu bu evrede, küçük de olsa bir örgütlülüğü ifade eden sendikalar her zaman olduğu gibi hâlâ sınıf mücadelesi açısından önemlidir. İşçi sınıfına, sadece onun örgütünü beğenmediğimiz için sırt dönmeyiz.

İşçilerin kısmi talep ve mücadelelerinde oluşturacağı özörgütlülüklere ve sendikalara her zaman ihtiyacı var. Yani kimi aklievvelerin öne sürdüğü üzere sendikaların kullanım tarihi geçmedi. Geçen, eskiyen bir şey varsa sendikaların mücadele tarzları, işleyişleri ve yol ve yöntemleridir. Başka deyişle, işçi

sendikalarının başındaki bürokratlar köhnedir; sendikalar değil.

İşçi sınıfı örgütsüz, bu yetmiyormuş gibi örgütlü olduğu kadarının içinde sosyalistlerin varlığı cılız. Sınıf hareketi içindeki arkadaşlarımız, işçi hareketinin düzenli ve dengeli değil, aksine ateşli ve patlayıcı bir karakter taşıdığını unutmamalı. Gerek sloganları gerekse de örgütsel biçimleri, hareketin bu niteliğini göze alarak şekillendirmeliyiz. Önderlikte bulunan arkadaşlarımız kalıplaşmış yaklaşımlardan bir veba gibi kaçınmalı ve işçilerin inisiyatifini geliştirmeye özel önem vermelidir.

artırdı, işçileri bölmeyi denedi ama ne fayda. Şalter inmişti bir kez. İşçiler talepleri konusunda son derece haklıydılar. Eşit işe eşit ücret talep etmek, sendikal haklarının kabul edilmesi ve işten atılan kimsenin olmayacağı garantisi, ücretlerde iyileşme.

Üretime sekte vuran bu dalga bir şekilde bitirilmeliydi. Patronlar işçilere her gün yeni tekliflerle geldi. Her teklif bizzat işçi temsilcilerine iletilirdi. İşçiler hep birlikte değerlendirdiler, tartıştılar ve kararlarını belirttiler. Kısmi kazanımlarla anlaşmalar sağlandı ama işçiler için süreç bitmiş değil.

Aslında daha zor olanı başladı, birliklerini sürdürmek bunu bir örgütlülüğü taşımak kendi komitelerini, fabrika komitelerini kalıcı kılarak patronların ve onların sınıfına, burjuvaziye ve onun aygıtı olan devletin baskılarına karşı koymak... Karşılarında örgütlü bulunan sınıfa karşı, kendi sınıf örgütlerini sağlamlaştırmak ve geliştirmek...

Sendikayı bölmek

Metal işçilerinin mücadelesi patronların yanı sıra kendi sendika bürokratlarına karşı da bir mücadeleyi de içeriyor. Daha Reno'da üretim durdurulmamışken BOSCH'ta yaşanan sözleşmenin duyulmasının ardından, 5 Mayıs'tan itibaren Türk Metal'den istifa kampanyaları örgütlenmeye başladı ve istifa dalgası Türk Metal'in örgütlü bulunduğu tüm fabrikalara yayıldı. Metal işkolunda sadece Türk Metal yok. Birleşik Metal-İş (DİSK) ve Çelik-İş (Hak-İş) de örgütlü. Metal işkolunda bir sendikal rekabetin olduğu da gerçek ve önümüzdeki süreçte bağımsız bir sendika mı, diğer sendikalar mı, ya da sendikasızlık mı seçenekleri tartışılacak...

Hangi sendika olursa olsun, önemli olan fabrikadaki işçi örgütlenmesi elbette. Sendikal süreçlerin ve rekabetin yaşandığı, yaşanacağı ortamda kimi işçiler ya da işçi temsilcileri işçilerin birliğini bozmamak adına biraz da tutucu refleksleriyle

Fabrika komiteleri, derhall

Sendika bürokratları, sendika içindeki konumlarını kaybetmek istemedikleri için kitlenin seferberliğine çeşitli bahanelerle itiraz eder. Elbette fabrika komitelerinin kurulmasını hiç istemezler. Fabrikada çalışanların bilinen, işçilerin takdirini kazanmış işçilerle oluşturduğu fabrika komitesi, hem patronun idaresinden hem de sendikanın aygıtından daha fazla bir ağırlık kazanır. Fabrika komiteleri, işçilerin kendi kaderleri üzerine söz söylemeye başlamasının en önemli aracıdır.

Defterler üzerinde işçi denetimi

Tam da işçiler büyük direnişini sürdürürken gazetelerden okuduk. 'Renault ile cesur yaşa' bayi etkinliği düzenleyen Renault para saçıyordu Fethiye'deki lüks otelde. En az 4 milyon liraya mal olduğu belirtilen etkinlikte yer alan konukların kaldığı iki kişilik odanın tek gecelik fiyatı 1154 liraydı. Yani 116 saat ücreti.

İşçiye gelince kaynak hiçbir zaman yoktur. "Sıkın dişinizi, bu krizi atlatalım", "Hay Allah bir sonrakini de!.."

Biz biliyoruz ki kapitalizm krizler demek ve kriz her zaman bize fatura ediliyor. İşçiye

yaşanacak yeni gelişmelere biraz da sendika bürokrasinin yönlendirmesi ile karşı olabiliyor.

Birliği korumak önemlidir ama işkolunda sendikal birlik her derde deva bir ilaç da değil. O nedenle artık ihanet çizgisine geçmiş, adı yolsuzluklarla anılan bir sendikada daha fazla kalmanın bir anlamı yok. Bu sendika dağıtılmalı, işçilerin gözünde teşhir edilmelidir.

Şimdi mücadelemizle kovduğumuz sendika yarın türlü türlü hileler ile bacadan girmeye çalışacak. Bu konuda sendika ağalarının oyunlarına ve onlarla türlü yoz ilişki geliştiren temsilcilerine karşı uyanık olunmalı.

Devlet-mafya-işveren üçgeninde hareket eden bu sendikadan kurtulmak için, başka bir sendika için mücadele için kollar sıvanabilir. Sendikalar bizimdir, işçilerindir. Sendikayı var eden bizim alın terimizden kesilen aidatlarımızdır. Ve gerçekten

kaynak her zaman vardır. Üretim varsa kaynak da vardır. O zaman hem sendikaların, hem de fabrikaların hesapları işçilerin denetimine açık olmalıdır. Görelim bakalım kaynak var mıymış, yok muymuş...

Sendika bürokrasisini devirelim

Eğer bir sendika bürokrasisi olmasaydı, o zaman polis ordu mahkemeler patronlar ve onların yöneticileri işçi kitlelerinin karşısında acınacak ve gülünç duruma düşerdi. Kendi ayrıcalıklı konumlarını korumak için işçileri sürekli satan sendika bürokratları devrilmelidir. İşçiler kendi kararlarını almalıdır. Vasıflı işçi maaşından fazla maaşı olan sendika yöneticileri kabul edilemez.

Dayanışmayı yükselt

Metal grevi tüm ülkeye yayılırken diğer sendikalardan her hangi bir çıkış görmedik. DİSK ve KESK birkaç ilde dayanışma yürüyüşü gerçekleştirse de, işçilerin taleplerini işyerlerine taşımada etkisiz kaldılar. Oysa kısmi bir iş bırakma ya da dayanışma eylemleri örgütlenebilirdi. Ayağa kalkan metal işçisi sınıfın geri kalanından etkili bir dayanışma görmedi. Bu durumlar için sınıfın dayanışma gücünün

ihtiyacımız olan, gerçek bir sendikadır.

Sendika işçinin örgütüdür. Her işçinin örgütüdür. Sadece solcu ya da 'lider' işçinin örgütü değil. Bu nedenle içinde çoğunluk olacağımız, yönetiminde mutlak söz hakkı kazanacağımız dar ve sınıf örgütü olmaktan uzak yapılanmaları tercih etmemeliyiz. Gerçek bir sendika olsun da, biz yönetimlerde olmayalım. Gerçek bir sendikada muhalefet yürütmek bile çok daha anlamlıdır.

Sendikalarda yozlaşma

Sendikaların devlet iktidarına yaklaşacağı bir sır değil. Üstelik sınıf mücadelesinden umudu yitirenlerin çok olduğu ülkede, sendika bürokratlarının hedefi devlet aygıtının yanında ve onun bürokrasisi ile birlikte görünmekten öte geçmez. Devlet aygıtına ne kadar yaklaşırlarsa elde edecekleri ayrıcalıklarla ne kadar büyüebileceklerinin farkındadır sendika bürokratları.

Üstelik bu yakınlaşmalarının sonucunu milletvekili pazarlıklarında oldukça sık görmeye başladık. Birçok sendika lideri, o ya da bu fark etmez, seçime katılan burjuva partilerinden milletvekili adayı olabilmek için uğraşıyor, seçiliyor. Sendikal mücadeleyi sadece toplu görüşmelere indirgeyen, hükümetin çalışma yaşamına yönelik saldırılarına tek söz etmeyen sendikalarla muhatapız. Değişik konu başlıkları altında hükümetle bir araya gelip üyelerinin tepkisini yatıştırmayı deneyen, hükümet için güçlerini seferber edenler sendikaları görüyoruz. İşçilere yapılan saldırıların kapitalizmden, onun devletinden kaynaklandığını perdelemek için en uğursuz rollerini oynuyorlar.

Türk-Metal de tam olarak böyle bir sendikadır. "Devletin birliği ve bütünlüğü" adına ağzına grevi almayan, kıdem tazminatının gaspına, asgari ücrete ya da işsizlik fonunun iğdiş edilmesine karşı tek bir laf edemeyen 'sendika'!...

göstergesi olan 'dayanışma grevi' tekrar hatırlanmalıdır. 1980 askeri darbesi ile bu hak gasp edilmiş olsa bile, metal işçilerinin açtığı militan mücadele bize yolu göstermiştir. İşçi birlik olduğunda, fiili eylemin önü açılır. Yasal sınırlar işçinin iradesinin karşısında gerektiğinde hiçbir şeydir.

Dayanışma zamanı...

GÜRBÜZ DENİZ

Bursa'dan İzmit Körfezi'ne yayılan işçi sınıfı uyanışı, kölelik zincirlerini kırmak için ilk önce satılık sarı sendikaları fabrikalardan atmakla işe başladı. Seçim öncesi başlayan grevler zincirinin etkisi halihazırda devam ediyor. Direniş sürüyor, kavgı, umut, mücadele büyüyor.

Salt ekonomik değil bu sefer mücadele, birlikte omuz omuza durarak sermayeye, sendika ağalarına diz çöktürebilmek hedefimizdir.

Türlü oyunlarla işçiye işçiye kırdırmaya çalıştılar, tutmadı. Bu oyunları Reno'da, Tofaş'ta, Ford'da bozuldu. Soğuk gecelerde halktan, ailelerden battaniye, çay, şeker yağdı çadırlara. Egemenlerin haz etmediği bu dayanışmacı ruh kitleleri adım adım devrim fikriyle tanıştırtmanın öncü sarsıntısıdır. Patronları ve sendika ağalarını dize getiren işçiler, tüm bir ülkeyi de yönetecek kudrettedir.

Ne koltuk sevdası, ne üç-beş kuruşa tamah etmeyecek sendikalar direnişteki işçi komitelerinin içinden çıkacaktır.

İnançlı işçi gücünün önünde hiçbir kuvvet duramaz, işçinin birliği bozulmadığı sürece zafer kaçınılmazdır. Birlik varsa, yenilgi diyalektiği aykırıdır.

Türk Metal denen mafyacı-faşist çete bütün fabrikalardan atılacaktır. MESS çatırdadı, işçi birlikte yüklenirse parçalanacaktır. Kararlı ve öfkeli grevçiler kapılarda bekleyen sendika ağalarının köpeklerine, polise, AKP'ye, patronlara teslim olmayacaktır.

Grevin içinde yer almayan emekçiler olarak bizler her ortamda grevlere, grevci işçilere ses olmalı, davalarına güç vermeliyiz. Omuz vermeliyiz çünkü sınıf kardeşlerimizin kazanımı demek, bir sınıf olarak bizim kazanmamız demektir; tüm ezenlere, sömürenlere bir şamar demektir. Ezilenlerin, sömürülenlerin birlikteliği hayatı güzelleştirmenin, Haziranlaşmanın yoludur; başka bir dünya ütopyamızın gerçekleşmesine kapı aralamaktır...

Bunun farkında olan patronlar şimdi karşı saldırıyı örgütlemeye çalışıyor. İşçilerin gözünü korkutmaya, TOFAŞ'tan, Mako'dan başlayarak aslında hepimizi sindirmeye çalışıyorlar. İşte şimdi dayanışmanın tam zamanıdır. Tek yumruk olma vaktidir.

İşten çıkarmalara karşı kuvvetli bir ağ kuralım. HAZİRAN, tüm Türkiye meclisleriyle bu işte sorumluluk alsın. Dayanışmayı hep beraber örelim, işçinin davasını ve direnişini tüm ülkeye yayalım.

Metal işçilerini yalnız bırakmayalım. Onların davasını kendi davamız olarak görelim.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecektir...

Dünyanın kaderini işçiler değiştirecek

CAN GÜROLA

Her insan hayatının belli bir anında yaşadığı sorunları anlamlandırmak ister. Çok az insan rahat bir yaşama sahipken yaşamını belirleyen faktörleri ve yasaları anlamaya çalışmıştır ve yine en büyük acı içinde olanlar bu anlamlandırma çabasına vakit dahi ayıramamıştır.

Oysa bugün hayatımızda kaynağını belirlemediğimiz, bir sistem içerisinde algılamaktan uzak olduğumuz sorunların çoğu temelde ekonomik sebeplerle ortaya çıkıyor. Bu ekonomik sebepler, sonrasında belli düşünceleri, kurumları, gelenekleri oluşturuyor ama sorun temelde hep aynı: Yaptığın iş, üretimde sahip olduğun yer ve edindiğin mülk kadar iyi yaşayabilirsin. Sınıf savaşı dediğimiz şey de tam olarak bu noktada doğuyor. Birileri her şeye sahip, her şeyi yozlaştırıyor ve kendi çıkarına alet ediyor; diğerleri ise hiçbir şeye sahip değil...

İşçi sınıfının uzun yolculuğu

Hayatımızdaki problemlerin çoğunu anlamlandırmaya çalışırken yaşadığımız sıkıntı kolay aşılmadı. İnsanlık bu yolda pek çok farklı kavga vermek zorunda kaldı.

İnsan, kendisini fakirliğe razı edici din yorumlarına, inanışlara karşı arayışı onun tarihinin belli bir anında bir sıçrama yaratmasını engellemedi. Mesela Aydınlanma, insanın yaşamını belirleyen faktörlerin dünyevi olduğunu söyleyerek ortaya çıktı.

Bu ana fikir o kadar önemliydi ki, toplumda her şeye sahip olan soyluların, kralların, padişahların, onların iktidar yamağı din adamlarının, toprak sahiplerinin her zalimliklerini, her hırsızlıklarını dine, kutsallığa dayandırarak meşrulaştırma alışkanlığını tersyüz ediyordu. Artık dünyanın yükünü kendi omuzlarında taşımak zorunda olanlar kendilerini dinin veya geleneklerin içinde ifade etmek zorunda değildi, artık başka bir çağ açılmıştı...

İnsan hayatını belirleyen şeyin, maddi varlıkların etkileri olduğunu ve bu maddi sebeplerin en başında ekonominin geldiğini 200 sene önce söylemeye başlayacaktı insanlık.

Topraklarını borçları yüzünden kaybeden köylülerin, evlerine haciz gelmiş işçilerin kaderinin bu olmadığını, bunun bir Allah marifeti değil, ilahi olmayan, insanın insana yaptıkları zulmün sonucu olduğunu söylemeyi mümkün kıldı Aydınlanma.

Aynı vakitlerde dünya değişmekteydi. Tarıma dayalı ekonomi ve sosyal yapı yerini sanayiye bırakmaktaydı. Sanayide büyük çaplı, hızlı, düşük maliyetli üretim, şehirlerdeki esnafın küçük imalatını çöktürüyordu. Hızlı bir işçileşme başlamıştı...

Tarih boyunca süregelen, yaşamın her

alanındaki düzenin ve değişimin esas sebebi olan sınıf savaşı, mülk ve hak sahibi olan zengin sınıflara karşı, mülk ve haktan yoksun olan fakirlerin sınıf savaşı, yeni bir biçim alıyordu.

Topraktaki tasarruf hakkını kullanarak köylülüğü sömüren eski soyluluğun yerini,

işçilerin ürettiği malların üzerinden fiilen hiçbir şey yapmadan para kazanan, sırf mülkiyet hakkına sahip olduğu iddiasına dayanan burjuvalar, yani sermaye sahipleri, zenginler alıyordu.

Eskiden ufak çaplı bir evde, genellikle geniş aile yapısıyla yaşayan, günlük rutini

İŞÇİ SINIFI GÜCÜNÜ KEŞFETTİĞİ ZAMAN...

İşçi sınıfının gücü tam olarak kendisine üretimde biçilen rolden geliyor. Otobüsler, uçaklar, enerji üretim tesisleri, okullar, hastaneler, gıda maddeleri kısacası her şey işçilerin vasıtasıyla işliyor, her ürün işçilerce üretiliyor ve yine işçiler aracılığıyla tüketime sunuluyor.

Ne var ki, işçi sınıfının sırtındaki yük ağırdı...

Onun ürettiği her maldan hemen hemen hiçbir şey yapmadan büyük pay alan, ona sadece yaşamını devam ettirebilecek kadarını vererek mal üzerindeki esas payı kendisi için gasp eden zenginler, yani burjuvazi vardı.

Tıpkı toprağa bağlı üretimin, sanayiye yenilmesi gibi, devlet biçimi değişiyordu. Devletler artık burjuvazinin emrine girmeye başlıyordu; parayı elinde tutan, iktidarı da elinde tutmaya başlamıştı. Yasalar onların saray yavrusu evlerini korumaya başlamıştı. İşçi sınıfı ne zaman açlığa karşı isyan etse, karşısında bu yeni devletin kolluk kuvvetlerini bulmaya başlamıştı.

İşçi sınıfının üretimden gelen gücünü keşfetmesi kaçınılmazdı. Burjuvazi 'çalışma özgürlüğü' adı altında insanları açlığa mahkum eden ücretlere boyun eğdirmişti ama bu aynı zamanda işçi sınıfı için

bir başka olgunun gelişmesini de sağlamıştı: Toplu ve disiplinli halde, belirli taleplerle, iş bırakma, üretim alanında işgal, yani grev...

İşçi sınıfı bu gücünü kullanarak kendisine fakirliği, mutsuzluğu dayatanlara; yaşamlarını harap, dökük evlerde sürdürmeye zorlayanlara; çocuklarını besinsiz, güneşsiz bırakan, sosyalleşme, yaşama, dinlenme imkanı tanımayan sömürüye karşı başkaldırmayı öğrenmeye başladı.

Fakat sadece grevin yeterli olmadığı zaman içinde görülecekti. Grev bir silah olarak ülkeyi yöneten zenginlerin yönetme kabiliyetini kısıtlıyordu belki ama yönetenlerin elinde her zaman başka silahlar bulunuyordu.

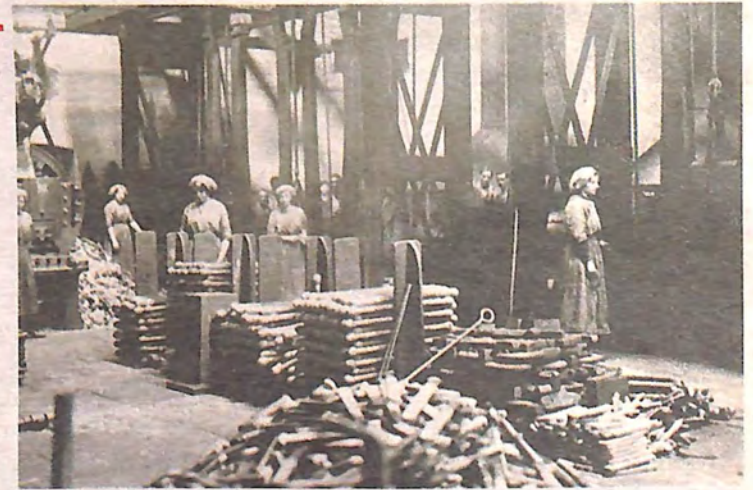
Öncelikle kolluk kuvvetleri işçi sınıfının tarafına geçmediği sürece, grev yapan işçilere karşı sürülecek olan yedek işsizler ordusu mücadelenin saflarına kazanılmadıkça ve işçi sınıfı iktidarı doğrudan almak için çabalamadıkça durum hep aleyhine gelişecekti işçilerin. Her geçici kazanım, yeni yenilgileri doğuracaktı...

Ama durum umutsuz değildi. Kolluk kuvvetleri, ordu gene işçi sınıfının evlatlarından oluşuyordu, komutanları ne kadar yozlaştırılmış

kırsalda yer alan, yerleşiminde sabahın ilk saatlerinde başlayıp, güneş batınca sona eren toprağa bağlı insanlık, artık şehirlerde yaşamaya başlıyordu çoğunlukla.

Tarihteki en büyük göç hareketi kırdan şehirlere olarak görülmekte, yaşam biçimleri değişmekteydi.

İşçileşen kesimler izbe, çatısı akıtan ufak bir dairede 3-4 aile beraber yaşamaya başlamıştı. Şehirler Ortaçağ'daki ufak ve korunaklı kale yapılarından çıkmış, çevrelerinde gecekondulu tipi sağlıksız yapılar pıtrak gibi çoğalmaya başlamıştı. Artık yaşam sabahın erken saatlerinde başlamakta ama gece yarısına kadar ek mesailer halinde devam etmekteydi. Ortaçağ'ın sınıfsal ilişkilerine göre yazılmış dini kitaplarda geçen anne rolü değişiyor, kadınlar da ev dışındaki üretim sürecine giriyordu, ailelerini geçindirmek adına. İlahi olanın emrettiği aile kurumu, ahlak ve yaşam biçimleri, yeni gelen kapitalizm adındaki düzenin yıkıcılığıyla tahrip oluyor, ilahi olmadığı görülmüyordu. Alışkanlıklar değişmeye, dini ritüeller çoğu coğrafyada etkisini kaybetmeye başladı; işçilerin sosyalleşme alanları olan birahaneler, kahvehaneler, sokak sanatları yeni bir biçim kazanıyordu...

olursa olsun. Yine, yedek işsizler ordusu o an işe sahip olan işçilerin komşularıydı, rakipleri değil. Aslında doğal müttefikleriydi.

Burjuvazi, zenginler işte tüm ezilenlerin birleşmesinden korktuğu için kontrol ettiği medyayla işçi sınıfını daha fazla bölecek propagandayı öne sürüyordu. Dini, etnik farklılıklar öne çıkarılıyor, bireysel kurtuluş yalanları söyleniyor, piyangolar düzenleniyor, işçi sınıfının kendi çıkarlarını temsil etmekten uzak siyasi düşüncelerin peşine takılması için elden ne geliyorsa yapılıyor ve ona karşı sinsi bir savaş yürütülüyordu...

İşçi sınıfı kendi silahını geliştirdi: İşçilerin siyasal örgütlenmesi, yani parti... Parti, burjuva partilerine benzemiyordu. Yalnızca işçi

sınıfının çıkarlarını savunmakla kalmıyor, onunla büyüyor, işçileri eğitiyor, işçilerle beraber öğreniyor, sınıfın tarihsel hafızası oluyor ve mücadeleyi geliştirdiyordu...

Parti işçi sınıfının sendikal mücadeleyle sınırlarına vardığı ekonomik taleplerin bir süre sonra yine bir yağma sırasında elinden uçağını bilen canlı bir organizmaya dönüşmüştü; tam olarak bu yüzden, işçi sınıfının iktidarı fethi fikri gelişti. Ülke içinde kurduğu komitelerle bir ağ oluşturan parti, işçi sınıfını siyasi bilinçle beraber hareket halinde tutmaya başladı.

Üstelik bu hareketlilik ulusal sınırları aşmaya, enternasyonal bir nitelik kazanmaya başladı. Bütün ülkelerin işçileri birleşmeliydi...

ASLINDA NE SERMAYENİN NE DE İŞÇİLERİN VATANI VARDIR...

İşçi sınıfı yalnızca tek ülkede, kendi sömürücüleriyle mücadele ederek zafere ulaşmayı umamaz. Dünya, kapitalizmin doğuşundan önce zaten birbirine sıkı ticari bağlarla yakınlaşmıştı, kapitalizmden sonra ise bu bağlar daha sıkılaştı. İşçi sınıfı dünyanın herhangi bir yerindeki sınıf kardeşlerinin çektiği ekonomik sıkıntıları kendi coğrafyasında hissetmeye başladı. 1800'lerden başlayarak çoğu ekonomik kriz, bir domino etkisi yaratarak ülkeleri yıkıma uğrattıyordu. Dolayısıyla işçi sınıfının kaderi iktidarı yalnızca kendi ülkesini fethetmekte değil, barikatları, grevleri ve devrimleri kendi sınırlarının ötesine, tüm dünyaya yaymasıyla belirlenecekti.

Burjuvazi kendi çıkarları söz konusu olunca hem 'enternasyonalist', hem de milliyetçi olma becerisine sahip. Örneğin işçilerin evlatlarını savaşlara yollarken en kararlı milliyetçilik naraları atabilirler; barış zamanı geldiğinde ise, sözde düşman oldukları ülkenin burjuvazisiyle nasıl ortak iş, yatırım yaptıklarını görürüz. İşçi sınıfının evlatlarının kanı pahasına halkları birbirine düşman etme çabasına karşı, işçi sınıfının enternasyonalizmi işte böylelikle öne çıktı.

İşçi sınıfının geliştirdiği en üst düzey

aygıt olan Enternasyonal'de birleşen işçiler, milliyetçi ve yurtsever naraların zenginlerin para hırsına hizmet ettiğini, işçilerin birbirine kırdırıldığını anlamakta hiç güçlük çekmedi. Farklı ülkelerin işçileri bir araya geldiklerinde çözemeyecekleri siyasi sorun yoktu.

Fakat problem sadece burada bitmiyordu. Kapitalizmi oluşturan sermaye sınıfı 100 sene sonra, yani 1900'lerde bu sermaye birikimini öyle bir aşamaya ulaştırdı ki, sömürüyü tüm dünyaya yaydı; emperyalizm adını verdiğimiz olgu tam olarak buydu. Emperyalizm inanılmaz yoğunlukta para ve kaynak birikimine ulaşmış, en 'gelişmiş' ülkelerin burjuvazilerinin başka ülkeler üzerinde kurdukları dolaylı veya doğrudan sömürgeci egemenliğin adıydı.

Bu egemenliği sağlamak adına, emperyalist sermaye merkez olarak kullandıkları ülkelerin işçi sınıfına belli anlamda rüşvetler vermeye çalıştı. Bu rüşvet bir sosyal uzlaşma doğurmayı ve kaleyi sömürücüler adına güvence altına almayı amaçlıyordu.

İşçi sınıfının uluslararası devrimci örgütü olan Enternasyonal, işte bu sosyal uzlaşma karşı 150 seneyi aşkın bir süredir

mücadele ediyor. İşçi sınıfının siyasal örgütü olan parti, burjuvazinin uluslararası örgütlenmeleri olan ulusötesi bankalar, zirveler, askeri paktlara, ekonomik kemer sıkma politikalarına, karşıdevrimci saldırılara karşı bir dünya partisi altında birleşti.

Birinci Enternasyonal'den bu yana bu uluslararası örgütlenme geleneği devam ediyor. Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal bu geleneğin üzerinde yükseliyor, tüm dünyada mücadeleleri yükseltmeye, işçi sınıfının tarihsel çıkarlarını savunmaya çalışıyor...

KADINLARIN, ÇOCUKLARIN ÇEKTIĞİ ACILAR, İNSANLIĞIN YIKIMI, TEK BİR YOLLA DURDURULABİLİR...

Burjuvazinin safında yer alan iktisatçılar bile, uzun süreden beri düzenin sürdürülemez bir noktaya vardığını ifade ediyor. 1976'dan bugüne üretilen zenginlikler belli bir kesimin elinde öyle bir birikti ki, dünyadaki tüm mali kaynakların yarısı sadece yüzde 1'in kontrolünde!

Benzer biçimde, ülkeler arasındaki uçurum o kadar açılmış durumda ki, en gelişkin 20 ülke olarak sıralananlarla dünyanın geni kalanı arasında insani gelişim endeksi açısından bir uçurum var. Afrika'daki açlık sorunu, Asya'daki ucuz emek cennetlerinde yaşanan sömürünün sürdürülemez hale gelmesi, Türkiye'deki iş cinayetleri hemen verilebilecek en bariz örnekler.

Hepsinin ötesinde, burjuvazi dünyayı öyle hoyratça yönetiyor ki, yalnızca insan sağlığı değil, doğal düzen tehdit altında. 2050'ye kadar kâr hırsı yüzünden durmadan çalışan, sınırlanamayan üretim tesislerinin karbon salınımı kontrol altına alınamazsa, dünya geri dönülemez bir doğal yıkım yaşayacak ve küresel ısınma yüzünden tüm gezegende felaketler başlayacak.

Zenginler olarak kodlamakta pek sakınca bulunmayan sermaye sınıfı burjuvazi, 200 senelik kapitalizm tarihinde o kadar iğrenç bir düzen kurdu ki, kendi ülkesinde çocuk işçiliğini yasaklarken, emek maliyetinin ucuz olduğu ülkelerde çocuk işçi çalıştırmayı bir güzel sistematik hale getirdi. Örneğin Nike, Puma, Adidas, Benetton gibi markalar bu suçu sistematik olarak işliyor. Çocukların mutlu bir yaşama başlangıç hakkını çalıyorlar.

Burjuvazi, uzun süre kadınların ücretlerini erkeklerden az tuttu, kadınları insan yerine koymadı uzun süre. Kadınların yeni doğmuş çocuklarıyla zaman geçirme haklarına bile göz dikti. Doğum izni onun için bir külfetti; işçiler çalışmalıydı, çocuklar sütsüz kalsa da sorun değildi. Burjuva, işçileri ne kadar çok çalıştırırsa, o kadar kâr elde edecekti.

Burjuvazi suyu bile ticarileştirdi. Temiz suya ücretsiz ulaşmak artık talep edilmesi gereken bir hak haline aldı. Şehirlerin su kaynaklarını sanayi atıklarıyla kirleten burjuvazi, şimdi içilebilir suyu işçi sınıfına

satıp büyük kârlar elde ediyor.

Burjuvazi sağlığını yalnızca yaratılan hava kirliliği sebebiyle değil, aynı zamanda besin maddelerinde yapılan değişikliklerle de oynuyor. GDO denilen şey, kapitalizmin kâr hırsının ve endüstrileşmiş plansız tarımın ürünüdür; insan vücudunda kalıcı tahribatlar bırakmaktadır.

Burjuvazi esnek ve güvencesiz, sigortasız çalışmayı fırsat bulduğu her durumda kaide haline getirdi. İnsanlık şu an ulaştığı teknoloji seviyesi ve kaynakları kullanma bilgisiyle çok daha az süreyle çalışıp çok daha rahat bir yaşam sürebilecekken uzun

ve belirsiz, sağlıksız, güvencesiz çalışma saatleri sadece burjuvazinin kâr hırsına hizmet ediyor.

Burjuvazi düşük ücretlerle işçi sınıfını terbiye ediyor ve onun yaşam kalitesini giderek düşürüyor. Morali bozulan, kendine güvenini kaybeden işçi sınıfı, kendisiyle aynı sınıftan olan en yakın akrabalarına, hatta bizzat kendi ailesine dahi acımasızca davranmaya başlıyor.

Kısacası hayatımızdaki sorunlar çoğu doğrudan ve dolaylı olarak bu düzenin kendisinden kaynaklanıyor. Bu düzen radikal bir biçimde değişmelidir.

Bunu değiştirecek olan güç, her gün her türlü acıya katlanan fakat elindeki gücün farkında olmayan işçilerden başkası değil. Burjuvazi toplumdaki azınlıktır, işçi sınıfı çoğunluktur. İşçi sınıfı masaya yumruğunu vurduğu zaman dağlar yıkılır. Bütün büyük işçi direnişleri bunu bize tekrar tekrar göstermiştir.

Dünya uçurumun eşiğinde, sürdürülemez bir acı ve mutsuzluk yaratan bir düzen söz konusu ve durum gittikçe kötüleşiyor. Artık bahane üretmek buna karşı mücadele etmekten kaçmanın imkanı yok. Dünya büyük bir hesaplaşmaya doğru hızla sürükleniyor.

Barikatların, grevlerin ve devrimlerin zamanı tekrardan geldi. Yeni bir kitlesel mücadele dalgası tüm dünyaya yayılıyor.

Yılın 365 günü aklıyla zorunlu oruca tabi tutulanlar, iftarı sömürenlerin ümüğünü sıkarak açacaktır. Bunun için işçi sınıfının birleşmesi, partilerini ve Enternasyonal'ini güçlendirmesi gerekmektedir. Durum bu kadar açıktır.

#Görülmemiş Hesap Kalmayacak

MUSTAFA SEDAT KILIÇ

Eğer kendimizi doğru ifade etmek gibi bir derdimiz varsa, Mevlana'nın önermesindeki tuzağa düşmeden, "göründüğümüz gibi olmak" çabası yerine "olduğumuz gibi görünmek", bu perspektif üzerinden bir özleştirileyle işe koyulmak, eleştirilere samimiyetle açık olmak ve kavramları torbadan çektiğimiz gibi değil de, bir zahmet yerli yerinde kullanmak, herhalde kendimize olduğu kadar muhataplarımıza karşı da asli sorumluluğumuzdur.

Tabii, kendini ifade eden taraf bir birey değil de bir kurum ise 'sorumluluğun boyutu'nu, ifade edilen 'şey'i hitap ettiği kitlenin büyüklüğü' ile çarparak hesaplayabiliriz. Kendini ifade eden taraf bir kurum olmamakla beraber, (mesela köşeyazarları gibi) hitap ettiği taraf tek tek bireyler veya küçük gruplar değil de bir kitle ise, aynı formül bu örnek için de geçerlidir.

Sözün özü; ağzınızdan çıkan, kulağınız duymalıdır.

Defalarca tartışıldı, anlatıldı. Dahası, birazdan değineceğim konunun ikisi bireysel biri kurumsal düzeyden muhatapı olan arkadaşlar, bütün süreci bizle beraber yaşamış olmalarına rağmen ama yaşamamışçasına, ilgili yazılarında yer alan yanlış tesbitlerin çatlakları arasına savrulduklar. **Arkadaşlar, hepiniz oradaydınız, hepimiz oradaydık!**

Demokrasi ve sınıf mücadelesini birleştirme ve yükseltme hedefiyle yola çıkan, henüz yapılanma süreci devam eden Birleşik Haziran Hareketi (HAZİRAN), bir seçim kararı oluşturmak üzere konuyu Türkiye çapında örgütlü meclislerine taşıdı. Meclislerin ağırlıklı ortak eğilimi üzerinden yapılan değerlendirmeye, 3 Mart 2015'de açıklanan seçim kararının özü şu iki paragrafta özetleniyordu:

"Birleşik Haziran Hareketi'nin Seçimlere yönelik, başta CHP ve HDP olmak üzere, hiç bir kesimle parlamentoda temsiliyet kaygısı üzerinden bir müzakeresi söz konusu değildir. Birleşik Haziran Hareketi'nin kendi dışındaki sol kesim ve partilerle ilişkilerindeki temel duyarlılığı Gezi milyonlarının sorun, talep ve beklentileridir.

Birleşik Haziran Hareketi, seçim süreci ve sonrasında bu konumunu korumak konusunda karardır. Ancak bu bağımsız duruşun bir gereği olarak, altını çizdiğimiz toplumsal talepleri inandırıcı biçimde sahiplenilen güçlerle seçim sürecinde dayanışma içinde olacağımızı da kamuoyu ile paylaşıyoruz."

Bu açıklama, HAZİRAN'ın seçimlerde kimlerle dayanışma içinde olduğunu göstergesiyken, sekreteryanızın bu konuda birinci dereceden muhatapı olan Selahattin Demirtaş'la gerçekleştirdiği görüşmelerde ve yine Demirtaş'ın

kamuoyuna yaptığı açıklamada, bu kararın gerek HDP gerekse HAZİRAN açısından objektif değerlendirmesi olgun ve yapıcı bir yaklaşımla yapılabilmişken, benzer bir açıklama kendisiyle yapılan röportajda Cemil Bayık tarafından ifade edilmişken, seçim sonrası hepimizi daha büyük sorumlulukların beklediği ortak bir tespit olarak öne çıkmışken, dahası başta Erdoğan ve onun şahsında AKP geriletilmiş, Anayasa'nın (gericileşmeyi derinleştirip diktatoryal bir yönetimin başkanlık sistemiyle inşasına imkan verecek biçimde) değiştirilmesi olanağı şimdilik durdurulabilmişken, yanı sıra HDP'nin barajı aşması ve Meclis'te temsiliyeti sağlanmışken... Mücadelenin bundan sonrasının hep birlikte nasıl örüleceğine bakmak yerine, Ercan Kanar, Demir Küçükaydın ve benzerlerinin seçim öncesindeki yazılarına yansıyan saptırmalarıyla yarışarak neredeyse bileşeni oldukları HAZİRAN'a HDP'nin bir bileşeni olmayı dayatan bir üslupla 'yüzleşme daveti' çıkaranlar, kendi konumlarını HAZİRAN'ın seçim kararının altındaki imzalarına rağmen seçimlerde "işçi sınıfının sesi olmak" türünden kerameti kendinden menkul bir gerekçeyle seçimlere girme kararı alan arkadaşların konumuyla eşitlediler. Her tür kendinden menkul keramet, seçilen yolları da bir miktar izah etme yeteneğine haizdir...

HAZİRAN'ın çizgisi...

HAZİRAN seçimler için bir çizgi çizmişti. Bu çizgiden sapmalar oldu. "Hırsızdan başkan olmaz!" sloganıyla seçime giren ama ortaya çıkan seçim sonuçlarının partileri açısından yarattığı o çok kritik durumu masaya yatırmak yerine seçim değerlendirmesini, seçimin hedeflerinden birinin ortak ifadesine dönüşen "seni başkan yaptırmadık" sloganıyla dalga geçmeye indirgeyen arkadaşlar bir tarafa dizildi. Bir başka tarafta, "komünizmin bir çocukluk hastalığı olmadığını bir an akıldan çıkarmadan" yapılacak işler sıralandı...

Biz zaten çocuk bahçesi inşa etmeye çalışıyorduk! Arkadaşlar, hepiniz

oradaydınız, hepimiz oradaydık!

"Ancak seçimler düzeltir" diyen de oldu. Seçimler çok önemliydi! Devrimci siyaset ile burjuva siyaset anlayışı bir an birbirine temas etmiş ve kısa devre yapmıştı ama olsun. Neticede 'siyaset'ten elektrik alınmıştı!

'Pis iş'...

Haliyle, solcular için politikanın ne kadar da "pis bir iş" olduğunu, zaten solcuların "siyasetle uğraşma" diyen babaanne tavsiyelerinden ve sistemin baskılarından sebep, sistemle meğer ne kadar uyumlu hale geldiklerini ve apolitikleştiklerini hayretle okuduk. Teori ile pratik arasında teorik açıdan fark yoktur ama pratik açıdan vardır. "Gezi Direnişi ayarında bir gelişme yoksa, sol grupları hiçbir şey düzeltemez" deyip, buna tek alternatif olarak seçimleri göstermek, politika anlayışını tam da şikayet ettiği babaanne tavsiyesine indirgemek değil midir, a be kardeş? Atıfta bulunduğu Marksizm ya da devamı olduğu iddiasındaki gelenek buna cevaz verir mi?..

Gaib Romansı; @umit_k

Sosyal medyanın önemli kolu Twitter, yaman bir mecra. Sizi bir fenomen olmaya teşvik ederken ve siz belki de zaten tanınmış bir kişi olarak, hesabınızı açtığınız an o mevkiiye hak ediyorken, bir anda sizi "Çünkü ben aptalım" başlıklı bir yazı yazmak zorunda bırakabilir. Bir yazısında, "haziransever nasyonal sosyalistler" sözünü sarfettiği an, gelen haklı sorgulama ve tepkilere Twitter'da tek tek cevap verme

Halbuki Birleşik Haziran Hareketi tam da buna çözüm üretmek adına, başından beri teori ile pratik arasındaki o bağı kitleleşerek kurup, aşağıdan yukarıya örgütlenerek ilkelerini hayata geçirmek için vardı...

Ve, arkadaşlar, hepiniz oradaydınız, hepimiz oradaydık!

Özellikle 12 Eylül 2010 referandumuyla başlayan süreçte, hukuku ve yargıyı eğip bükerek bir 'oldubitti' devleti yaratmaya çalışan ve nihayet 7 Haziran seçim sürecinde "400 milletvekilini verin ve bu iş huzur içinde çözülsün" diyebilen Erdoğan'ın başkanlık sistemiyle diktatorya inşası hedefi etrafında, ülkenin sürüklendiği sıkıntılı seçim süreci, şimdilik nispi olarak aşılabilmişse de söz konusu tutum ve yaklaşımlar, amacını hayli aşan ifadelerle bu tutum sahibi arkadaşları sıkıntılı bir süreçte soktu, HAZİRAN'ı da ne yazık ki, hiç hak etmediği kimi tartışmalara muhatap etti.

Geçelim...

Birleşik Haziran Hareketi, demokrasi ve sınıf mücadelesinin birleştirildiği ve yükseltileceği bu yeni muhalefet zemininde, evet seçimleri yadsımayan, sistemin sunduğu bu enstrümanı da gereğince değerlendirerek bir müdahale aracına dönüştürebileceği ölçüde kullanmayı bilecek bir noktadan ama esas olarak bütün mevcudiyetini ve geleceğini seçimlere bağlamayan bir hareket olmanın bilinciyle, bu işi sokakları örgütleyerek başarmak üzere yola koyuldu. Ve şu kısa deneyim içinde de, Bakanlar Kurulu'na sunulan tehdit listesinde kendisine verilen dördüncü sıraya burun kıvrıp, birinci sıraya yükselmek için başını seçim sonuçlarından kaldırıp paçaları sıvayarak yüzünü sokağa döndü.

Zira biliyorsunuz, hepimiz!..

peşinde koşuran Ümit Kıvanç, Tarkanya kumandanı Ulutarkan kostümünü kuşanmıştı ki, baktı olmayacak "Çünkü ben aptalım" yazısıyla konuya kendince açıklama getirdi. "Savunması"nda, aklından çıkaramadığı silahlı mücadeleden "yetmez ama evet"e savruluşunu bir de kendisinden dinlemek, birinci elden hafızalarımıza teslim bir hayalkırıklığıydı. Üzgünüz! imza: @mustafasedat

İtibarsızlaşma hesabı, zulüm hesabı, devleti vatandaşın üzerine salma hesabı; Gezi'de öldürülen genç insanların hesabı; sağlığı ticarileştirme, okulları ve eğitimi sefilleştirme, memleketi bağnazlaştırma, parti terörünü meşrulaştırma, canileri tepki çocukları olarak servis etme hesabı; Roboski, Soma, Ermenek hesabı; işçi ölümlerine sebep olma, kadın cinayetleri, halkı yoksullaştırma ve nesneleştirme; yolsuzluklar, keyfiyet, kıfayetsizlik, gavatlık hesabı...

Hesap pusulası veya aç sınıfın hesabı

HAKAN TABAKAN

S seçimlerin kendine has bir 'milli irade'yi resmettiği konusunda Çiko'yla hemfikir olduktuk. İstisare ettik falan filan. Nedir? Numan Kurtulmuş'a göre bu "Abdestinizi yenileyip yola devam edin" mesajıymış bu şey. Oradan hâlâ öyle görünüyorsa benim hay bin kunduz demekten başka yapacak bir şeyim kalmaz, dedi Çiko, üstelik bendeniz şahsen ve resmen bir çizgi roman yan karakteri iken. Devlet Bahçeli'ye göre bu bir muhalefet görevidir, seçim gecesi zaten kendileri tarafından da telaffuz edilmişti. Chp açısından hiçbir görevden kaçmamak olarak algılandı 'milli irade'nin resmettiği. Hdp, Altan Tan markajından kurtulup seçimin 'esas oğlan'ı olarak kalmaya devam etti. Bence de bu 'esas oğlan' olma meselesi güçlü 'karakter oyuncularının varlığıyla mümkün oldu; "Gezi'den Haziran'a" uzanan güçlü bir karakter ile; lakin her özel dönemin popüler siyasi figürlerinin çeşitli ebatlardaki raketleri arasında gidip gelen pinpon topu olmaktan asında öteye gitmeyen 'YetmezAmaEvet'çi zevatın ağzı kalabalıklığı ile değil... Dileyen bunu tartışır.

Biz kendi mecramızda akmaya ısrar edeceğiz...

Sadece Türkiye için değil, bölgesel bir huzur için de büyük bir fırsat doğdu. Buna Meksika'yı bile dâhil ederim, dedi Çiko, zira Devrim yanan ve hep yayılan bir ateştir; bunu ilk sömürge olan atalarımızın dramından ve savaşından öğrendim.

Evet, bu fırsat 2013 Haziranında yurdun sokaklarında kendini göstermişti. Bunu tekrar tekrar söylemekte bir sakınca yok...

Ne Rövanşı Bre!

Tek lider sarmalından kurtulmak, kibirden arınmak, egodan sıyrılmak, her şeye burnunu sokmaktan uzak durmak, memlekette başkalarının da olduğunu fark etmek, mütevazı olmak, barışın ne olduğunu idrak edebilmek, partiyi devlete dönüştürme gafletinden uzak durmak, futbolu bile dizayn etmekten vazgeçmek, polisi parti polisi, askeri parti askeri yapma kumarını bırakmak, dini siyasete malzeme etme küfrüyle muhatap olmamak ve daha bir sürü -mak -mek manasında Akp'nin ve paçozağlarının encamını şöyle bir alma fırsatı oldu böylece. Bre ne güzel bir fırsattır bu! Kıymetini bilene ne mutlu, bu meseleyi sadece 'rövanşist' bir mesele olarak görenlere de bin efkâr...

Yeni Türkiye Şeysi

Haklısınız, yeni Türkiye! Amma ki çeşitli yasaklarla birçok yaşam tarzını hedef alan

uygulamaları toplumun üzerinden çekip alacak bir 'Yeni Türkiye' dönemi olmalı bu; örneğin o sigara ve içki yasakları gerçekten bir sıhhati düşünerek uygulanmalı -ki bu ancak vatandaşını insan olarak görmekle mümkün olur- bir hayat projesinin stratejik hamleleri olmamalı o iş. Taşeronluğu, işçi ölümlerini, iş kazalarını ve işsizliği-kesatlığı sıfırlayacak bir yeni Türkiye dönemi olmalı; hırsızlık defterini açacak bir yeni Türkiye dönemi. Laik, antiemperyalist, sınıfsal meseleyi çözmekte olan bir yeni Türkiye dönemi, yargıyı, hukuku, emniyeti ve her bir niyeti, sevgiyi ve saygıyı özgür bırakacak bir yeni Türkiye dönemi olmalı. Milletin ...na koyacaklara birkaç soru soracak bir yeni Türkiye dönemi olmalı. Bak bu sonuncusu çok güzel olur, dedi Çiko, şahsen orada bulunmak isterdim, diye güldü göbeğini sallaya sallaya...

Birleşik Haziran ve Sorulmamış Hesap Kalmayacak

Evet, memleketi gözetken bir 'yeni Türkiye' dönemi olmalı, dedi Çiko... Nasıl olacak bu? Meclis partileri bu işi koalisyon yapmakla kotarmayı düşüneceklerdir ne olduğunu henüz idrak edemediğim her birinin kendi kırmızıçizgilerini ihlal etmeden karamba, çeşitli alışlarla ve daha çok verişlerle karambita...

Bilmiyorum, Çiko. Ama bildiğim bir şey var: Birleşik Haziran Hareketi...

Adana da yüksek sesle ve bariz bir şekilde, "Sorulmamış hesap kalmayacak!" diyor.

İtibarsızlaşma hesabı, zulüm hesabı, devleti vatandaşın üzerine salma hesabı; Gezi'de öldürülen genç insanların hesabı; sağlığı ticarileştirme, okulları ve eğitimi sefilleştirme, memleketi bağnazlaştırma, parti terörünü meşrulaştırma, canileri tepki

çocukları olarak servis etme hesabı; Roboski, Soma, Ermenek hesabı; işçi ölümlerine sebep olma, kadın cinayetleri, halkı yoksullaştırma ve nesneleştirme; yolsuzluklar, keyfiyet, kıfayetsizlik, gavatlık hesabı...

Çiko, dur kuzen, dedi, bu hassasiyet özellikle bir Adanalının sorması gereken bir hesap olarak ayrıca duruyor adisyonun güney yamacında... Sonra memleketi bir ucubeler sirkine dönüştürme hesabı...

Vay canına, hesap epeyce kabarık dedi Çiko, iyi ki ben ödemek zorunda değilim, yoksa Meksika'da bile yatacak yerim olmazdı...

RED'den bir alıntıyla toparlayalım:

"Seçimde işçi sınıfının gönül rahatlığıyla

oy verebileceği, onun tarihsel programını taşıyabilecek bir alternatifin yokluğu açıkça görülmüştür. Önümüzdeki süreçte görevimiz bunu inşa etmektir."

Ne güzel! Ki Haziran devam ediyor, aşama aşama tanık olduğumuz bariz etkileriyle...

Kalk gidelim dedi Çiko, nereye dedim, Topal'ın meyhanesine dedi, üstelik hesaplar benden diye zarıfçe ekledi. Hayır dedim, bu hesabı ben ödeyeceğim, fena gaza geldim, dedim. Peki, o müstakbel hesabı birlikte ödesek, diye önerdi. Neden olmasın dedim.

Bir rakı masasına gelen pusuladaki hesabı ödemekten başka ödeyecek hesap mecburiyeti olmayanlara ne mutlu, diye uzun bir kahkaha attı Çiko...

Birleşik Haziran Hareketi, Adana sokaklarına emekçilerin ve yoksul halkın siyasetiyle çıkıyor. "Görülmemiş Hesap Kalmayacak!" lafını gönül ferahlığıyla bir tek HAZİRAN'ın edebilmesi ne büyük bir kuvvettir!..

Solun içine kaçan Sezen Aksu'yu

HAKAN GÜLSEVEN

Sezen Aksu müthiş bir kadın! “İnanmadığım şeylerden sapma olmadı. Her şeyde olduğu gibi bende de değişen ve gelişen şeyler oldu. Onun dışında durduğum yerde duruyorum. Ama ‘Yetmez ama evet’ meselesini soruyorsanız... Birileri bize bu ülkede kalıcı barışı tesis edeceğine ve evrensel hukuk kuralları içinde Türkiye’yi demokratikleştireceğine dair bir söz verdi. Ben de bu vaatlere şans tanıdım...”

Ya, böyle işte... Sezen Aksu yüce gönüllüdür, şans tanıyan bir insandır... 12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından Kenan Evren’e de şans tanıdı. “Türk Silahlı Kuvvetleri, ülkemizde her şeyin çıkmaza girdiği bir dönemde yönetime el koymuştur. Bence zamanında ve yerinde bir karar alınmıştır. Halkımıza hayırlı ve uğurlu olmasını diliyorum” demişti.

Bunlar böyledir. Aslında ‘Sezen Aksu pişkinliği’ diye bir laf geçirmek lazım literatüre. Desteklediği askeri darbenin ardından cunta tarafından idam edilen Erdal Eren için şarkı yapıp müzik sattı Sezen Aksu. Desteklediği AKP Ali İsmail’i tekmelemlerle öldürdü; Sezen Aksu, Ali İsmail için de şarkı yaptı, müzik sattı...

Sonra, tabii, Sezen Aksu ‘büyük sanatçı’! Besteler arak, misal *Masum Değiliz*’i *Phantom of the Opera*’dan araklayıp yapmış ama olsun, büyük sanatçı... Bir de öyle soldan soldan konuşuyor ya, bayılıyorlar ona... Çoğu ‘solcu’ olan bir nüfusun baş tacı hep Sezen Aksu...

Biz ise bunları yazdıkça ‘huysuz’ oluyoruz haliyle...

Ne yapmalıyız? Mesela Ümit Kıvanç bize ana avrat sövse, ses çıkarmamalıyız. Hazırcılara ‘Nazi’ yakıştırmaları yapıp, daha sonra “Ben öyle demek istemedim. Niye beni linç ediyorsunuz?” mazlum ve mahzunluğuna ricat ettiğinde onu hemen bağrımıza basmalı ve yüksek fikirlerinden istifade etmeye devam etmeliyiz!

Ümit Kıvanç’ın hassas teni...

Ümit Kıvanç, benim için büyük hayal kırıklığıdır. Bari ağlaşmasaydı. Ağlıyor. Şöyle diyor:

“Zaten bir kişi için ‘Bu, yetmez ama evet oyu vermişti’ demeniz, o insanın adı, aşağılık, yüzüstü, pislik, omurgasız, satılık vesaire olmasına yetiyor. Hayatının geri kalanında ne yaptığının önemi kalmıyor.”

Ne kadar masum, mazlum ve de mahzun... Değil mi?..

Onlar tüm küstahlıklarıyla bize bütün nefretlerini kusacaklar, devrimcileri ahmak yerine koyacak ve her türlü hakareti edecekler, cevabını aldıklarında hassas tenleri tahriş olacak ve “Beni linç ediyorlar!” diye yaygarayı koparacaklar... Ne güzel İstanbul!..

Bize serzenişte bulunuyorlar, ‘Yetmez Ama Evet’ dediysek canımızı mı

alacaksınız? Bitmeyecek mi bu öfkeniz? Hata yapmış olamaz mıyız? Falan...

Doğrudur, herkes hata yapabilir, kimse yanlışlardan azade değildir. Bir hata yapanı ömür boyu damgalamak da insafsızlıktır. Her hatanın telafisi olmalıdır.

Peki nasıl?

Biz devrimciyiz. Bir hata yaptığımızda muhasebesini çıkarır, özeleştirir yaparız. Muhataplarımızdan da aynısını bekleriz. Peki, karşımızda ne buluyoruz? Yavaşça bir tavır!

Bunlar hep haklı. O zaman ‘askeri vesayet’e karşı çıkmışlar da, sonra şapkadan tavşan çıkmış. Hayko Bağdat, bizimle kafa yapar gibi, *Allah’ım Kör Et Beni* başlıklı bir yazı yazıyor ve şunları söylüyor:

“Yetmez ama evet dedik. Hatta şahsen ben sloganın mucidi olmakla övündüm zaman zaman. Aynı tartışmaları tekrar açacak değilim elbet. Askeri vesayetin, darbeci katillerin karşısında seçilmiş iktidarın yanında olmak kaçınılmaz bir sorumluluktur. Öyle bir iktidar ki ne dünya görüşü, ne dini hassasiyetleri, ne ekonomi politikaları, ne muhafazakâr yaptırımları bana yakındır. Öyle bir iktidar ki cumhuriyet tarihinde ‘kadın’ ve ‘kadın vücudu’ hakkında en çok laf eden garip erkekler topluluğudur. Ve benim için daha kötüsü, bugün uyguladığı kaba saba, baskıcı politikalar için referandumda aldığı desteğin öneminden bahsedip duruyor. Gerçekten öyle mi? Bugün hepimizin başına ahlak komiseri kesilmelerinin sebebi o oylar mıydı? Asker biraz olsun gerileyince, meydanı öğrenci evlerini basacak polislerle doldurma planlarınızın müsebbibi biraz da bizler miyiz? Medyanın, iş dünyasının, sivil toplum örgütlerinin hizaya çekildiği bu ceberut iklim katkısı sunduğumuzu mu söylüyorsunuz?”

Bunları yazdıktan sonra, *Arabesk* filmindeki şarkının sözlerini ekliyordu altına: “Allah’ım kör et beni!”

Ortada özeleştirir falan yok. “O zaman öyle icap ediyordu” yavaşlığı var. Filmlerden falan alıntı yapan bir artistlik seviyesi var. ‘İş dünyası’ hizaya çekiliyormuş falan... Cabası... Bunlar aslında ‘iş dünyası’ diye yumuşattıkları burjuvaziye pek bir düşkünler... Neyse...

E, peki ne oldu onca küstahlığa? ‘Ergenekon’ operasyonlarının bir tezgah olduğunu, Hrant Dink’in katillerinin bu cinayeti operasyon için başlama vuruşu niyetine kullananlar olduğunu, devletin millici kanadının tasfiye edildiğini ve ardından dizginsiz bir gericiliğin başlayacağını söylediğimiz için bizi ‘ulusalci’, ‘şoven’, ‘Ergenekoncu’, ‘darbeci’ ilan etmişsiniz! Ne oldu onca ettiğiniz laflara? Ortada bir özür, bir özeleştirir var mı? Ne gezer! Punduna getirdiler mi hâlâ ‘ulusalci’ ediveriyorlar bizi!

Bunlar bir ‘sol’ sosyete kurmuşlar. Masonik bir ağları var. Yavaşlıkları onları her anahtar deliğine giren birer maymuncuk haline getiriyor. Medyada kıvrak kıvrak dolanıyorlar. Bu Hayko’nun yoldaşı Roni Margulies mesela, büyük medyada namusunu satmadan kalan birkaç isimden birine, Ahmet Şık’a saldırıyordu

Egemenlere yaltaklanan, devrimcilere söven, her kritik dönemeçte savrulan ‘tip’lerin oluşturduğu masonik bir ‘sol sosyete’ var. Bunların önde gelen figürleri utanç verici bir alçaklıkla malûl...

tutuklandığında. Hem de Fethullahçıların operasyon gazetesi *Tarafa*’tan. Karanlık adamlarla, casuslarla, CIA beslemeleriyle kol kola... Ahmet *Birgün*’e geçtiğinde, “Ahmet Şık’ın *Birgün*’de yazmasından daha doğal bir şey olamaz. Birlikte Cemaat ve dindar insan avına çıkarlar,” diye saldırılarına devam etti. Tayyip Erdoğan’ın kucağından yazıyordu. Başbakanlık tarafından verilen davetlere icabet ederek, muktedirle tokalaşabilmenin derin hazzını yaşıyordu. O surattaki ifadeye bakın!

‘Pis iş’...

Dedim ya, maymuncuk gibi her delikten girebiliyorlar. Hayko’yu polis hoparlöründen anons yaparken görebiliyorsunuz Haziran Ayaklanması günlerinde, isyancıları ‘sakin olmaya’ çağırıyor polis megafonuyla! Bir gün bir bakıyorsunuz, Hayko ile Roni yoldaşlar Kürt hareketinin *IMC* kanalında program yapmaya başlamış. Uğur Böcekleri... Al takke ver külah...

Birgün’deki arkadaşlar da fazla yüce gönüllü, bunu belirtmeden geçemeyeceğim. Ne mühim bir şahsiyetse artık, geçenlerde *Birgün Pazar*’da Hayko’yla röportaj vardı. Anlatıyordu yine bir şeyler...

Neyse işte... Anlayacağımız, ‘Yetmez Ama Evet’le kavgamız bitmeyecek. Çünkü bu yapıp geçmiş bir ‘hata’ değil, bir siyasi çizgi. Zamanında Baskın Oran denen şarlatanın “Emperyalizm falan yok” diye giriştiği karşıdevrimci ideolojik saldırı da bu çizginin bir parçası, şu hayatta iktidara tek

taş dahi atmamış Ufuk Uras’ın ‘başçavuşun solcuları’ diye devrimcilere sövmesi de...

Bunlar geniş bir topluluk. Dedğim gibi, masonik bir yapıları var. Topladıkları ‘aydın imzaları’ listesine bakın, hepsinin adı yazıyor orada. Saldırdıkları vakit topluca hücumla kalkıyorlar, birden etrafınızı bir yaygarayla kaplıyorlar. Alttan alta işleyen bir itibarsızlaştırma ve dedikodu ağları var. Hümanizma sosuyla kaplanmış alçak bir karşıdevrimci yığın. *‘Darbelere Karşı 70 Milyon Adım’* diyerek Nazlı Ilıcak ve Abdurrahman Dilipak’la kol kola girip iktidara yancılık yapabilecek, sonra Hazi 1 Ayaklanması’na sahip çıkabilecek kadar omurgasız bir yığın... Utanmadan devrimlere siyaset dersi vermeye kalkışıyorlar!

Bunların hepsi Kürt hareketine kapılıyor. Öyle bir konuşuyorlar ki, zannedersiniz Cudi’den, Gabar’dan yeni indiler!

Hayatlarında devletin karşısına dikilmemişler. Bütün hevesleri, iktidarla Kürt hareketi arasında çöpçatanlık yapmak. Ortak noktayı artık pert olmuş bir ‘Kemalizm’e saldırı üzerinden örüyorlar. Daha geriye gidiyorlar, İttihatçı devrimcilğe sövüyorlar. Çok kurnazlar. İktidar olduğunda yozlaşan İttihatçılık, Abdülhamid’i deviren İttihatçı devrimcilikle birmiş gibi gösterip topa tutuyorlar. Türkiye’deki burjuva devriminin bütün kazanımlarını bombalamaya çalışıyorlar. Abdülhamid’i devirmiş, Vahdettin’i iskartaya çıkarmış devrimci bir süreci itibarsızlaştırıyor; Osmanlı’nın, Prens Sabahattin’in, mollaların

kulağından çekip çıkaracağız...

ağıyla konuşuyorlar. Dinci gericiliği vıcık vıcık hümanizmalarıyla besliyorlar.

Kürt hareketine kapılanmayan, onun taktik manevralarının peşinde dolanmayan ve AKP gericiliğine karşı mücadele eden sosyalistlerden ise nefret ediyorlar; derhal 'ulusalcı', 'Kemalist' yaftasını yapıştırıyorlar...

Hepsi maymuncuk gibi her deliğe girebiliyor. Yüzünü sola dönen gencecik insanlar, bunların ikiye bölünmüş suratlarıyla karşılaşılıyor. Bir sürü genç, bunların hümanizma sosuna batırılmış karşıdevrimci lügatini solculuk zannediyorlar. *Radikal İki* bunların karargahıydı. *Tarafa* üşüştiler. Cemaat gazetelerinde tam sayfa röportajları çıktı. Şimdi *Cumhuriyet*'i yeni

operasyon merkezi yaptılar. Televizyon programlarına bunlar davet ediliyor. Zira ne söyleyeceklerini gayet iyi biliyorlar. Emperyalizmle, sermayeyle tek bir meseleleri bile yok. Burjuva siyasi konjonktürü 'sol'dan ne söz söylemesini bekliyorsa, o sözü söylüyorlar. Bir çeşit 'Sezen Aksu solculuğu' yapıyorlar...

Murat Belge'nin alçaklığı...

Şu Murat Belge'nin alçaklığını unutmadık, hiç unutmayacağız. Hopalı devrimci öğretmen Metin Lokumcu'nun ardından o yiğit adama 'Ergenekoncu' yaftası yapıştırmaya kalkması, bunların alçaklığının şahikası oldu.

Bunlar CIA-Pensilvanya ortak yapımı

operasyona solun etki alanındaki kitlelerden destek sağlamak için kullanıldılar, şimdi AKP'yi ehlileştirme ve düzeni restore etme çabasında üzerlerine düşen görevi yapıyorlar.

'Yalancı Gelin'e 'sol' destek...

Hepsi HDP'ye dolmuş vaziyette. Sosyalizmle zerre ilgisi olmayan saçma sapan tezleri bize 'sol' diye yutturmaya çalışıyorlar. Feminist liberalizmden Negrici, Murray Bookchinci saf satalara kadar her türlü zirvayı ortalığa saçıp duruyorlar. Bunlar Kabataş'ın 'Yalancı Gelin'ini bile "Kadının beyanı esastır" diye desteklediler!

Bunlar Bolşeviklerin devrimci geleneğini

görünmez kılmak için her taklayı atıyorlar. Sosyalistlere saldırırken, HDP'nin yaptığı her acayip manevrayı makulleştiriyorlar. Hatta o manevraları bizzat örgütüyorlar. Şu Saruhan Oluç'a bakın mesela! Kutlu Doğum yemeğine katılıyor! Utanmasa üç Kulhüvallahü bir Elham da okuyacak! Atmadıkları takla yok! Bunlar iyi niyetli genç devrimcilerin beynini iğdiş edip salak liberaller haline getiriyorlar...

Bu karşıdevrimci siyasi çizgi kesin bir yenilgiye uğratılmadıkça bizim bunlarla kavgamız bitmeyecek. Türkiye devrimciliğine bulaşan liberal parazitli mutlaka yenilgiye uğratacağız. Solculuğun içine kaçmış Sezen Aksu'yu çıkarıp atacağız...

HDP, sol, oportünist fırtına...

Yıllar önce Baskın Oran ve Ufuk Uras bağımsız milletvekili adayı olarak ortaya çıktıklarında, solda acayip bir rüzgar esmişti. Mücadele etmek için bir türlü ikna edip evinden çıkaramadığımız dostlarımız birden bire 'kampyacı' kesilmişti. Çılgınlar gibi Baskın Oran'ın ve Ufuk Uras'ın peşinden koşuyor, bizimle dalga geçiyorlardı. Çünkü Baskın Oran'ın karşısında yine bağımsız aday olarak ortaya çıkan bir işçi, hayatını sınıf mücadelesine adanmış Ercan Atmaca ağabeyimizi destekliyorduk. Birkaç yüz oydan fazlasını alamayacağı kesindi. Ama biz emekçi mahallelerinde bildiri dağıtıyor, afiş asıyorduk. Güllüyorlardı bize...

RED'deki ilk yol ayrımı böyle oldu. Kimi arkadaşlarımız bizi terk etti. Misal, **Morve Ötesi**'nin davulcusu Kerem Kabadayı, o süreçte **RED**'de yazmayı bıraktı. Ufuk Uras'ın kumpanyasına katıldı. Daha sonra DSİP'te noktalanacak talihsiz kişisel macerası da başlamış oldu. Benim için acı bir kayıptı, çünkü Kerem iyi biridir. Yazık...

Evet, "Medis'e Ufuk Gerek" sloganıyla yürüyen kampanya neticesinde Ufuk Uras omuzlarda Meclis'e taşındı. Çok vakit geçmeden vaziyet netleşti. Meclis'e gereken Ufuk değilmiş de, Ufuk'un hallerini anlayabilmemiz için Ufuk'a Meclis gerekmiş! Baskın Oran ve Ufuk Uras'ın birer şarlatan oldukları zaman içinde tescillendi. Onların isimleri etrafında yaşanan 'oportünist fırtına' dindi.

7 Haziran genel seçimi solda yine bir 'oportünist fırtına'ya yol açtı. İlkelerin, taleplerin, programın değil, barajın, matematiğin konuşulduğu tuhaf bir seçim atmosferine girdik. Solcuların hepsi matematikçi oldu. HDP'yi desteklemek için kurulan oluşumların adına bakın: +1 ve 10'dan sonra!..Apolitik zirvalar!..

Neticede, evden zor çıkardığımız arkadaşlar yine kampanyacıya girişti, barajları yıkıp da geldiler, halay başlarında 'tilili' çekerken izledik hepsini. Seçim gecesi çılgınca bir sevince kapıldılar. Ve seçim bitti, gitti...

O sevinç halleri, seçim öncesinin yürek pıptırları falan geçince, acı gerçekle yüz yüze kaldık. Gerici iktidar dimdik karşımızda duruyordu ve devrilmesi için adım atan yoktu... Muzaffer Hoca, bundan önceki sayfalarda seçimlere dair vaziyeti yeterince açık anlattığı için seçimin niteliği mevzuuna daha fazla dalmak istemiyorum. Burada HDP'nin yol açtığı 'oportünist fırtına' meselesini derinleştirelim...

'Oportünizm' fırsatçılık manasına gelse de, bizim literatürümüzde özel olarak sınıf işbirliği'ni ifade

'Sosyalist' Ertuğrul Kürkçü Soma'da acılı madenci aileleriyle aynı kürsüyü paylaşıp ajitasyon yaptıktan sonra Ege Sanayici ve İşadamları'nın davetine icabet ederek onlara brifing verdi. 'Eşgenelbaşkan' Figen Yüksekdağ, otomotiv fabrikalarında işçileri atmaya başlayan Koç'un da aralarında bulunduğu TÜSİAD heyetiyle hayli samimi fotoğraflar çekti. İşte bunlar hep 'siyaset'ti...

ediyor. HDP solda tam olarak bir oportünist fırtınaya yol açtı. Sınıfların konuşulmadığı tuhaf bir 'solculuk' hali yarattı.

Toplumsal ezilen kesimleri mevzu bahis olunca, sınıfların buharlaşıp uçması da kolay oluyor tabii. Feminist liberalizm kendine buradan kan buluyor. Bütün kadınları kadın kimliği üzerinden eşitliyor, "Ama zengin kadınların da kadın olmaktan kaynaklı sorunları var" ile başlayan bir oportünizm geliştiriyor. İşçi kadınla patron kadını 'kadınsal meseleler' üzerinden yoldaştırıyor. Eşcinsellik, Alevilik ya da Kürtlük de benzer bir duruma yol açıyor. Cemde diz dize oturan Alevi patron ile işçi sokağa çıktıklarında bambaşka birer hayat yaşamaktadır ama ne gam!..

İşin bir diğer kısmı, patronların 'ezilen' olmayı avantaja dönüştürebilmesidir. Kimliklerinden dolayı aldıkları ihaleler, 'ezilen' olmanın acısını hızla unutturabilir! Kimlik siyaseti bunun önünde geniş bir alan açıyor...

Keza HDP'nin kabul edilemez her siyasi manevrası, "Ulusal hareket, doğaldır" kabullenilişiyle geçiştiriliyor. E, Kemalizm de 'ulusal hareket'ti! Niye en ateşli Kemalizm karşıtları iş HDP'ye gelince bu kadar

müşamahakar oluyor? Hakikaten anlaşılır gibi değil...

Aslında HDP kendini gerçekte olduğu şey olarak ifade etse pek bir sorun olmazdı. Ne var ki, HDP, ezilen kimlikler üzerinden geliştirdiği siyasetin sol siyaset olduğunu öne sürüyor. Selahattin Demirtaş Türkiye'deki ana sol damarın HDP üzerinden gelişeceğini söylerken tam olarak bu iddiayı ortaya koyuyordu mesela. Hatta Haziran Hareketi'ne öğüt veriyor, "Laiklik üzerinden siyaset yapmayın, İslamcılığa takmayın. Anti-kapitalist mücadele edin" diyordu. Bu da aslında seçim sürecinde kendi ihtiyaçlarına denk düşüyor, sosyalistlerin etki alanıyla İslamcıların etki alanını birbirine değdirmekten, her iki kesimden de oy devşirmeyi hedefliyordu.

Bu durumda, "İyi de birader, bize anti-kapitalist siyaset yapmayı vadediyorsun, Dengir Ağa'yı milletvekili yapıyorsun, yetmiyor Meclis başkanlığına öneriyorsun!" falan demek faydasız. Oportünist fırtına, HDP içinde her şeyi birbirine geçiriyor, jöle kıvamında bir siyasi topluluk oluşturuyor ve laf ettiği anda 'şoven', 'ulusalcı', 'Kürt düşmanı' sıfatlarından birini ya da hepsini iştihaya başlıyorsun.

HDP'de oluşan jölemsi topluluk içinde öne çıkan

isimlerden biri Ertuğrul Kürkçü. Kendini sosyalist olarak tanımlıyor. Talihsiz bir biçimde, Soma'da faaliyet yürüten Haziran arkadaşlarımızın inisiyatifiyle düzenlenen mitingde bir konuşma yaptırdı kendisine. Kürkçü, Somalı madencilerin acılı aileleriyle aynı kürsüyü paylaştı. Ertesi gün kalktı, Ege Sanayici ve İşadamları Derneği'ne gidip patronlara brifing verdi. Soma Madencilik'in patronu şans eseri orada değil!

İşte oportünist fırtına tam olarak böyle bir şeydir. Keza Figen Yüksekdağ TÜSİAD'la kol kola fotoğraf çektirir. Ve bunların hepsi 'siyaset'tir. Evet, gerçekten siyasettir ama burjuva siyasetidir. Devrimci siyasetin ufku ise, gencecik insanlar devrim uğruna ölürken burjuvaziyle hoş-beş etmeyi sindirecek kadar geniş değildir...

Bütün bunlar devrimci boşluktan oluyor. Ne yazık ki, Türkiye sosyalist hareketi kitle etkisine sahip güçlü bir odak olmaktan çok uzak. Dahası sınıfsal tabanı itibarıyla küçük-burjuva bir ağırlığa sahip. İşçi sınıfına nüfuz edememiş vaziyette. Sınıf çıkışının bulunmadığı sol atmosferde, güce düşkün küçük-burjuvazi açısından HDP cazip bir alan yaratıyor. Oportünist fırtına sosyalist potansiyeli yutuyor, şekilsizleştiriyor... Faşistken şeriatçı olan, oradan insan hakları savunuculuğuna sıçrayan Hüda Kaya'yla, fırıldaktan öte bir ruhet tekerleğini andıran Altan Tan'la, kadim burjuva siyasetçisi Celal Doğan'la, yolsuzluktan damgalanmış ve **RED**'in bir kapağında dansöz olarak resmedilmiş Dengir Ağa'yla yoldaşlaşan ve bunu sindirmeyi başaran sabık 'komünist'ler, aynı batağa balıklama atlamayanlara, en başta da bu ülkenin vicdanı olmaya başlayan HAZİRAN'a saldırıyor.

Yani anlayacağınız, HDP ile meselemiz, bize saldıranların iddia ettiği gibi 'Kürt düşmanlığı', 'ulusalcılık' ya da 'Kemalistlik'ten falan değil, HDP'nin yarattığı oportünist fırtınadan kaynaklanıyor.

Peki bu meselede nasıl bir tutum içinde olacağız?

Bize kim nasıl saldırırsa saldırın, Kürt halkının yaşadığı tüm acılara karşı onlarla dayanışma içinde olacağız; devletin saldırılarına karşı, demokratik hak ve özgürlükler için onlarla omuz omuza mücadele edeceğiz; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunacağız. Ama HDP yönetiminin sınıf işbirlikçisi siyasetlerinin peşine takılmayacağız, oportünist fırtınaya kapılmayacağız, işçi sınıfının bağımsız siyasi hattını ve liderliğini inşa edeceğiz. Tavrımız bu kadar nettir...

AKP'den sonra hayat var mı?

GAFFAR YAKINCA (DELİ GAFFAR)

Adamım' Fazıl Ahmet, nur içinde yatsın, muhafazakar biri olmakla beraber hayli muzip ve akıllı bir adammış. Meşrutiyeti ve Abdulhamid'in devrilmesini anlattığı Kırpıntı'nın bir yerinde şöyle der: "Abdulhamid idaresinin çökmesi için yazılan şeyler yüzde doksandokuz doğru idi. Fakat ve ne yazık ki Abdulhamid'in istibdadından sonra gelen kuvvet için umduğumuz şeylerin binde dokuz yüz doksandokuz üç bölü dördü yanlış çıktı!"

Uzun süren ağır baskı rejimleri halkın bir bölümünü bunalıp hülyalar görmesine yol açabiliyor. Hiç olmadık siyasi aktörlere olmayacak roller biçen insanlar gittikleri menzilde su olmadığını anladıklarında iş isten geçmiş oluyor. Burjuva siyaseti de bu değil mi arkadaş? Halkı suya götürüp susuz getirme zenaatı!

Ülkeyi 13 yıldır AKP ve onun cisimleşmiş hali olan Erdoğan yönetiyor. Gençler akılları erdi ereli bu rejimin içindeler, yaşça büyük olanlarınsa anlaşılan o ki hafızası bu denli uzun bir süreye dayanamamış, tarihin AKP ve Erdoğan'la başladığını sanıyorlar.

Oysa AKP'den önce de bir hayat vardı, partiler vardı, seçimler vardı, koalisyonlar falan vardı, hatta bir dönem solcu olduğunu iddia eden, adı da 'sol' olan bir parti iktidardaydı. Ancak Türkiye o zaman da bugünkünden daha iyi durumda değildi. Belki ikide bir bizi azarlayan, itip kakan bir diktatörümüz yoktu ama misal, devlet kendi cezaevlerini ağır silahlarla basıp kendi elinde mahpus olan insanları sırf 'solcu' oldukları için katledebiliyordu, insanlar sokak ortasında ya da evinde infaz edilebiliyordu,

işçiler Sakıp Ağaçdan 25 lira zam istediler diye dayak yiyebiliyordu, eli sopalı, silahlı adamlar fabrika basıp işçilere zorla sendika değiştirebiliyordu, oruç tutmuyor diye ya da vücuduna yaptırdığı dövme yüzünden insanlar öldürülebiliyordu, her mahallenin ülkücü bir çetesi, bir mafyası vardı...

Bugün bunların bazıları yok, bazılarınsa yerini on kat beterleri aldı, ama Türkiye'nin düzeni üç aşağı beş yukarı aynı. Erdoğan'dan ve onun AKP'sinden kurtulduğumuzda da aynı olacak. Çünkü en evvel, bu düzeni icat eden AKP değil. AKP sadece bir uygulayıcı, bir emanetçi. Görevini ifa ettikten sonra yerini kendinden sonra gelen aktöre bırakacak. Sahnenin sahibi ise tabii ki memleketimizin sermaye sınıfı, zenginleri. Onun için biz bu düzene ta Marx babadan beri adlı adınca kapitalizm diyoruz.

AKP'ye karşı olmak kolay, sıkıysa kapitalizme karşı olsunlar

Kapitalizmin tarihi krizler ve atılımlar tarihidir. Bir hamle yapar, sonra tıkanır, tıkanmayı açar ve bu zaten yeni bir hamle demektir.

Yani demem o ki AKP rejiminden ve Tayyip Erdoğan'dan kurtulmamız tek başına bir anlam ifade etmez. Önemli olan bunlardan nasıl kurtulduğumuzdur. Noktayı bizler koyamazsak ya da sahnede hak ettiğimiz yeri alamazsak AKP'nin yok oluşu onu yaratan düzenin daha da güçlenmesi anlamına gelir. Kabuk değiştiren bir yılan gibi daha güçlü, daha gürbüz şekilde yoluna devam eder. Sermayedarlar yeni AKP'ler bulup başımıza geçirirler. Biz de Abdulhamid'ten kurtulduğu için sevinen ama sevinci çok değil bir kaç yıl içinde

kursağında kalan Osmanlı ahalisi gibi apışıp kalırız.

Seçim dönemini mangallarda küll bırakmayarak geçiren 'solcu' muhalefet partileri şimdi sus pus oldular. Çünkü hiçbirinin yüreği kapitalizmi karşısına almaya yetmez. Bunların tamamı, evet HDP ve CHP de buna dahil, sermaye düzeninin, zengin sınıfının yavrularıdır. Şimdi hepsi kıvrım kıvrıyorlar, bir yanda bize verdikleri sözler, atıp tutmalar, öbür yanda iplerini tutan sermayedarlar, Avrupa Birliği, Amerika... Göreceğiz, sabırlı olun, sırmalarının döküldüğünü çok çabuk göreceğiz.

...
AKP'den sonra bir hayat olması için o sonranın sadece AKP'yi değil CHP'yi ve HDP'yi de kapsaması gerekiyor. Evet orada yaratacağımız bir hayat duruyor, orada AKP'den, CHP'den ve HDP'den sonra... Onun için şimdi bize düşen siyaset bezirganlarından umut etmek değil, kendi işimize bakmak, Türkiye için devrimci bir yolu, emekçileri, yoksulları, gençleri selamete ve hürriyete taşıyacak bir yolu, özcesi HAZİRAN'ın yolunu inşa etmek...

Çünkü vaziyet ne olursa olsun yine de 'hürriyet' tam iki yüz yıldır bizim için en şiddetli hülyadır, pirimiz Namık Kemal'in *Hürriyet Kasidesi*'nde dediği gibi:

*Ne efsunkâr imişsin ah ey didâr-ı hürriyet
Esir-i aşkın olduk gerçi kurtulduk esâretten
Ne yâr-ı cân imişsin ah ey ümmid-i istikbâl
Cihânı sensin azad eyleyen bin ye's ü mihnetten*

Anlamı :
*Ne kadar büyüleyiciymişsin ah ey hürriyetin yüzü
Aşkının esiri olduk gerçi kurtulduk esâretten.
Ne candan bir sevgiliymişsin ah ey gelecek ümidi
Dünyayı sensin kurtaran binlerce keder ve sıkıttıdan*

HAZİRAN'a küfretmenin karşı konulmaz lezzeti!..

Böyganam anlatırdı. Bir gün Köroğlu bir köyde çeşme başına varmış, atını sulamış kendi de soluklanıyormuş. Bu sırada gözleri görmeyen bir yaşlı kadın çeşmeye gelmiş, bakracını doldururken bir yandan da söyleniyormuş "Oyy Köroğlu gözün kör olsun emil..."

Köroğlu kadına seslenmiş, "Nene" demiş, "bu Köroğlu sana ne yaptı da böyle iteniyorsun?" Kadın, "Bir şey yapmadı da oğul, ne bileyim herkes öyle diyor, ben de öyle diyorum" demiş.

İşte şimdi de bu kör nine misali her önüne gelen Haziran'a küfrediyor. Sağcılar, dincilerin bizi hedef göstermesinde, bizlere düşmanlık etmesinde şaşırarak bir şey yok. Ama asıl en çirkin saldırılar kendine solcu diyenlerden geliyor.

Sebepsiz midir? Şüphesiz sebepsiz değil, dikkat edin bu tip saldırıların neredeyse tamamı Kürt hareketine eklemlenmiş solculardan geliyor. Bağımsız bir yol inşa etme

yürekliliğini gösteremeyenler, ikbal beklentisiyle ya da küçük

dükkanlarını kollamak için gidip başkalarının bahçesinde kendine yer arayanlar Haziran'dan nefret etmesinler de ne yapsınlar?

Seçim sonrası yaşananlar gösterdi ki Türkiye'de devrimci bir hat kurma potansiyeli taşıyan tek özne Birleşik Haziran Hareketi'dir. Anlaşılan o ki bu hattın inşa edilme olasılığı en önce bu arkadaşlarımızın uykularını kaçırıyor. Öyle ya, Haziran başarılı olursa şimdiki eyyamcılıklarını devrimcilik diye pazarlayamayacaklar, bir yandan patronlarla sarmaş dolaş olurken öbür yandan yakalarına orak çekiçli, yıldızlı rozetlerle gezemeyecekler, kah AKP kapısında kah HDP çatısında yetmez ama evetçilik oynayamayacaklar, zaten iki paralık olmuş itibarları sıfıra inecek. Onlar

Haziran'a küfretmesinler de kim etsin?

Kılıçdaroğlu'nun başarısı!

Kılıçdaroğlu'nu başarılı bulanların ve alkışlayanların önemli bir bölümünün CHP'li olmaması bir tesadüf mü? Seçime kadar tam boy HDP'yi destekleyen medya kalemlerini seçim sonra 'Kılıçdar' gazı veriyorlar.

- Neden başarılı?

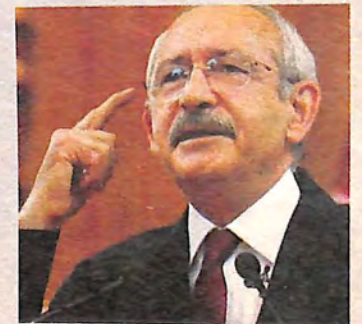
- Çünkü HDP'nin önünü kesmedil!

Dünyada başka bir partiye destek oldu diye 'başarılı' bulunan tek lider bizde olsa gerek. 13 yıllık çürümüş bir iktidarın ana muhalefet partisinden, genel seçimde oy kaybediyorsun, ülkenin 38 ilinde mebusun yok, kendi memleketinden bile tek vekil çıkaramamışsın, ancak yüzde 20 oy almışsın, bizzat senin seçtiğin genel başkan yardımcılardan biri "Ben ve çevrem CHP'ye değil HDP'ye oy verdik" diyor ve sen hâlâ başarılısın !

Hangi kriterlere göre?

Doğan Medyası ve yancı liberal kriterlerine göre!

Şunu da belirtmeden geçmeyelim: Kılıçdaroğlu'nun tek başarısı partisinden adaylarını ön seçimle belirleyerek bazı siyaset tüccarlarını devre dışı bırakmak oldu. Bu sayede karambolden bir kaç tane de solcu meclise girdi. Ancak şunu unutmamak lazım, bir çiçekle bahar gelmez.

Doğu Perinçek'in azmine hayranım. Her seçimde "Barajı yıkıyoruz" diye ortaya çıkar, kuş kadar oy alır, ertesi seçimde yine aynı sloganlar yola devam eder. Arayışçıdır da, siyaset stratejisi adı altında her kılığa girebilir. Ancak mutlak başarısızdır çünkü aynı anda sadece bir kılığa girebilir. Oysa misal HDP gibi kırk kılığı aynı anda taşıyabilse, işte o zaman gerçekten 'Türkiye partisi' olur, barajı da kaleyi de yıkar geçer.

Bakın İşçi Partisi Maocu çizgisini ilk binlerin başında değiştirmeye başladı. Bu değişim çizgisi bugünkü Vatan Partisi'ne kadar vardı. Perinçek'in ilk açılımlarından biri işçiler dışındaki alanlara da seslenmek olmuştu. PKK ile yolları bir şekilde ayrılmış olacak ki önce askerlerle sonra iş adamlarıyla yakınlaştı. Ya da yakınlaşmaya çalıştı diyelim.

Ulusalcılık fikrinin bir sonucu olarak işadamlarını da örgütlemek için bir hamle yaptı. Nasıl TUSİAD karşısında İslamcılar MÜSİAD'ı kurduysa Perinçek de kendine yakın iş adamlarına USİAD'ı kurdurdu. İşadamından pek ulusalcı çıkmadığı için bu örgüt pek de etkin olmadı. Şimdi ne yapıyor bilmiyorum.

HDP eş genel başkanı Figen Yüksekdağ'ın TUSİAD başkanıyla otuz iki dış sırtan pozlarını görünce aklıma geldi bunlar. Figen hanım ESP kontenjanından HDP içinde yer alıyor, eskiden ESP'nin genel başkanıydı. ESP çok radikal devrimci fikirleri olduğunu iddia eden bir yapıdır, kendini 'Marksist, Leninist, Komünist' olarak tarif eder. Figen Hanım TUSİAD'la bu kadar yakınlaştığına göre artık MALSIAD'ın kurulma zamanı gelmişti. Marksist Leninist Sanayici ve İşadamları Derneği. Hem bahanesi de hazır: "Engels de işadamıydı!"

Öyle değil mi ya!..

1946'da Bolıvyalı bir senatörlük ve beş milletvekilliği kazanan Bloque Obrero (Emek Bloğu), parlamentoya girer girmez işçi düşmanı ordunun lağvedilmesini ve işçi milislerinin kurulmasını talep etti. Onların cesur tutumu, 1952'de Latin Amerika'nın en önemli devrimci süreçlerinden birinin başlamasına yol açtı...

PARLAMENTO ve SOL

ONUR DEVRİM

HDP'nin parlamentoya girmesi, bu partiyi destekleyen sol ekipler ve toplumsal kesimler açısından büyük önem taşıyor. Hiç kuşku yok ki, bu sonuçların sol açısından taşıdığı anlamı dikkate almamız gerekiyor.

Kendi adımıza, seçimleri önemsiz görmüyoruz; objektif ve subjektif koşullar elverdiği ölçüde işçi sınıfı programıyla seçimlerde yer almaktan geri durmayız.

Başka deyişle, burjuva seçimlerinde yer almaya karşı değiliz. İşçi sınıfının iktidarı alması gereğini ve sosyalizm programımızı anlatabilmek -ajitasyon ve propaganda- için geniş bir alan bulabiliriz. İnsanların kime ve neden oy vereceğini yaygın olarak tartıştığı böylesi dönemlerde işçi sınıfına devrimci bir seçenek sunabilmek gibi bir görevimiz olduğunun bilincindeyiz. Bunun biçimi elbette güçler dengesine bağlıdır.

Öte yandan, seçimlerde yer almak devrimci partiler üzerinde pek çok basınç yaratır; alınan oy sayısı, parlamentoya seçilme ihtimali gibi basınçların yanı sıra, elde edilen statü, milletvekillerine verilen yüksek maaşlar gibi pek çok unsur sisteme uyarlanmaya yol açabilir. O halde burjuvaziyle parlamentolar alanda mücadele ederken, burjuvazinin o alanda her zaman daha avantajlı olduğunu bilerek, ilkeler konusunda çok net olmamız gerekir.

Mücadelede sınanmış işçi adaylar

Göstereceğimiz adayların profili sınıfsal kökenleriyle yakından ilintilidir. Üçüncü Enternasyonal'in tezlerinde, devrimci partilerin göstereceği adaylara ilişkin tanımlara rastlamak mümkün: "Merkez Komitelerimiz sadece işçi sınıfı içinde yıllara yayılan mücadeleleri yürütenlerin adaylığını onaylamalıdır. (...) Genel olarak, adaylar işçiler arasından seçilir... İşçilerin vekillerinin yaptığı konuşmalar, basit bir biçimde, gazete ya da bildirilerde yazılanlar gibi olmalıdır." Alıntı gayet açık bir biçimde, adaylarımızın işçiler arasından çıkarılması gerektiğini ortaya koyuyor...

Adaylarımızın sınıfsal arkaplanı, onların seçim süreci dışında, aldıkları maaşı nasıl değerlendirdiklerini de dikkate alır: Bizim bir vekilimiz, vasıflı bir işçinin maaşından daha fazlasını kendine ayıramaz. Maaşlarının arta kalanını devrimci partinin inşası için kullanmaları gerekir. Bir işçiye baktığınız vakit, maaşının bir kısmını devrimci parti inşası için feda etmek, mesela bir küçük-burjuvayla karşılaştığınızda çok daha kolaydır. Uluslararası örnekler, küçük-burjuva kökenden gelip devrimci parti sayesinde parlamentoya girenlerin, vekil maaşlarını parti inşasına harcama konusunda gönülsüz olduklarını gösteriyor. (Bu durumda partinin derhal ilişik kesme mekanizmasını çalıştırması gerekir.) Öte taraftan, sınıf düşmanlarımız fiziken karşıımızda oturduğunda, parlamento içi mücadele tam

bir netlik ister; küçük-burjuva kökenden gelenlerin bu meseleyi "kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar" gibi görebilmesi mümkün değildir.

Bizim herhangi bir adayımızı parlamentoya girdiği takdirde, derhal milletvekili maaşlarının düşürülmesini öneririz; emekçilerin maaşının ise derhal yükseltilmesi bizim programımızın bir parçasıdır. Aksi ahlaki değildir.

Burjuva kurumlarında bir yer elde edilmesi halinde yapılacaklar üzerine Üçüncü Enternasyonal tarafından geliştirilen tezler hâlâ gayet kuvvetli: "Burjuva parlamentosunu ajitatif amaçlar doğrultusunda kullanırız... Emekçilerin egemen sınıflara karşı düşmanlığını büyötmeye çalışırız." Ve, "... devrimci ajitasyonu yükseltir, egemenlerin manevralarını teşhir eder, kitleleri fikirlerimiz etrafında toplamaya çalışırız... Komünist vekillerden beklenen, parlamentoyu sadece burjuvaziye ve onların alçak memurlarını teşhir etmek için kullanmaları değildir; sosyal şovenler, reformistler, merkezci politikalar ve en genel anlamda komünizmin düşmanlarıyla da mücadele etmeleridir."

Biz tarihsel olarak burjuva kurumlarına karşıyız. Mücadelenin ateşinde, devrimci hareketlerden doğan kurumlara dayalı bir toplumu hedefliyoruz. Bir avuç azınlığın değil, çoğunluğun temsil edildiği yeni, demokratik kurumlar... Dolayısıyla burjuva kurumlar içinde bir yer edindiğimiz takdirde, burayı sürekli bir eleştiri ve teşhire tabi tutarız; ayrıca parlamento bizim açımızdan kitleleri mücadeleye çağıracağımız bir arenadır, elde edilecek basit reformlarla toplumsal yapıyı değiştirmek mümkün değildir zira.

Tarihsel bir örnek üzerinden ilerleyelim. 1946'da Bolıvyalı Troçkistler seçimlere Bloque Obrero (Emek Bloğu) adıyla girdiler ve madenci bölgesinde bir senatörlük ve beş milletvekilliği kazandılar. Parlamenteoya

girdikleri gibi ilk çağrılarını silahlı kuvvetlerin dağıtılması ve onun yerine işçi milislerinin oluşturulması oldu. Parlamenteoyu siyasi bir platform olarak kullanıp, o sıralar işçi sınıfının örgütlülüğünü tehdit eden orduyu hedef tahtasına oturttular. Seçimlere neden girdiklerini açıkça ortaya koydular, niyetlerinin işçi iktidarı fikrini ve kurumlarını güçlendirmek olduğunu ilan ettiler. Onların çağrısı ve cesur tutumu COB'u (Central Obrera Boliviana - Bolıvyalı İşçi Merkezi adlı sendika) harekete geçirdi ve birkaç yıl sonra, 1952'de Latin Amerika tarihinin en önemli devrimci süreçlerinden birine yol açtı.

Parlamenteoya yolladığımız yoldaşlarımızın hiç aksatmadan yerine getirmesi gereken faaliyetler, grevlerde yer almak, mücadelelere siyasi ve maddi destek sağlamak, yolsuzluk vakalarını açığa çıkarmak, siyasetçilerin ayrıcalıklarına karşı kavga vermek, işçilerin ve yoksul halkın çıkarlarını tavizsiz biçimde savunmak olmalıdır.

Bizim alternatifimiz

Kimilerine 'ütopik' gelebilir ama biz küresel kapitalist krizin ancak sosyalist bir devrimle aşılabileceğini düşünüyoruz. Görevimiz devrimi yapmaktır. Burjuvazinin seçimlerinde yer alacaksa, bu büyük hedefimiz doğrultusunda yer alırız ve görevimizi asla akıldan çıkarmayız. Sokaklara ilk dökülen, işçi mücadelelerini desteklemek için elinden geleni yapan biziz; parlamentoda bir yer elde ettiğimiz takdirde, o yeri büyük görevimizin hizmetine sokmaktan başka bir şey düşünmeyiz.

İşçi sınıfı ve yoksul halkın tek gerçek kurtuluşu bizim yolumuzdur. Tartışmayı yine Üçüncü Enternasyonal'in bir teziyle kapamak uygun olur sanırım:

"Günümüzde siyasi hayatın ağırlık merkezi kesinlikle parlamentonun dışındadır."

Sağım, solum, önüm, arkam, sobe!

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Sağcılık bazen insanı kendinden alır, uzak diyarlara götürür...

Solculuk ve sağcılık kavramlarını gündelik dilde herkes gönül rahatlığıyla kullanır. Kendimizi bildik bileli bu kavramların ne anlam taşıdıklarını iyi kötü biliriz. Peki, ama kaçımız bu kavramların nereden çıktıklarını merak ettik? Elbette çok okumuşlarımız bunu bilebilirler. Hatta hiç okumadan bunu tahmin eden zeki bireyler de olacaktır. Ancak kabul edelim ki pek çoğumuz sağcılık ve solculuk dediğimiz kavramların nereden türediklerini, tarihte ilk olarak nerede ve neden kullanıldıklarını merak dahi etmedik.

Solculuk ve sağcılığın nereden nasıl türediğine geçmeden hayatımızda yer alan sol ve sağ kavramlarını irdeleyelim. Hem de bu arada bunların neden ne zaman türediğini bilmeyen dostlara tahmin etme şansı tanımış olalım.

Sol ve sağ bilindiği üzere her bireyin duruşuna göre değişen iki adet yöndür. Yüzümüzün baktığı yön bilindiği üzere önümüz, sırtımızı döndüğümüz yön ise arkamızdır. Sağ ve sol ise önümüzün iki tarafında yer alır. Peki, hangi tarafa sağ, hangi tarafa sol denir?

Sağını solunu karıştıran insanların hala aramızda olduğu bir gerçektir. Toplumlar, sağa dönecekken sola dönenler, sola dönecekken sağa dönen bireyler ile doludur. Sağ taraf ve sol tarafın tanımını yapabilmek gerçekten zordur. Bu tanımlı yapabilmek için bir referans noktasına ihtiyaç vardır. Bu tanım en kolay insan vücuduyla yapılabilir. Bilindiği üzere genellikle insanların kalbi sol taraftadır. Kalbin bulunduğu tarafa sol, kalbin bulunmadığı tarafa sağ denir. Neyse ki insanların kalbi tektir. Eller, kollar, ayaklar, gözler, kulaklar gibi kalp de iki tane olsaydı bu tanımlı nasıl yapardık, düşünmek dahi istemiyorum.

Doğuştan veya sonradan engelli olmayan insanların bir tane sağ bir tane sol eli ve elbette her iki tarafta kolları vardır. Ayaklar da sağ ve sol olmak üzere bir çifttir. Kulak ve göz gibi dış organlarımız da eller ve ayaklar gibi çift oldukları için onlar da simetrik olarak sağda ve solda yer alırlar. Burnumuz bir tane olmasına rağmen burun deliklerimiz de sağ ve sol olmak üzere çifttir. Ama nedense birbirlerine çok yakın oldukları için onları sanki tekmiş gibi algılarız. Sağı solu olmayan, tek olan dış organlarımız ağızımız, cinsel organlarımız ve anüsümüzdür. Hatta popolarımızın bile sağı solu vardır.

Bana göre evrimin bir sonucu olarak el kullanımında insanların büyük bölümü kalbe daha uzak olması nedeniyle sağ ellerini kullanırlar. Sol elini kullananlar daha küçük bir yüzdedir. Onlara solak, büyük çoğunluğa solak dememek için sağlık deriz. Ama ben sağlık sözcüğüne pek ısınmadığım için sağ elini kullananlara solak demeyi tercih ediyorum.

Solaklık hakkında değişik teoriler mevcuttur. Bunun genetik olduğu, doğuştan gelen bir alışkanlık olduğu söylendiği gibi, sonradan bebeklik çağında bir şekilde geliştiği de söylenmektedir. Aslında solaklıksadece el kullanımında kendini gösterir. Ayaklar için solaklık yoktur. İnsanların bazıları sol ayağını, çoğunluğu sağ ayağını kullanmaz. İnsanların hepsi ayaklarını eşit derecede kullanırlar. Tıpkı göz,

kulak, burun delikleri gibidir ayaklar... Gerçi ben telefon kullanırken daima sol kulağımı kullanıyorum ama sırf kulağım yüzünden solak denilemez bana. Neticede sağ elimle el yazısı yazıyorum. Ben de bir salağım o halde.

Solaklık, salaklık, genellikle el yazısı yazarken ortaya çıkan bir durumdur. Elbette çeşitli alet edavatları kullanırken de kendini gösteren bir durumdur bu. Hayatın içinde kullanılan pek çok şey çoğunluğa göre, yani salaklara göre imal edilir. Kulağım dışında solak olmadığım için bir vitesli otomobil kullanan solakların yaşadığı hissiyatı tarif etmem gerçekten mümkün değil.

Taharet için hangi el uygundur?

Ne var ki artık kalemle pek yazmıyoruz. Klavye kullanıyoruz. Klavye kullanırken biz salaklar sol elimizi de kullanıyoruz catır çatır. Aynı şekilde solaklar da sağ ellerini kullanıyorlar. Belki bilgisayar faresi kullanımlarımız farklı ama klavye kullanırken solaklar ve salaklar birbirlerine yaklaşıyorlar. Evrim açısından bakıldığında, klavye kullanımı nedeniyle sol elini fazla kullanmayan salaklar gibi sağ elini fazla kullanmayan solaklar da sahip oldukları ve genellikle doğuştan gelen bu alışkanlığı yitirmeye başlayabilirler. Öte yandan cep telefonlarının ve nihayet sözde akıllı telefonların hayatımıza girmesiyle minik ve sanal klavyelerde yine tek elini kullanma alışkanlığı başlamış olsa bile bilgisayarlar ve onların büyük klavyeleri insanların iki elini birden kullanmasını zorunlu kılıyor.

Mahrem bir konu olduğu için başka insanlar hangi elini kullanırlar bilmiyorum. Büyük abdest sonrası taharet maksadıyla ben bir salak olarak sol elimi kullanıyorum. Solaklar sağ elini mi kullanırlar doğrusu hiç görmedim ve tek bir solak arkadaşım da sormadım. Fakat Türkiye sağcılarının taptıkları Necip Fazıl Kısakürek gibi sol elimi kirlilerde kullanıyor. Ne sağ sol kolumu kesecek kadar fanatik

sağcı değilim çok şükür.

Kuran'ın Türkçe meallerinde de geçer "sağ ve sol" kavramları... Kaç saat süreceği bilinmeyen ahiret günü geldiğinde günahkar ve imansız kulların defterlerinin sol ellerine verileceği, sevapkar ve imanlı kulların hesap defterlerinin sağ ellerine verileceği ifade edilir. Sırf bu Kuran mealleri yüzünden sağcı olan insanlar vardır yaşadığınız ülkede... İnsanları diri diri yakan, bir kafeste suda boğan, yüksek bina ve uçurumlardan aşağı atan, kafalarını kesen, sözde Müslüman takılan IŞİD alçaklarını destekleyen yerli alçaklarımız ahiret gününde amel defterlerini sağ ellerine alıp 72 huriyle sonsuza dek alem yapmayı hayal ederler ve evet sağcıdır bunlar. İçlerinde ne kadar solak var bilmiyoruz ama istatistikten biliyoruz ki çoğu sağ ellerini taharette kullanmayan salaktır bunların.

Necip Fazıl Kısakürek'e ait olan "Kalbimi ve aklımı sağ elime verdim. Görevi olmasaydı sol elimi keserdim" sözleri, Türkiye ve hatta dünyadaki sağcılığın idrak kapasitesini ortaya koyan sözlerdir. Klavyelerin icat edilmediği bir zamanda sadece taharet sırasında sol elini kullanan bu antikomünist, Amerikan emperyalizminin kullandığı bir aygıt olan bu şair güya sanat yoluyla solu küçümsüyor, sağı yüceltiyor. İşin ilginç yanı sol tarafta olan kalbini sağ eline veriyor. İleride bütün salak sağcıların eşek gibi klavyelerde kullanacağı sol elini kesmekten bahsediyor. Sağcılığın biyolojik, sosyal ve teknolojik evrimler karşısında yaşadığı ve daha çok yaşayacağı dramlardan sadece biridir bu.

Peki, ama nereden çıktı bu sağcılık ve solculuk? Bu kavramlar, ilk olarak 1789 yılından sonra Fransız devrimi sürecinde kullanılmaya başlanmıştır. Fransız parlamentosunda bir grup üye devrimi, devrimciliği savunurken bir grup üye monarşiyi ve geleneği savunmuşlardır. Parlamentoda her nasılsa devrimi savunanlar parlamentonun sol tarafına, monarşiyi savunan kraldan çok kralcılar

ise sağ tarafa oturmuşlardır. Yani tamamen bir tesadüftür. Eğer ki devrimciler o gün meclisin sağ tarafına oturmuş olsalardı bugün hepimiz sağcıydık. Neyse ki monarşistler daha atak davranıp meclisin sağ tarafına çöreklenmişlerdir ki bugün hepimiz kendimizi solcu olarak görüyoruz dostlar. Fransız meclis üyeleri o gün yanlış tarafa otursaydılar gerçekten hepimiz için büyük bir talihsizlik olurdu. Düşünsenize, daha sonra sosyalizm doğacak ve başta Marx olmak üzere Allah muhafaza hepimiz kendimizi "sosyalist, komünist ve sağcı" olarak niteleyecektik.

Fransız devriminden miras kalan sağcılık ve solculuk kavramları aslında 20. yüzyıl başlarına kadar pek yaygınlaşmadı. Çünkü kapitalizmin büyümesi ve daha da azgınlaşması gerekiyordu. 20. yüzyıl başlarında sembolik bir monarşi rejimi altında yaşayan İngiltere'nin Muhafazakar Partisi dayanamayıp "sağcıyız biz" dedi ve hem Avrupa'da hem dünyada sağcılık ile solculuk kavramları karşılığını bulmaya başladı.

Elbette seksen çeşit sağcılık sekiz yüz çeşit solculuk var günümüzde. Yekpare bir sağcılıktan hele hele solculuktan söz etmek olanaksızdır. Düşünsenize 'Türk Solu' diye ultra faşist sağcı bir dergi bile var bu ülkede. Özellikle Türkiye'de her solcu bireyin ayrı bir ideolog olduğu da dikkate alınırsa gezegendeki en çok solcu çeşidinin Türkiye'de olduğu da söylenebilir. Türkiye solculuk çeşidi açısından cennet gibi bir ülkedir. Öyle ki bir rakı sofrasına oturup güzel güzel sohbet eden aynı sol fraksiyondan 4 solcu arkadaş sabaha karşı "ne olacak bu memleketin hali" sendromu sonrasında rahatlıkla 4 ayrı yeni fraksiyona bölünebilirler. Bu durum sağcılar arasında pek yaşanmaz. Sağcılar sanki aynı sağ ideolojilere sahip gibi görünseler bile sola karşı, solculara karşı, eşitliğe karşı, özgürlüğe karşı, demokrasiye karşı, kısaca ne kadar güzellik varsa hepsine karşı olmak üzere anında birleşiverirler. Bunun ülkemizdeki en iyi ve güncel örneği 13 yıldır yaşandığı üzere AKP - MHP kardeşliğidir.

Tarihsel gelişim ekseninde sağcılık neyi savunur? Maalesef ülkemizdeki ağır sağcılığın bireylerinin sağcılığın neyi savunduğundan pek haberleri yoktur ve zaten o yüzden sağcıdır. Sağcılık kolaycılıktır. Cahilliğin ideolojisidir sağcılık. Yaşamayı değil öldürmeyi sevenlerin sığındığı siyasi tercihtir sağcılık. Sorgu suale tartışmaya gerek yoktur. Kötülüğün ideolojisine kapak atar çok birey bu yüzden.

Sağcılık ülkesine, zamanına göre şunları savunur. Sağcı ideolojiler için monarşi iyi bir yönetim biçimidir. Halkın kendi kendini yönetmesine gerek yoktur. Halkın başında bir kral, bir padişah, bir sultan, bir halife olmalıdır. Cumhuriyet ve demokrasi bile gereksiz araçlardır onlar için.

Kendini sağcı olarak tanımlayan milyonlar bilmezler ama sağcı ideolojiler hem insanların eşit olamayacağını, bu nedenle yurttaşlarına eşit olarak yaklaşması gereken sosyal devlete de gerek olmadığını savunurlar. "Her koyun kendi bacağından asılır" der sağcılık... Ancak bunu yaparken koyun olarak gördüğü insanları genellikle dine veya ırka dayanan cemaatler içinde kontrol altında tutmayı başarır. Cemaatlerin liderleri vasıtasıyla toplumlar rahatlıkla güdülmüş olur.

Sağcılar için hayatın en mutlak gerçeği olan

sosyal sınıflar yoktur. Bireylerin sosyal sınıflarını değiştirmesi asla istenmez. Teorik olarak liberal ve neo-liberal siyasetler ile sanki her bireyin böyle bir şansı varmış gibi algı yaratılır ancak gerçek hayatta sosyal sınıf değiştirmek Milli Piyango'dan en büyük ikramiyeyi kazanmak kadar düşük bir şanstır. Buna rağmen, tamamı palavracı ve sahtekar olan sağ ideolojiler bu şansı çok büyümüş gibi sunmayı iyi becerirler. Bireylerin kendilerini ekonomik anlamda içinde buldukları sosyal sınıfları göz ardı eden, görmezden gelen sağcı ideolojiler bunun yerine sadece tesadüfen doğuştan elde edilmiş ırk, millet, ulus gibi kavramları kutsallaştırıp her ırka, millete ayrı ayrı pazarlayarak bu kavramları insanlığın mutlak bir hedefi gibi satarlar. Sağcılık, böylece dünyadaki 200 ayrı ırk, millet, ulusa kendi uluslarının geri kalan 199 ulustan üstün olduğunu sanma salaklığını yaşatır. Bu budala oyundan sonra sonuçta aşırı sağcılık ve resmen bildiğimiz faşizm doğar.

Sağcı ideolojilerin kendini sağcı olarak tanımlayan bireyleri ustaca kandırmayı başardığı bir diğer kadim oyuncak ise dindir. Uzun uzadıya tarihten örnekler vermeye hiç gerek yok. Çünkü Türkiye olarak bırakınız son 13 yılı çok partili burjuva demokrasisinin başladığı 1950'lerden beri ağır bir şekilde yaşadığımız bir sorun bu. Tek partili dönemin CHP'sinden türeyen Türkiye sağcılığı Demokrat Parti, Adalet Partisi, ANAP gibi sağcı partiler vasıtasıyla dini sonuna kadar kullanıp sömürmüşlerdir. Askeri cunta zamanları da dahil olmak üzere Türkiye demokrasi tarihi din bezirganlığı tarihinden başka bir şey olmamıştır. NATO ve uluslararası sermaye odakları tarafından kurdurulan aşırı sağ partilerden MHP ve günümüzün AKP'si olacak olan MSP gibi partiler ise sola karşı solculuğa karşı kullanılmak üzere daima Dr. Frankenstein'in sağcı zombileri olarak beslenmiş ve büyütülmüşlerdir. Ne var ki 21. yüzyıla gelindiğinde sağcı zombiler Dr. Frankenstein'ı da yemişler ve sağcılığı ele geçirmişlerdir.

Utanmadan yoksul insanlara miting meydanlarında Kuran sallayan bu yeni tür ucube sağcılık 1500 odalı saraylarda yaşamayı, milyonluk mercedeslere binmeyi doğal karşılamaktadır. Bütün dinlerin yasakladığı hırsızlığı dahi din adına savunmaktadır. Ne yazık ki bütün bu din sahtekarlıkları hala toplumdan ciddi bir destek alabiliyor. Camileri bile "sırf inşaat olsun ayakkabı kutularımız, kasalarımız ağzına kadar dolsun" diye yapan bir mafya çetesini Müslüman sanıp oy veren milyonlarca sağcıyla bir arada yaşıyoruz. Ne var ki umutsuzluğa gerek yok. Daha yapacak çok işimiz var.

Geçenlerde Kanada'da yapılan bir bilimsel araştırma sonuçlarına göre, ırk ve din gibi sağcı ideolojilerin pazarladığı gözde oyuncakları satın alan bireylerin zeka olarak düşük seviyede oldukları kanıtlanmış. Bu araştırmaya göre sağcılık bir parça düşük zekalı insanların işiyi. Ne var ki, oldum olası bu türden araştırmalara pek güvenmem ben. Biraz elitist ve liberal komplosu bulurum hatta. Elbette bilimsel yanları olan bir araştırmadır bu. Ancak bana göre bu mesele sadece zeka ile ilgili değil. İşin içine zeka kattığınız zaman "böyle gelmiş böyle gider" dersiniz. Oysa böyle gelmiş olması böyle gideceğini göstermez asla. Öyle olsaydı ne Paris komünü yaşanırdı ne 1917 devrimi olurdu, ne kumandan Che var olurdu, hatta büyük Haziran direnişi bile gerçekleşmezdi. Liberallerin ABD ve Kanada üniversitelerine veya kurumlarına sipariş üzerine yaptırıldıkları sözde bilimsel araştırmalara asla güvenmeyin dostlarım. O ülkelerde bilim siparişi

üzerine artık. Aman bilim insanı olayım da şunu bulayım diyen bireyler kalmadı artık. Parayı veren bilimi çalar.

Bu sözde araştırmayla her şeyden önce zekası düşük insanlara haksızlık edilmiş olunduğunu düşünüyorum. İnsanlar zekaları düşük diye kınanamazlar. O halde zekaları düşük diye sağcı olan sağcıları kınamayalım biz. Böyle bir saçmalık olabilir mi dostlarım? Hem zekası düşük sayısız solcuya da haksızlık edildiğini unutmayalım. Bütün solcular, ırkçı olmayanlar, dinci faşist olmayanlar zekidir diyebilir miyiz? İyi ki de değildir. Zeka dediğimiz şey emek ile kazanılan bir şey değildir pek. ırk gibi aniden kendinizi içinde bulduğunuz bir şeydir bu. Çalışarak ilerletebilirsiniz ama vasatken aniden dahi olmazsınız. Üç beş puan kazanabilirsiniz en fazla. Herkes zeki olacak diye bir kaide hiç yok. Herkes zeki değil diye bu dünya sağcılığa mahkum mu olacak? Yok böyle bir dünya.

"Sağcılık aptallıktır" demek bile çok iddialı ve itici gelir bana. Neticede usta Aziz Nesin'in bunu söylemeye hakkı vardı. Ama bizlerin kalkıp halkın

yüzde 60'ı aptal demeye hakkı yoktur. Aziz Nesin'in boyu kadar kitap yazsak, onun kadar çalışsak çabalasak tamam dükkan sizin. O vakit istediğiniz kadar aşağılayın, küçümseyin zekası düşük aptal sağcıları.

İş evrime kaldıysa...

Sağcılık ve solculuk bir sosyal evrim konusudur. Eyvah "iş evrime kaldıysa yandık" dediğinizi duyar gibiyim. Merak etmeyin sosyal evrimler hızlı geliyor. Apandisitinin oluşması kadar uzun sürmeyecek sağcılığın ortadan kalkması. Elbette bizim ahir ömürlerimizi aşacaktır. Ama bu dünyaya salt ahir ömrü için, çocuğu çocuğu, torunu sepeti için geldiğini sananlar varsa zahmet edip hiç solcu olmasın onlar.

Sağcı ideolojiler halen sosyal evrimin nimetlerinden istifade ediyorlar. Hayatta kalabilmek, türünü devam ettirebilmek, ölümsüzlük hayali gibi biyolojik evrimsel güdüler ile hareket eden bireylerin çoğu zaten kolay bir iş olan sağcılığı tercih edebiliyorlar. ırk ve din gibi fazla zahmet

gerektirmeyen unsurlar sayesinde kendilerini sosyal hayatta sağcı olarak buluyorlar. Sağcılık çok eski bir geçmişe sahiptir. Monarşiyi savunanlara sağcı dedik. Devrimler şunun şurasında kaç yüzyıldır var? Sağcılık karşısında solculuğun geçmişi oldukça yenidir.

Bir zamanlar evrim konusunda insanlığa yardımcı olan din ve millet gibi kavramlar kapitalizm sayesinde dibine kadar sömürüldü ve bir süre daha elbette sömürülecek ve kitleler bu iki oyuncak ile avutulacak. Ne var ki hem biyolojik evrimin gereği hem de sosyal evrimin eninde sonunda varacağı yer solun, sosyalizmin, komünizmin sundukları olacak. Üstelik devrim yüzyılları başladı ve devrimler yine olacak, korksun bütün sağcılar... Böylece salt evrim ile gidecek olsak beş yüz yıl sürebilecek bu nihai hedefe hiç endişe etmeyin çok daha kısa sürede varacağız. Biz o sıra dünyada olmayabiliriz. Ama sağcılar gibi sadece kendisi için yaşayan gafillerden değil de insanlık adına yaşayan solculardan olmanın gururuyla yaşamının acılarıyla beraber tadını da çıkardık diyeceğiz son nefeslerimizde.

Ne mutlu solcuyum diyene...

AKP'nin son numarası: Sosyal medya manipülasyonları...

Eskiden sadece konvansiyonel medya vardı. Ana akım medya dediğimiz unsurlar halkları bol bol manipüle ederlerdi. Yalanları, olmayan şeyleri gerçek gibi sunarlardı. Yeri gelir kitleleri galeyana getirirlerdi. Bu işi hala yapıyor bildiğimiz medya. Ne var ki günümüzde artık bir de sosyal medya gerçeği var. Sosyal medyanın önde gelen devleri ise Twitter ve Facebook oldular.

Facebook başlangıçta kişiye özel bir alan olarak başladı. Bireyler burada ne yediklerini ne içtiklerini, çocuk çocuk eşler ve sevgililerinin fotoğraflarını paylaşıyorlardı. O sıralar pek ilgi göstermedim ben Facebook'a. "Bu nedir Allahaşkına!" dedim. Daha sonra twitter çıktı. Twitter bireysel özel bir alan olmaktan uzak ilk gerçek sosyal medya aygıtı oldu. Ne var ki benim gibi çok yazan birine 140 karakter sınırı uygun değildi. Onu da başlangıçta fazla iplemedim. Aralarındaki rekabet her ikisinin de değişimine yol açtı.

Günümüzde ise Facebook eski bireysel kullanıcı işlevlerini sürdürse bile Twitter'a göre daha farklı bir sosyal medya oldu. Twitter aksine birbirini tanımayan insanların takibinden öte işin ucunda 'arkadaşlık' olduğu için bir yalan haber twitter'dan daha hızlı yayılmaya başladı Facebook'ta. Bunun

son örneğini ise Doğu Türkistan, Uygurlar ve Çin hakkında yapılan dolma haberlerde gördük.

Eski bir Facebook kullanıcısı olarak ve "gore" denilen tüm IŞİD videolarını da içeren, izlenmesi gerçekten mide gerektiren video ve fotoğraflarla dolu ürkünç korkunç siteleri zaman zaman takip ettiğimden biliyorum. Yıllar öncesine ait Uygur ve Çinlilerle ilgisi olmayan fotoğraflar bir virüs gibi yayıldı. Olası bir erken seçim için kendisinden kaçan milliyetçi oyların peşine düşen AKP mafyasının kurduğu profesyonel troll çetesi tarafından servis edilen alakasız fotoğraflar sonucu lüzumsuz bir

sosyal hezeyan yaşandı.

Çin devleti elbette masum değil. Elbette Çin'e de kafa tutulacak. Elbette Uygurların hakları da başka halkların hakları gibi savunulacak. Ancak Facebook veya twitter'da gördüğümüz ilk fotoğraf veya yalan habere sazan gibi atlanarak yapılmaz bu işler. Öte yandan yanı başlarında Kürt halkı dururken, onların hakları ve on yılları çok aşan mücadelesini anlamayı bırakın, onlara düşmanlık ederken kalkıp Çin'de olmayan bir zulümden bahsetmek sadece sazanlık da değil insanlıktan nasibini almamış süzme bir sağcılıktır ki yukarıda anlattım sağcılığı.... Biyolojik ve sosyal anlamda

evrimin geri basamaklarında olmak demektir bu... Şempanzelere yakın olmaktan başka bir şey değildir.

Çağımız artık sosyal medya manipülasyonları çağıdır. Bir medyalog olarak klasik medya manipülasyonları hakkında çok yazdım, yine yazacağım. Aktif olarak bulunduğum Facebook ve görece daha az aktif olduğum twitter'da da elimden geldiği kadar bu tür manipülasyonlar hakkında yazıyorum. Görünüşe göre artık kağıt üzerinde de yazmak gerekiyor.

Konvansiyonel veya sosyal medyanın kurbanı olmak istemiyorsanız gazeteciliğin en temel ilkelerinden biri olan şu ilkeyi aklınızdan çıkarmayın. "Ben gazeteci değilim ki bana ne!" demeye artık hakkınız yok. Sosyal medyada bir haber paylaşmak bir çeşit gazeteciliktir.

"Gazetecinin temel görevi, gerçekleri nesnel bir biçimde, çarpıtmadan, sansürlemeden aktarmaktır.... Eğer gerçeği öğrenmeden, teyit etmeden bir haber paylaşıyorsanız hiç yapmayın bu işi. Eskisi gibi yediklerinizi, içtiklerinizi paylaşın bence. Aksi halde bir ak trolde farkınız kalmaz. Unutmayın ki "Twitter baş belası" diyen bir diktatör darda kaldığında zırt pırt kapattığı twitter için, facebook için, youtube için özel örgüt kurdu bu ülkede.

Masumların kanları ve dünya alemin bildiği hırsızlık soygun ve talan üzerine kurulmuş azılı bir suç çetesi hala iktidarda, unutmayın. Yıkılacak pek yakında ama bu türden ucuz oyunlara gelmeyin.

Yeniden merhaba değerli **RED** dostları. 2015'de zorunlu nedenlerle birkaç ay ara verdik. Şimdi yeniden yayındayız. Yayında olmadığımız aylarda epeyce gündemler oldu. Hatta seçimler bile oldu. Bu arada GHK dostunuz Mayıs ayından bu yana Yurt Gazetesi'nde Salı günleri "Oyun Teorisi" adlı bir köşe yazmaya başladı. Böylece bir Pazar yazarı olmaktan kurtuldum nihayet. Eski dostlar bilirler. Uzun bir süre BirGün Pazar ekinde yazmıştım. Sonra birkaç ay yayın hayatında olabilen Yurt

Pazar ekinde yazmıştım. Pazar yazarı olmaktan usanmıştım. Her ne kadar Pazar yazılarımda Ertuğrul Özkök gibi ıvır zıvır şeylerden bahsetmemiş, İsmet Berkan gibi bilim sitelerinden arak yazılar yazmamış olsam bile bir Pazar aniden aşk yazarı olma tehlikesi taşıyordum. Bu potansiyel vardı bende. Neyse ki artık hafta içi ve daha çok ironik siyaset yazıyorum. Ne var ki Hakan Gülseven dostumun dile getirdiği üzere üzerimde tuhaf bir talihsizlik var. BirGün hariç yazdığım yayınların

çoğunun başına işler geldi. yeniHarman artık yayınlanmıyor. **RED** 2015'de yayınına ara vermek zorunda kaldı. 2012'de yazdığım Yurt Pazar eki yayından kalktı. Son olarak yazmaya başladığım Yurt bir Salı aniden yayınlanmadı. Nasıl bir cenabet yazarlığım varsa... Bu nedenle ileride havuz medyasındaki bütün paçavralarda en az bir yazı yazmak istiyorum ki asıl onlar batsın. Elbette mevcut yazarlık kariyerim nedeniyle bana yazı yazdırmaz o dombalıklar. O nedenle müstear

bir isimle yeni bir yazar olarak ortalığa çıkmak gibi bir niyetim var. Birkaç tane seviyeli Tayyip Erdoğan yalakalığı yapsam yeter. Sazan gibi atlarlar.

Bu vesileyle tüm **RED** dostlarından ricam şudur. Muhalif medya zaten az bu ülkede. En iyi örneklerini de yaşatmak hepimizin görevi olmalı. **RED** için önümüzdeki sayı bir abonelik planı açıklayacağız. Umutsuzluğa yer yok sloganı bu fakire ait ama gevşekliğe hiç yer yok. Selam olsun **RED** dostlarına.

Türkiye'ye çift başlı Firavun kazığı

CEM ASLAN

Büyük ve büyük sözcükleri arasında etimolojik bir bağlantı var mıdır bilemiyorum fakat firavunların piramitleri gibi, büyüklüğün insanoğlunu büyülediği ortada. Görkemli yapılarıdır elbette. Ancak bedava değildir. Maliyetleri bugünün teknolojisiyle dahi dumura uğratan düzeylerde. Bu maliyet açlık sınırında yaşayan fukara halktan karşılanmıştır. Köylünün tarladaki mahsulünden kümesteki tavuğuna kadar bütün emeğine vergilendirme yoluyla el koymak firavun, kral, padişah gibi halk zararlılarında adettendir. Köylüye de ölmeyecek kadar bir şey bırakılır ki bir sonraki yıl gene ekip dikebilsin toprağını, bir daha verebilsin vergisini. Muktedir de bir süre sonra zenginlikten şaşırıp ister piramit yaptırınsa isterse de hareminde cariyeleriyle, içoğlanlarıyla keyif yapsın o el koyduğu fukara ekmeğiyle. Bundandır ki bu tip yapılar ülkenin büyüklüğünün anıtı oldukları kadar halkın ezilmişliğini de simgelerler. Bütün muktedirler isyan sınırına kadar halkın kanını kemiğini emmeyi farz beller. Dolayısıyla halk kitleleri ne kadar isyankar olursa o kadar akıllılık etmiş olur.

Onca para sulama kanallarına, köprülere, saraylara harcarsa mantığı biraz anlaşılır. Halk zararlılarından kamu yararı gibi toplumcu bir anlayışla hareket etmeleri zaten beklenmez. Ancak düz tüccar mantığıyla da olurlu bir işe benzemiyor piramitler. Kendini zamanla geri ödemiyecek, içinde oturmak, yatıp kalkmak da mümkün değil, bir kullanımı yok. Muazzam bir kaynak karşılıksız rüzgara saçılmış. Tek faydaları muktedirin zenginliğini ve iktidarını

simgelemek gibi görünüyor. Görenin aklına maliyet ve işlevle ilgili sorular da pek gelmez zaten. Fakat seçim yatırımı misali büyüklüğüyle büyülenir ve korku, saygı, hayranlık uyanır içinde muktedirlere karşı. Yapılış amacı tam da budur.

Kanal İstanbul, üçüncü köprü ve üçüncü havalimanı da 2000'li yıllar Türkiye'si firavununun en bilinen piramitleri. İstanbul'daki 107 gökdelen ve 112 AVM de daha az konu olanlar. Bu gökdelen

ve AVM'lerin çoğu gene bizim firavun dönemine aittir ve her iki kategoride de İstanbul sayı bakımından Avrupa şampiyonudur. Halkının satın alma gücü katbekat fazla olan Paris ve Londra'dan daha 'ileri'dir İstanbul toplamda. Bu işlerin altında da piramitlere benzer nedenler yatmaktadır.

Havaalanı niye yapılıyor?

Başlıca örnek olarak yeni havalimanının inşaat bedeli 10,25 milyar, 25 yıllık kira bedeli ise 26,15 milyar avro. Kanal İstanbul için ise 20 milyar dolar gibi rakamlardan söz ediliyor. 30'a kadar çıkabileceği söyleniyor. Bu rakamlar öyle üç beş kuruş değildir. Ayrıca hepsi de bir şekilde ya doğrudan verdiğimiz vergilerden ya da uçak bileti gibi satın aldığımız hizmetlerin fiyatı içinde bizden çıkacak paralardır. Bırak bu delice rakamları bundan çok daha azını bir yerlere yatırmayı planlayan bir devletten insanın aklında hiçbir soru işareti bırakmayacak şekilde halkını aydınlatmasını umardım. Ülkenin medyasında siyasetçinin, projecinin, müşavirin, müteahhitin, meslek odalarından temsilcilerin, üniversitelerden hocaların, yörede oturanların, çevrecilerin, karşıtların, yandaşların katıldığı sabahlara kadar süren oturumlar yapılmasını, günler süren yazı dizileri hazırlanmasını beklerdim.

İstanbul'da sanıldığı kadar çok otomobil yok... Ve bitmeyen köprü tartışmalarının içyüzü başka...

Herkesin malumu, 50 yıllık köprü tartışmaları vardır bu memlekette. Uzmanlar ve siyasetçiler hep ayrı tellerden çalar. İnsanlar hastalanınca avukata danışmazlar, doktora giderler. İş şehir planlaması olunca uzmanın ne dediğine bakmak yaşamsal bir tehlike olmadığından olsa gerek pek akıllarına gelmez. Kuzey İstanbul'daki projeleri ranta uğratarak değerlendirilen arazilerin geliriyle finanse etmekten söz eden insanların azınlıkta olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Bir takım adamlar zamanında boğaza köprü yapılmasına karşı çıkmışlar şimdi ne güzel gelip geçiyoruz diyenlerin sayısı da onlara yakın. Şu cahil dostunuzu tekrar affedin ama mantıklı kimsenin köprü yapmak gibi bir şeye karşı çıkmasını aklım almaz. Etmeyin, eylemeyin, bu güzel şehre bu kötülüğü yapmayın diyenler hele de mimar, mühendis, şehir plancısı gibi konuda uzman gibi kişiler olunca merakım iyice kızıştı. Ben de eski defterleri açıp neler söylediklerine bir bakayım dedim.

Bugün İstanbul'da çoğu otomobil, azı toplu taşıma ve yük olmak üzere günde 400 bin kadar araç boğazdaki iki köprüden geçiş yapmakta. Bir büyükşehir oluşturacak çapta bir nüfusun işi ve evi farklı yakalarda. Bu nüfus her sabah ve her akşam bir yakadan öbür yakaya taşınıp duruyor. Gerçekten dahiyane bir kentleşme! Binlerce

aracın oluşturduğu trafik akarsu kollarının büyük bir nehir oluşturması gibi sokaklardan, ara caddelerden toplanarak geliyor ve köprülerde yoğunlaşıyor. Sonuç köprü ve bağlantı yollarındaki trafiğin durumu. Bu biçim kentleşmenin sorumlusu bizzat o boğaz köprülerinin varlığıdır. Olması gereken şehrin her iki yakasının diğerinden bağımsız

olarak gelişip kendi içinde işlemesi, birleşecekleri zaman da önceliğin otomobil geçişine değil toplu taşıma verilmesiydi. Yapılan her köprü kendi talebini yaratmakta ve yeni bir köprüye ihtiyaç doğurmaktadır. Birinci köprü ikinciye, ikinci köprü ise üçüncüye ihtiyaç doğurmuştur. Üçüncü köprü açıldıktan sonra da her şey başa dönecektir. Yani bugün günlük 400 bin olan "geçiş ihtiyacı" üç köprü ile 600 binlere çıkacaktır. Kendinden öncekiler gibi üçüncü köprü'nün de İstanbul'a getireceği özetle çarpık kentleşmeyi beter etmek, bağlantı yolları çevresinde yapılaşma, rant vurgununa zemin, otomobil sahipliğini özendirmek, trafiğe daha fazla araç çekmek, şehre nüfus çekmek, ithalatı kıskırtmak ve kuzey ormanlarıyla su havzalarının tahribatıdır. Bu gerçekler birinci köprüden önce İnşaat Mühendisleri Odası tarafından yüksek sesle dile getirilmiştir. İMO hep haklı çıkmıştır ve haklı çıkmaya devam ediyor.

Bir araştırmaya göre İstanbul dünyada Jakarta'dan

sonra trafiğin en çok kilitlendiği ikinci şehir. Oysa İstanbul'da 100 kişi başına sadece 22 araç düşmektedir. Bu oran Ankara'nın üçte iki, Batı Avrupa kentlerinin üçte biri düzeyindedir! Yani İstanbul'da sanıldığı gibi öyle çok otomobil yoktur. Fakat plansızlık ve haydutluk bol miktarda mevcuttur. "Duygulu" insanlar için özellikle belirtelim, trafik sadece sinir sistemini ilgilendirmez. İstanbul trafiğinin kilitlenmesinin ekonomiye getirdiği ek akaryakıt maliyeti yakın zamandaki bir araştırmada yıllık 6.5 milyar lira olarak hesaplanmıştır. Taşıtların ek yıpranma payları ve insanların kaybettiği vaktin ekonomik bedeli var bir de bu rakama dahil olmayan. Demek ki petrol ithalatının kayda değer bir kısmı plansız kentleşme tarafından emilmektedir. Üstüne basarak tekrar edelim ki sadece ulaşım için harcanan fazladan enerjinin değil ulaşımın büyük bir kısmının bizzat kendisinin de fazladan bir maliyet olduğunu iddia ediyoruz.

1995 yılında "Üçüncü köprü bir cinayettir. Böyle bir teşebbüs İstanbul'un çağdaş kentleşmesi ve şehir içi ulaşım sistemi için ölümcül sonuçlar doğurur" diyen firavunun bugün bu sözleri hakkında ne düşündüğünü bilemiyoruz. Düşündüğü bir şey varsa o da köprü ve bağlantı yolları çevresinde oluşan rant alanları ve Kuzey İstanbul'daki diğer vurgun bölgelerine sağlayacağı ulaşımdır.

Kuzey İstanbul projelerinin stratejik hedefinin şimdiki yetmiyormuş gibi nüfusu katlamak pahasına ve Doğu-Batı ekseninde değil de rantı daha bol olan Kuzey yönüne doğru şehri büyütmek olduğu görülüyor. Üç büyük projenin kendilerine doğru bir vakum yaratarak bunu sağlamak üzere konumlandırıldıkları anlaşılıyor. Bunun için havaalanı ve köprü mümkün mertebe en Kuzey noktadadır. Bunlar yapıldıktan sonra yarımada Karadeniz'e kadar yapılarla dolacaktır...

Ancak yandaşların birbirleriyle yaptığı orta gol oyunu söyleşilerinden, bol cilalı propaganda animasyonlarından başka bir şey göremiyoruz ortada. Cami yaptırmak gibi düşünöbilecek en 'hayırlı' iş bile bir hesaba dayanır. Cumaya, sabah namazına kaç adamın geleceğı, ne kadar dolacağı tahinin edilir. İki sokak aşağı ya da yukarı yapmak değerdendirilir. Maliyeti çıkarılır ve bu işe deyip değmeyeceğıne karar verilir.

Bizde böyle bir yordam işlemediğı için olan bitenin arkasında ne olduğundan haberimiz yok. Örneğın uluslararası deniz hukuku gereğı her yıl boğazdan ücretsiz geçen 50 bin geminin Kanal İstanbul isimli Deli Dumrul köprüsünden geçmeye nasıl ikna edileceğini kimse bize anlatmıyor. 20 milyar dolar kendini kaç yılda finanse edebilecek? İstanbul'un altını Moskova'daki, Tokyo'daki gibi demir ağlarla örmekten, depreme hazırlık yapmaktan daha mı faydalı bu kanal? Birikim fazlası krizindeki ekonomiler gibi parayı yatıracak başka bir alan mı kalmadı Türkiye'de? Bu kanal Montreux Sözleşmesi'ni kadük kılarak Amerikan savaş gemilerinin Karadeniz'e çıkmasını sağlar mı? Bu da bir amaç mı?

Dünyanın geçiş ücreti en pahalı kanalı Panama Kanalı. Çünkü açık deniz rotaları izleyen ağır tonajlı gemiler geçer. Aksi takdirde sambacıların yaşadığı kıtanın çevresinden 15 bin km'lik fazladan yolculuk yapması gerekir. Türk boğazlarını kullanan gemiler için böyle bir zorunluluk var mı ki kanaldan geçsin? İstanbul'un en önemli sorunu gerçekten boğazdaki gemi trafiğı mi? Boğazdaki gemi trafiğinin şehir için oluşturduğu tehlike kanal boyunca oluşacak yapılar için söz konusu olmayacak mı? Kanal İstanbul boyunca uzanan yeni şehrin büyük bir turizm geliri getireceğı söyleniyor. Eski İstanbul'un potansiyelini doğru düzgün değerdendiremeyenler burada acaba ne kadar başarılı olacak?

Bir kuruşluk rant için bütün engelleri jet hızıyla aşan devletlilerimiz Yeşilköy Havalalanı'nın yanındaki askeri bölgeye doğru genişletilmesi için gerekli bürokratik işlemleri yıllardır neden bitiremedi?? Şehrin ihtiyacına göre kapasiteyi tamamlayacak ek bir havaalanı yapmak varken neden eskisi tamamen iptal ediliyor? Bir amaç da astronomik kıymetteki eski havaalanı arazisini imara açmak mı? Yeni havaalanının inşaatı bitince eskisinin yerine yeşil alan yapma sözü alabilir miyiz yetkililerden? Şehre daha yakın yerler varken yeni havaalanının yeri neden bu kadar kuzeyde, günde 400 bin yolcunun ve personelin ulaşımı nasıl sağlanacak? Marmara Denizi'ni doldurmak ve ek pist yapmak neden gündeme hiç gelmedi?

Şu cahil kardeşinizi affedin ama aklıma öyle çılgın şeyler geliyor ki...Mesela 50km ötedeki başka bir alandan aktarmalar için bugünün ileri teknoloji bir raylı sistemin bir seferi iç hatlardan dış hatlara kadar olan yürüyüş zamanını alır ancak, bu seçenek tartışıldı mı? Bu yapıların uzaydan dahi görölebileceğı propaganda ediliyor. Maksat siz uzaya gittiniz ama biz de böyle

Halk kitleleri büyük yapıların işlevselliğinden çok göze hitabından etkilenir. Büyük bir yapı inşa etmek seçim yatırımı olarak nanoteknolojik robot üretmekten daha faydalıdır...

havaalanı yaptık diye astronotlara hava mı atmaktır? Yeşilköy gibi ev fiyatlarının Everest seviyesinde olduğu bir yerde bile bir mahalleyi istimlak edip yer açmak o kadar para yutmaz. Uçakların havada indirme bindirme yapmasını önermiyoruz elbette, alternatif çözümler üstünde düşünmek istiyoruz.

Kendi adıma mantıklı yanıt bulamadım bunlara. Soru ne olursa olsun vergi veren herkesin sorup tatmin edici yanıtlar almak hakkıdır. Kurumlardan Sayıştay'a bilgi gelmeyen bir ülkede çok fantastik bir dilek olabilir benimki ama insanın burnuna çok pis kokular geliyor. Metro inşaatı için para bulunamayan yerde bu neyin ısrarıdır?

Rant vurgunu yapanı ihya eder ve vatandaşı vurur. Gerçekte olan yapılan vurgun ölçüsünde vatandaşın cebindeki değerin eksilmesi ve vurguncunun cebine girmesidir. **Bir arazinin imar geçmesiyle değerinin 10 liradan 100 liraya çıkması demek halktan 90 lira çalınmasıyla aynı şeydir. Vatandaş rant vurgununu hem maliyet olarak hem de kentsel, çevresel sorun olarak öder. Banka soymak rant vurgunu yapmak yanında masum bir eylemdir.** Rantperestlik modern çağın putperestliğidir. Bizim açgözlülerimizin akli teknoloji üreterek vurgun yapmaya yetmemektedir. Zaten ucuz emek sömürüsü, toprak rantı vurgunu ve siyasi bağlantıyla bu kadar kolay zengin olunabilen bir ülkede saksıyı o kadar yormaya gerek de yoktur.

Her şeyleri akıl dışı

Bizim firavununun şantiyelerinin ana merkezi İstanbul şehri, ülkenin merkezinde değil kıyısında olan, ılıman iklim kuşağının en verimli tarım arazileriyle kaplı, yılda bir kaç kere ürün alınabilen, aynı zamanda aktif fay hatları üzerinde yer alan, birinci sınıf deprem kuşağındaki Marmara bölgesinde. Böyle bir coğrafyada Türkiye'nin 1950'lerden beri yaptığı gibi sermayeyi ve nüfusu yoğunlaştırmanın ülke için iktisadi anlamı ise şöyle özetlenebilir. Birincisi yapılaşmanın olduğu yerde bir daha ekim dikim yapamayacağımızdan tarımsal geliri

sonsuz dek kaybedersiniz. İkincisi deprem kuşağında olduğu için yapıyı daha sağlam yapmak zorundasınız ve bu ekonomideki en büyük iş kolu olan inşaatın maliyetlerini yükseltir. Üçüncüsü ülkenin kıyısında bulunduğunuzdan ürettiğiniz ürünlerin diğer bölgelere nakliye masrafı yükselir ve elbette bu diğer bölgelerden sağladığınız tedarikler için de geçerlidir. Gerçi üretim ve tüketim Marmara'da aşırı yoğunlaştığı için bu madde geçerliliğini bir ölçüde kaybetmiştir ama yine de belirtmekte fayda var. Dördüncüsü ülkenin bir köşesi aşırı geliştiğı zaman diğer bölgelerle arasında sosyo ekonomik uçurum oluşmaktadır. Uçurum derinleştikçe insanlar birbirinin gözünde daha bir "öteki" olmaya başlarlar ki durum çoktan bir Kürdistan kopmasına kadar varmıştır. Beşincisi ve belki en korkuncu bölgedeki depremlerin etkileridir. Yakın geçmişteki körfez depreminde olanları gördükten sonra bir İstanbul depremini düşünmek dahi korku filmi gibi. Bütün bu vurgunun üstüne, muhtemel bir İstanbul depremi yüreğimizi yakmanın yanında ülke ekonomisini yarı yarıya küçülterek Misir, Pakistan ligine kadar düşürecektir.

Bir şehre yaptığınız yatırım yakın şehirleri de etkiler. İstanbul'a kondurduğunuz bir kulubecik İzmit'i, Bursa'yı, Edirne'yi de şişirir. Aslında **sanayi kurmak, yapılaşmak ve nüfusu yoğunlaştırmak için Türkiye'deki en uygun yer Ankara-Konya eksenidir. Fakat İstanbul-Kocaeli-Bursa hattına konmuştur Türkiye fabrikalarının pek çoğu.** Deniz ulaşımı mı dediniz? Bunların yanında tali sorun. Kayseri, Denizli gibileri denizsiz de sanayileşebilmiştir.

Marmara Bölgesi'ne çıktığınız her çivi bu çarpık demografiyi daha da kötüleştirecek ve göstergeleri zaten diplerde gezen Türkiye'yi biraz daha düşürecektir. Yoksul Anadolu şehirlerini daha da yoksullaştıracak, ülkenin fiili bölünmüşlüğünü derinleştirecektir. Bölgeye göçler artacak, kentsel sorunlar kuduracak, trafiğe çıkmak, soluk almak imkansızlaşacak, şehirler daha kriminal bir hale gelecektir. Tüketim, ithalat ve cari açık yukarı fırlayacaktır. Bu etkiler finansal

anlamda olurlu, geri dönüşlü yatırımlar için dahi geçerlidir. Firavun işi diye kendini geri üretmeyen, gösteriş amaçlı, ahmaklık seviyesini okşayan yapılara demiştik. Bizim firavunun işleri inşaat sonrasında da ülkeyi tüketmeye devam ederek çift başlı kazık misali daha şeytani bir işe imza atıyor. Bu durumda İslam ilahiyatında kelimesi şeytanla eşanlamlı olan eski Mısır firavununa benzetme yüzünden bir özür borcumuz var.

İstanbul'un tarihsel mirastan dolayı tekrar başkent olmasını isteyenler acaba ne dediklerinin farkında mı? Bu, şehre 1 milyon taşıt ve 3 milyon nüfus eklenmesi demektir. **Son yılların en hayırlı olayı İstanbul'un olimpiyat seçmelerinden elenmesi oldu. Büyük bir tehlikeyi ucuz atlattık.**

Bu şeytani planları yapanlar yerde bir lira görseler eğilip alacak tıynettedirler. Bir devlet adamı düşünün ki bir alışveriş merkezi için halkıyla kitlesel bir isyan kışkırtacak kadar karşı karşıya gelmeyi göze alabiliyor. Normalde yerel idare ile orada yaşayanların kendi aralarında çözmesi gereken haber olmaya bile değmez bir konu. Fakat bütün bu vurgun planlarını tehdit eden bir kalkışmaydı söz konusu olan. Bunlar servet ve iktidarlarının ikbalı için savaş da çıkarır, halkın üstüne ateş de açtırır, kanlı iç çatışmalar da tetikleyebilirler. **Bunların dini rantperestliktir.** İşin içinde rant oldu mu ne kanun dinlerler ne de allah. Şeytandan başkasını dinlemezler.

Doğulu, Güneydoğulu, Karadenizli, Orta Anadolu sevgili kardeşlerim...Siz bu kadar fukara iken kimsenin İstanbul'a çil çil sermaye akıtıp ülkenin kaynaklarını böyle çar çur etmeye hakkı yok. Bugün en çok öfkelenmesi gereken sizlersiniz. Çünkü bu kazık en başta size atılıyor. Sizlerin hakkı olan yatırımları başkası alıyor. Birlik olup hep beraber kaderinize karşı gelmezseniz hepinizi ortak bir son bekliyor. Yoksa köyünüzü tarlanızı terk edip, gecekonduya taşınacak ve kodamanların kapısında bekçi, hizmetçi, temizlikçi, tezgahlar, garson, kasiyer, kapıcı, oto yıkamacısı, işçi, tamirci olacaksınız. Sizi sömürürlerken nereden geldiğimize de hiç bakmayacaklar inanın...

Uygur katliamı var mı?

İNAN ULAŞ ARSLANBOĞAN

Birkaç haftadır sosyal medyada Uygur Türkleriyle alakalı 'draje halde' fotoğraflar ve videoların dolaşımında olduğu şu günlerde, konuyu az da olsa aydınlatmaya çalışalım.

Çinliler Uygur Türklerinin yaşadığı bölgeye Doğu Türkistan demiyor. Bizim 'soydaş'larımızın verdiği isim bu. Çin yasalarına göre özerk ilan edilen bölgenin adı Sincan Uygur Özerk Bölgesi. Bu bölgedeki çatışma durumunun Youtube videoları ve ya JPG fotoğraflarından çok öncesine dayandığı biliniyor. Çokça tarihsel bilgiyi peş peşe yazıp sizi sıkamak niyetinde değilim.

1933'lerde Doğu Türkistan İslam Cumhuriyeti kurulmuş ve Çin, Sovyetler Birliği aracılığıyla bu olaya müdahale etmiş 48'de ise Doğu Türkistan Çin'e ilhak ediliyor.

Bürokrasinin dinlere nasıl yaklaştığını net olarak

gördüğümüz bir dizi tarihsel süreç yaşandı, yaşanıyor. Sadece Müslümanlık değil diğer mevcut dinlere de aynı şekilde davranılmıştır. Devletlerin potansiyel sorun olarak gördükleri kişiler veya yapılar sürekli olarak kontrol altında tutulur. Bu devletler ayırımı sosyalist veya kapitalist olarak yapmıyorum. Tüm devletler baskı kurma konusunda işinin ehlidir.

Çin'in inanan insanlara karşı yaptırımları günümüzde de sürmekte. Örneğin; Müslüman kamu görevlilerine oruç tutmamaları için belgeler imzalatılıyor. Ramazan aylarında kamu alanlarında yemek dağıtımı yapıp inanç sahiplerinin yemesi için baskı kuruluyor. Evet, bunlar var. Fakat Müslümanlara bu şekilde davranılmasının nedeni Çin'in İslam dinine düşmanlığı değil kendini hâlâ 'komünist' olarak adlandıran Çin bürokrasisinin dinlere bakışıdır. Geçmişte birçok Budist tapınağı yıkan Çin, camileri de yerle bir etmişti. Mao'nun politikalarıyla bu ibadethane yıkma süreci sonlandı fakat din konusunda Çin Komünist Partisi sekte tutumunu sürdürdü.

Siyasi suçlu damgası vurulan binlerce kişi hapislere atıldı, ibadetleri hapisanede yasaklandı. Bu baskıya rağmen insanlar ibadetlerine devam etmeye çalıştı. Yakalandıklarındaysa bir yıl boyunca aileleriyle görüşmelerine izin verilmedi. Bu uygulama hâlâ gündemde mi bunu açıkcası bilmiyorum.

Verilen bu cezalar nedeniyle ailesini görmeden hapis yatan yüzlerce insan var. Af Örgütü'nün raporlarıyla bunların tamamı sabitlenmiş durumda.

Gelelim işin Çin tarafına. Sosyalist midir değil midir tartışmalarını işin dışında tutarak -ki bu tartışmayla ömrümüzde 5 yıllık bir kayıp mevcut- yazalım.

Anlaşılan o ki, baskıcı davranmalarının nedenlerinden biri olarak gördükleri -din veya inançlar- içinde kantarın topuzunu kaçırıp, sert yaptırımlara başvuruyorlar. Türkiye'de bunun yankısı ise "Uygur Türklerine Çin İşkencesi yapılıyor" şeklinde tezahür ediyor. Evet, devlet olarak baskı var. Karşı da çıkıyorum, vicdanımı arka

cebinde taşımayan her bireyin tepki göstermesi gerektiğine inanıyorum. Fakat sosyal medyada mide bulandıracak şekilde izlediğimiz, baktığımız görüntülerin, imajların çoğu saptırılmış. Örneğin geçtiğimiz yıllarda Çin'de meydana gelmiş depremde sonra Budist rahiplerin ölenlere yardım etme çabası, "Uygur Türklerini böyle katlediyorlar" şeklinde karışımıza çıkabiliyor! Yahut Çinli bir çocuğun dayak yeme görüntüleri "Doğu Türkistan'da çocuklara işkence yapılıyor" iddiasıyla yayınlanıyor. Kaynağı belli bir takım imajların çarpıtılarak sunumu yapılıyor.

Bu konuda tek yapmamız gereken ise Google; Doğu Türkistan+Çin+enter. Gel gör ki sosyal medyada parmak kası yapan bizler bunu yapmadık, yapmıyoruz, yapamıyoruz. Yazının başında da vurguladığım üzere 'draje bilgi' (DB) denen şeye kapıldık gidiyoruz. DB hastalığı ise modernizmin en yaygın salgını. Kişinin düşünce yapısını ele geçirip oy verme kararından tutun da, bırakın ülkeyi falan, mahallesinde ne olduğuyla ilgilenmez hale getiriyor.

Kapitalist çakalların en sevdiği hastalıklardan biri de budur a yoldaşlar.

Konuya dönecek olursak; Çin, Nazım'ın, "Dört nala gelip uzak Asya'dan" dediği yer değil artık. Bırak dört nalla gelmeyi, Çin'de Hong Hong'da ofis açan Türkiyeli işadamları Mersin Limanı'na konteynerler indiriyor, kargo uçakları birbirine çarpmamak için salvolar yapıyor. Çin lokantalarının sayısı gün

geçtikçe arttı. Türkiye kırmızı şarabını yudumlarken yanında Çin yemeği yiyor...

Çin ve Türkiye 2010 yılında stratejik ortaklık anlaşması imzaladı. İşin bir tarafında ekonomi diğer yanında ise inançlar sistematığı var. Meydanlarda Doğu Türkistan üzerinden yapılan siyaset, ekonomi mecralarında dillendirilmiyor bile. Dünyanın tamamında ekonomik

sistemlerin 'faşistliğinden' sanıyorum söz edebiliriz. Eğer bu söyleve kaşı çıkacaksak birkaç ülke sıralamamız gerekir. İlk üçe sanıyorum Çin girecektir. Çin'in ekonomisini belirleyen ve sosyal yaşamını düzenleyen altyapı-üstyapı ikilemi dünyaya entegre edilmiş ve 1.50 boylarında bir adam tarafından gündeme alınmıştır, dünya emperyalist kapitalist zincirine karşı çıkmak içinse "önemli olan kedinin rengi değil, fareyi yakalamasıdır" denmiştir.

Türkiye ile Çin'i inançlar sistemine göre karşılaştırdığımızda benzer yanlarının olduğunu da görebiliriz. Maraş, Çorum, Sivas katliamları örnek verilebilir. Fakat Çin'in son büyük katliam girişimi 1989'da Tienanmen Meydanı'ndaki olaylar dizisidir. Bu elbette dini bir çıkıştan çok ekonomi temelli bir ayaklanma olarak tanımlanabilir. Protestocular ölenlerin 4000 yaralıların 10 bin kişi civarında olduğunu söylemişlerdir. Peki, Türkiye TSK ve PKK arasındaki savaşta kaç bin kişi öldü? Ölenlerin kaç Müslümandı?

Ve unutmayalım. Dünyada din adına insanları sistematik olarak katleden bir örgüt varsa IŞİD çetesidir.

Son olarak Çin yaşça benden büyük olsa da söylemek istediğim bir şey kaldı. Köpekleri yemeyin. Yazıktır, günahtır...

Britanya'da 'insaniyet' sorunu

CANAN SAĞAR

Dünyanın bir çok ülkesinde olduğu gibi İngiltere'de de David Cameron'un başkanlık yaptığı Muhafazakar Parti 'Conservatives' Mayıs 2015 seçimlerini kazandı. Bu kazanç zenginler açısından mutlu bir son olsa da işçi sınıfı ve yoksulların endişelerini kat kat artırdı. 2008'den bu yana gitgide çoğalan kesintiler ve kemer sıkma politikaları defalarca kanıtladı ki kesintiye uğrayanlar yüzde 1'lik zenginler değil; ne yazık ki, sosyal haklara ihtiyacı olan insanlar. Bir yandan saçlı Muhafazakar Parti'nin devrilmeyişini kutlayanlar, diğer yanda hemen harekete geçip onları o tahtan indirmek isteyenler... 20 Haziran Cumartesi günü 70 bin ile 150 bin kişi sokaklara dökülerek kesintilere karşı yürüyüşe geçti; eğitim, sağlık, barınma gibi insanın temel ihtiyacı olan hakları yok etmeye çalışan bu hükümete ve zihniyete karşı tek bir yürek olup Londra, Glasgow ve bir çok şehirde protestolara binlerce insan katıldı.

Bizler biliyoruz ki bankaları batıranlar sosyal yardım alan insanlar değildi, sağlık sektöründe işten çıkarılan hemşireler, doktorlar devletin parasını emip bankaların rahatını bozmadılar; 100 sene evvel ihtiyacı olan insanlar belediye evlerinde oturabiliyorlardı, 50 senedir sağlık sektöründen herkes yararlanabiliyordu, bütün çocuklar üniversiteye gidebiliyordu; şimdi hepsini bitirmek ve yok etmek isteyen bir iktidarla karşı karşıyayız. Yürüyüşte konuşan işçi liderleri, tek yürüyüşle hakların geri alınamayacağını, eylem ve protestoların arkası gelmezse ülke genelinde ciddi kaosu yaşanacağını vurguladılar.

Birçok göçmen grubu, dernekler, sendikalar da yürüyüşteydi. Sağlık hizmeti, sosyal haklar, eğitim ve diğer temel ihtiyaçlar bir ülkenin bütün nüfusu için var olmalı. Nitekim, Muhafazakar hükümet göçmenlerin ülkeye büyük masraf açtığını, sosyal yardımları fazlasıyla kullanıp hiçbir 'kâr' sağlamadıklarını vurguladıkça, ırkçı-faşist gruplar daha da azıtıyor. Lakin bu ülkenin birbirine karışmış '72 millet'ten oluşan emekçi ve yoksul nüfusu, sokaklara döküldü ve dayanışmaya devam ederek bu oyunlara gelmeyeceğini gösterdi.

Toplumları var eden, yapan ve yıkan insanlardır. Milyonlarca göçmen Büyük Britanya'da birçok sektörde çalışıyor, vergi ödüyor. Sosyal haklar herkes için vardır ve olmalıdır! Bu bozuk sistem içinde sonuna kadar savunacağımız mevzi bu olacak.

Yürüyüşe bebek arabalarıyla gelen anneler, grup halinde gençler, yaşlılar, eşcinseller ve binlerce sendikacı işçi vardı. Kütüphane çalışanı olan Pascale Mitchell, destek verdiği bir aile için 'food bank'a -yemek bankası- gitmek zorunda kaldıklarını, günlük yiyecek yemek bulamadıklarını belirterek sorunların artık çok derinleştiğini ve hükümetin acilen devrilmesi gerektiğini vurguluyordu.

Evet, önümüzde zorlu günler ve acilen değiştirilmesi gereken bir düzen var. Bu düzen yıkılıp yeniden inşa edilmediği sürece işçi sınıfı, yoksul halk acı çekmeye devam edecek, 'yemek bankaları' artacak, evlerin önüne yemek artıklarının ayrıca koyulduğu çöp kutuları çoğalacak. Çok insanı! Aç olanları da böylece düşünüp insanlık tatmin ediliyor!..

Biz tatmin olmuyoruz!

Sınıfsız bir topluma ulaşana dek, bu kokuşmuş düzenin karşısına tüm dünyada dikilmeye devam ediyoruz...

Yunanistan: Bunalım ve olasılıklar

SERDAR KAZAK

Yunanistan başbakanı Alexis Tsipras'ın AB ülkelerine Haziran

ortasında sunduğu ekonomik paket daha önceki Pasok ya da Nea Demokratia hükümetlerini bile korkutacak sert önlemler içeriyordu.

Bu yazının çerçevesini aşacağı için detaylarına fazlaca girmek istemiyorum. Ancak okuyucunun hayalinde canlandırabilmesi açısından örnek vermek isterim, 'sol hükümet'in paketinde pirinç, makarna ve diğer unlu gıda maddelerine uygulanmakta olan katma değer vergisinin yüzde 13'ten yüzde 23'e çıkartılması -bu oran Türkiye'de yüzde 8, Almanya'da ise yüzde 7'dir-; turizm sektöründeki katma değer vergisinin yüzde 6,5'tan yüzde 13'e çıkartılması, zaten kuşa dönmüş olan emekli maaşlarının daha da düşürülmesi gibi maddeler de vardı.

Örneğin Alman Zeit gazetesinin tüneline ucundaki umut ışığı olarak büyük umutlar yüklediği bu önlemlerle önümüzdeki 1,5 yıllık süreçte Yunan halkının sırtından (ya da boğazından) 5 milyar Euro tutarında bir

paranın arttırılıp Batı Avrupa bankalarına aktarılabilceği düşünülüyordu.

Yunanistan'da çok büyük bir kitlenin şu anda bile günde üç öğün 1400 kalori civarında bir yemeği masasına getiremediği düşünülürse, bu önlemlerin halkın daha da geniş bir kesimini kelimelerin gerçek anlamıyla açlığa mahkum edeceğini

söylemek için ekonomist ya da müneccim olmak gerekemeyecektir sanırım.

Seçim meydanlarında esip üfören Tsipras'ın kerhen de olsa sunduğu bu paket neo liberalizme karşı ekonomik savaşta ellerini havaya kaldırıp, siperden dışarıya çıkması, iki siper arasında bir noktada yere diz çöküp, "Kayıtsız şartsız teslim oluyorum"

diye haykırmamasından başka bir anlama gelmiyordu.

Bir anlamda sistem içi bir değişimle sistemin dışına çıkılamayacağını da bir itirafıydı.

Şahsım adına itiraf edeyim ki, Tsipras'ın teslim olma talebinin üstelik de Almanya tarafından neredeyse küfür nitelikli sert sözcüklerle geri çevrilmesi beni şaşırttı. İktidara geldiği günden beridir Tsipras'a kemer sıkma politikalarını dayatan Merkel-Schäuble-Gabriel üçlüsünün talepleri arada ufak tefek farklılıklar olsa da felsefi açıdan kabul edilmişti. Syriza yöneticileri partilerinin Selanik kongresinde tekrar ettikleri bütün sosyal içeriklerini bir tarafa bırakmış, Almanya'nın kendilerine dikte ettiği neo liberal bir önlemler paketini büyük ölçüde kabul etmişti.

Alman emperyalizminin 'sol' diye bilinen bir hükümetin kayıtsız şartsız teslim olma talebini geri çevirmesi, kuşatılmış olan düşmanını teslim almak istemediğini, illa da 'ölü ele geçirmeye' kararlı olduğunu belli etmesidir.

AB ve Alman emperyalistleri Yunanistan'ı taammüden iflasa, Yunan halkını da taammüden açlığa sürüklemektedir.

Sınıf meselesi!

Bu konuda yazan, ben de dahil her yazarın yaptığı önemli bir hata Yunanistan'ın borçlarından söz ederken homojen bir 'ulus' hakkında konuşmasıdır. Belirtilmesi gerekir ki, Yunan toplumu diye adlandırılan şey homojen bir yapı değil, sınıflardan oluşan bir toplumdur. Bir örnek olarak vermem gerekirse, 2010 yılının ocak ayından 2015 yılının mayıs ayına kadar geçen süreçte burjuva sınıfın Yunanistan'dan kaçırdığı özel sermaye 103 milyar avronun üzerindedir. Bulgaristan'daki bankaların yüzde 20'si Yunanistan kökenli bankalara aittir, bu "yatırımcı"lar sadece Bulgaristan değil, Sırbistan, Makedonya, Arnavutluk ve Romanya gibi ülkelerde de aktiftir. Bu burjuva sınıfın krizden etkilenmesine engel olunması AB kurullarında konuşulan konulardan birisidir. (Kaynak Alman N-TV Televizyonu)

Yunanistan'ın borçları hakkında atıp tutan hiçbir yetkili o borç birikirken bu sınıfın nerede neyle meşgul olduğunu, hangi işten ne kadar para kazanmış olduğunu sormamaktadır...

Yunan halkına karşı ekonomik bir haçlı seferi düzenlenecek

Sol görüşlü olmadığı adından da anlaşılabilir *Manager Magazin* adlı dergi 23 Aralık 2014 tarihli sayısında Alman otomobil endüstrisinin Rusya'ya olan ambargo nedeniyle 15 Milyar avroluk kayıp verdiğini yazıyordu. Alman ekonomisi açısından kayıtlara düşülen önemsiz bir fireden başka bir şey değildir bu. Yunan halkının yediği en ucuz makarnaya bile göz dikmiş olan AB/Alman yöneticilerinden hiç birisi bu konu hakkında konuşmayı gerekli dahi görmemiştir.

Yunanistan'a karşı düzenlenen ekonomik suikastın ekonomik olmayan siyasi amacı Almanya'nın geçmişinde ve geleceğinde yatıyor aslında.

Bütün tarihi emperyalistler sofrasından kovulma ve geri dönme süreçlerinin arka arkaya sıralanmasından oluşan Alman emperyalizmi arka bahçesi olarak gördüğü Güney Avrupa'da kendisi ile pazarlık etme cesaretini gösteren birilerinin bulunmasını istemiyor.

Almanya ile kapitalist piyasada pazarlık etme cürretini gösteren cahil Syriza'yı cezalandırırken İspanya, Portekiz, İtalya ve hatta Fransa gibi güney ülkelerinde kendi egemenliğini aşındıracak hareketlere karşı da caydırıcı bir örnek vermeyi amaçlıyor.

Bu yazı referandum öncesi kaleme alındı. Yunan halkı halk oylamasında evet oyu verirse Tsipras hükümetine karşı tarihte az görülen türden bir siyasi sadizm hayata geçirilecek, büyük olasılıkla Syriza bir daha ayağa kalkamayacak şekilde batırılacaktır. Yunan halkı hayır oyu verdiği takdirde ise bu ceza

Syriza sembolü üzerinden bütün Yunan halkına karşı düzenlenecek bir ekonomik haçlı seferi halini alacaktır. Almanya'nın sosyal demokrat ekonomi bakanı Sigmar Gabriel'in 29 Haziran 2015'te yaptığı "Tsipras bu politikası ile Yunan halkını kendisi ile birlikte tehlikeye sürüklüyor" biçimindeki tehdit dolu konuşma bunun habercisidir.

Sömürgeci ile AB komisyonlarında 'eşit

haklarla' oturan bir emperyalisti tarih

yazmamıştır. Adını bu coğrafyanın emperyalisti olarak kayıtlara geçirmeye çalışan, Güney Avrupa'yı ise kendisinin Latin

Amerikası gibi görmek isteyen Almanya bu gerçeği herkesin burnuna sokmaya kararlıdır.

....

IMF ve Bloomberg'in verilerine baktığımızda Yunanistan'ın önümüzdeki 105 gün içerisinde toplam 6,645 milyar Avro civarında bir parayı Avrupa Merkez Bankasına, 4,172 milyar Avro civarında bir parayı da IMF'ye ödemesi gerektiğini görüyoruz.

Her bireyin 3 ay içerisinde 1000 avrodan fazla bir para ödemesi anlamına geliyor bu. Kişi başına 1000 avro iyi işleyen bir ekonominin bile 105 gün içinde kolay kolay

çıkartabileceği bir rakamı değildir. Önceleri AB Fonlarıyla ve ucuz kredilerle sonraları da kemer sıkma politikalarıyla ekonomisi çökertilmiş bir ülkenin bu parayı ödeyeceğini düşünmek ise hayalden öte bir saçmalaktır.

Yunan halkının alım gücünü sıfırladıkları takdirde bu ülkede zaten kök salmış olan durgunluğu daha da azdıracaklarını, bunun Yunanistan'ın borcunu azaltmak bir tarafa oran

olarak daha da arttıracağını bilmiyor olamazlar.

Normal matematik bilgisine sahip bir bireyin yapabileceği bu çözümlemeyi AB uzmanlarının yapmıyor

olması Yunanistan'da Syriza'nın iktidara gelmesinden günümüze kadar yayılan sürecin bir siyasi infazdan başka bir şey olmadığını göstermektedir.

Yunan hükümetlerinin son 40 yılda uyguladığı AB fonlarıyla tüketimi kamçılama politikası da, halkın açlık pahasına arttırdığı parayı uluslararası tekelere aktarma politikası da aynı madalyonun iki farklı yüzüdür. Krizi yaratmış olan bu politikalar krizi çözemeyecek, tam tersine daha da derinleştirecektir.

Sorunun tek çözümü sistemin içinde değil, bir bütün olarak reddedilmesinde aranmalıdır.

Artık birkaç kuşağı buldu Grup Yorum türkülerıyla sokağa çıkanlar, greve gidenler, barikat kuranlar... 30 yılda grup üyelerinin isimleri, yüzleri değişti ama üzerindeki baskılar hiç değişmedi. Hep saldırıya uğradı Grup Yorum. Susturmak istediler, üyelerini işkenceden geçirdiler, hapse atılar, ne eziyet varsa ettiler. Ama onlar her seferinde yeniden doğrularak bir inadı sürdürdüler... Hepimizin sesi oldular...

30 yıldır susturulamayan bir türkü

Söyleşi: YAŞAR DENİZ IRLAYICI

Grup Yorum... “Şarkı olmadan devrim de olmaz!” sözünün hakkını teslim edenler... ‘Devrimci müzik’ denilince akla ilk gelenler... Sayısız gözaltı, tutuklama, işkence ve yasaklı konserler, toplatılan hatta kurşunlanan kasetler, türlü hukuksuzlar karşısında ‘Hapishane Şarkıcıları’ olarak anılan, grup üyelerinin sürekli değişmesine ve eksilmesine rağmen dimdik ayakta kalmayı başaranlar, her biri olay yaratan 22 albüm sığdırdılar son 30 yıla. Türküler susmadı, halaylar sürdü! Çalışmalarını sürdürdüğü İdil Kültür Merkezi’nde bulduğumuz röportaja son birkaç saat kala, yasağın durdurulmasıyla Okmeydanı’nda adeta bir bayram sevinci vardı. Grup üyelerinden Selma Altın ile Yorum’un 30 yıllık mücadele sürecini, direnişini, geleneğini, konserlerini ve ülke gündemini konuştuk...

Şair Ahmet Telli’nin, ‘devrim’ demeden devrimi anlattığı şiirin albüme adını da veren bestesiyle, 1987’de yayınlanan *Sıyrılıp Gelen*’le başlayan serüvende bu yıl 30. yaşını kutluyor Yorum. Biz de **RED** olarak kutlamak isteriz öncelikle. Bu 30 yılda Yorum’la ilgili neler söylersiniz okurlarımıza?

Teşekkür ederiz. Röportajın en zor sorusu herhalde... 30 yılı özetlemek hem çok zor olur ama herhalde 30 yılın çok önemli süreçlerinden birini yaşadık son iki-üç gün. Belki de Yorum’un bir anlamda tarihinin de özeti olabilir. Çünkü bugün (26 Haziran Cuma) öğlen saatlerine kadar İstanbul Valiliği tarafından yasaklanmış bir konserimiz vardı. Çok uzun uğraşlar, direnişler, tepkiler ve eylemler sonucunda büyük bir kazanım elde ettik. Bu bir direniş ve bir zafer aslında. Yorum’un 30 yıllık tarihi de hep direnişler ve zaferlerle sürmüş diyebiliriz. Her albümü bir olay, sürekli gözaltılarla ve tutuklamalarla geçen bir süreç ve bir o kadar da devrimci sanat alanında büyük gelenekler yaratmış. Her şeyden önemlisi, militan bir tavrı var. Var olan sınırları, yasaklamaları, çevrilmek istenen o çerçeveyi, dar sınırları hiçbir zaman kabul etmemiş. Şarkılarını halka ulaştırma ve sorunlara çözüm üretme noktasında hep militanca bir yaşam ve üretim tarzı var. Mesela, hiç kimsede yoktur ama kapı kapı CD ve konser bileti satmak hâlâ bizim geleneğimiz... Bizim belki de halka ulaşmamızda en büyük özelliğimiz bu. Hâlâ direnişlerin içerisinde yer alırız. Biz olmasak, sürece yetişemesek bile şarkılarımız orada, bir şekilde direnişin bir parçası olur; işçilerin, öğrencilerin, bütün emekçilerin, işsizlerin, atanamayan öğretmenlerin...

Hepsi direnişin içinde yer alan ezgilerimiz, türkülerimiz, şarkılarımız...

“Tek sırrımız devrimcilik”

Kendi içinden birçok sanatçı yetiştiren bir okul aynı zamanda Yorum. Grup üyelerinin sürekli değişmesine rağmen ayakta kalmayı başaranlar, 30 yıldır yılmadan, baş eğmeden yoluna devam eden ve hâlâ düzeni tehdit eden bir yanı, bir gücü var. Nedir bu gücün sırrı?

Devrimcilik... Tek sırrı bu. Şu anda da gerçekten düzene, var olan sisteme karşı tek alternatif olan da devrimciler. Bir seçim süreci atlattık, biliyorsunuz... İktidar kurulmaya çalışıyor, koalisyon hesapları konuşuluyor... Ne kadar acizlik içinde olduklarını hepimiz görüyoruz, bürokrasi büyük bir boşlukta şu an. Hâlbuki biz koskoca bir ülkeyi yönetmekten söz ediyoruz. Mesele kimin kiminle koalisyon yapıp yapmayacağı değil; kaldı ki şu anda birbiriyle koalisyon yapmayacak hiçbir parti yok açıkçası. Ama bütün bir halkı yönetmek, ülkeyi kalkındırmak, insanlara haklarını verebilmek, onların daha refah içinde yaşamasını sağlayabilecek bir programı yok hiçbirinin. Sadece ve sadece somut olarak halkımızın önüne program koyanlar, devrimciler. Var olan düzende adalet arayan da sadece devrimciler... ‘Ekmek-adalet-özgürlük!’ sloganının tek karşılığı devrimciler ve halkın kendisi. Yorum da aslında bir anlamda 30 yıl boyunca ayakta kalmasını bu düşünceye borçlu. Çünkü her

dönem savunabileceğimiz güçlü bir iddia bu. Çünkü bizim ülkemizde sosyalizm denenmiş bir iddia değil. Biz sosyalizm iddiasındayız ve biz bunun bir gün mutlaka gerçekleşeceğine inanıyoruz. Sosyalist kimliğimizi hiçbir zaman bırakmadık. Sosyalist bir düzende yaşamıyoruz ama yaşatmaya çalışıyoruz. Hepimizin öğrendiği, aldığı eğitimler bu değerlerin üzerine. Bizi, bütün Yorumcuları birbirimize bağlayan, kenetleyen en önemli şey de aslında bu: Devrimci kimliğimiz,

örgütlülüğümüz... Bir de “Bir ulusun türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür” elbette...

Örgütlülük meselesi... Bu yanınız sanatınızı kısıtlıyor mu?

Dinleyici kitlesinin sınırlandırılmasına yol açıyor mu? Sizin için “Örgüt müziği yapıyorlar” diyen bir kesim var. Yorum, ‘örgüt müziği’ mi yapıyor yoksa örgütlü mücadele içinde müzik yapıp ‘müziğin örgütü’nü mü yaratıyor?

Bu iddianın cevabını, geçen hafta İzmir’de 700 bin kişiyle yaptığımız konserimiz versin. 25. yılında 55 bin kişilik biletli konser yapan başka hiçbir grup yok! Bir anlamda “Sanat, sanat için mi yoksa toplum için midir?” tartışmalarının defterinin çoktan kapatıldığı bir dönemden sonra örgütlülüğü hiç tartışmamak lazım. Örgütlü olmak, bir kere hafızanın taze tutulması, insanın değerlerini yitirmemesi demektir. Her şeyden önce birey olmaktan ziyade, toplumun bütün sorunlarına, insani bütün değerlere, bütün duygulara vakıf olmak anlamına geliyor.

Tek başına bir insan bütün toplumun yaşayabileceği duyguların hepsini yaşayamaz veya bir insan her şeyi hatırlayamaz. Ama örgütlü olmak, sizin hafızanız da olur, unutmazsınız! Aynı zamanda inanç ve kararlılık da demektir. Bu yasak kararının Yorum’a değil de herhangi bireysel bir sanatçının başına geldiğini düşünelim... Bütün bu engellemeyle, yasaklarla baş edebilmesi mümkün değil! Biz, bunların hepsini aşabilmemizi örgütlü gücümüze borçluyuz, insanlarımızla beraber... Çok önemli değil hangi örgütten olduğumuz, ne olduğumuz... Biz halkın örgütünü, örgütlülüğünü savunuyoruz. Koskoca bir halk deryası var. Bu halkın kendisi de konserlerimizde bir araya geliyor mu? Evet, geliyor; bu bir örgüt işte! 30. yıl konserleri için stadyumlara başvurduğumuzda ülkenin her yerini il il dolaştık. Normalde, böylesi konserlerin üstesinden gelebilmemiz mümkün değil, bu işler büyük sponsorlar gerekli, çok maliyetli, bu durum halk konserleri için de geçerli... Ama dedik ki, biz ülkemizdeki bütün Yorum gönüllülerini, emekçilerini bir araya toplamak istiyoruz ve ‘Yorum gönüllüleri örgütü’ kurmak istiyoruz! 30. Yıl İzmir Konseri’ni örgütleyenlerin çoğu da yeni tanıştığımız Yorum gönüllüleridir. İşte örgütlü olmak, bu saydıklarımızın hepsinin kazanımı...

“Yan yana gelebilmeliyiz”

‘Örgüt müziği’ne cevaben, Soma Katliamı, Berkin Elvan ve Gezi Direnişi için de besteler yaptınız son dönemde. Gezi Direnişi’ni nasıl değerlendiriyorsunuz peki? Halk örgütsüz değil miydi Haziran’da?

Gezi Ayaklanması’nın olduğu dönemde, insanlarımızın çok da örgütsüz olduğunu düşünmüyoruz. Evet, farklı siyasi görüşlere sahip insanlar vardı –ki bu her zaman da olacak. Önemli olan, bir ayaklanma etrafında bir insanlar araya gelebildi ve gerçekten de isyanın kendisini örgütledi o insanlar. Mesele budur. Örgütlülük, bilfiil ayaklanmaya katılan herkesin aynı fikri benimsemesi değil. Çok büyük ayaklanmanın örgütlenmiş olmasıdır esas mesele. Böyle bakarsak Gezi’yi başarısız saymış oluruz. Hâlbuki bu, halk için çok çok büyük bir deneyim; nasıl direnileceğine, nasıl savaşılabileceğine dair bir deneyim kazandı halk. Evet, halkımız örgütsüz. Bunun sebebi, aslında devrimcilerin kendi içinde örgütsüz olması, daha doğrusu birlikler kuramaması meselesi... Elbette ki birbirinden farklı düşünen, değişik stratejilere sahip örgütler olacaktır ama önemli olan bütün örgütlerin yan yana gelebilmesi, ortak hareket edebilmesi...

30. yıla tekrar dönersek... 25. yılda İnönü'deydiniz. 30. yıl için stadyum düşünülmüdü mi? Fenerbahçe Stadyumu gündeme gelmiş, imza kampanyaları örgütlenmişti. Süreç nasıl gelişti?

Bugüne kadar orkestrayla çıktığımız büyük konserlerimizi hep İstanbul'da yaptık. İstanbul'da yaratılan bu coşkuyu mutlaka Anadolu'ya da taşımak istiyoruz. Dedik ki, 25. yılda İstanbul'daydık 30. yılda da 5 ayrı bölgede bölgesel konserler yapacağız. 5 ayrı bölge için ileri İstanbul, İzmir, Adana, Ankara ve Dersim olarak belirledik. Her il için de stadyum başvuruları yaptık. Ankara'da bakanlıktan ortak açıklamayla dönüş oldu. Hemen hemen hepsinden aynı, çimlere zarar verileceği veya bakım-onarım gibi gerekçelerle matbu cevabı aldık. Fenerbahçe Stadı için kulüp yönetimiyle Aziz Yıldırım'la da bir görüşmemiz oldu. Yorum'a yönelik olumuz çok kötü ve küstahça bir tavırla cevap verdi. Bunu yakında açıklayacağız. Bizi de seven Fenerbahçeli dinleyicilerimizin de bilmesi adına tüm ayrıntılarıyla yazacağız. O adam orada olduğu sürece, bizim şarkılarımız da asla orada söylenmeyecek, çalınmayacak! Gördüğün gibi sadece iktidarla da uğraşmıyoruz! Sonuçta stadyumlar olmasa da 5 bölgede 5 ilde konser vereceğiz, 35. yılımızda bu sayıyı daha da artırmayı istiyoruz...

“Yasaklamalar tamamen keyfi”

Bu sene, 12 Nisan'daki 'Bağımsız Türkiye' konseriniz de yasaklanmıştı. İzmir'deki coşkulu konser sonrası İstanbul ve Ankara yasaklandı. Devlet aynı devlet, valilikler aynı devletin kurumları olmasına rağmen bu tutarsızlık tam bir 'keyfiyet' durumu değil mi?

Tam bir keyfiyet durumu evet. Valiliğin konseri yasaklama gibi bir yetkisi yok, büyük kitlesel buluşmalarda, mitinglerde, konserlerde veya festivallerde yetki alanı sınırları içerisinde önlem almalıdır. Ama yasaklama kararı alıyor. Ne sebeple? İşte, provokasyon yaratılacağı, halkı infiale sürükleyeceği yönünde kaynağı hiç belli olmayan çeşitli duyular sebebiyle. O zaman bu duyuları açıklamak ve buna yönelik kendi önlemlerini almak zorundasın. Zaten terörizm bu aslında. Çünkü halkı ayrıştıran, kin ve nefret duygularına sevk eden valiliğin kararı. Biz de anayasal hakkımız olan konser verme, halkla buluşma hakkımızı engellediği gerekçesiyle ve – bu yanılla da anayasal bir suç işlediği ve görevini kötüye kullandığı için – İstanbul Valisi hakkında görevden alınması konusunda suç duyurusunda bulunduk. İdari Mahkeme, valiliğe yasakla ilgili argümanlarını sordu, valiliğin cevabı yeterli bulunmadı ve yasağı kaldırdı. Neyi gerekçe gösterecek ki? 4 yıl boyunca aynı meydanda, Bakırköy Halk Pazarı'nda konser vermişiz, tek bir olay olmamış. Kaldı ki, valilik bize konserlerimizde özel güvenlik

şirketiyle anlaşmayı şart koşar. Güvenlikle anlaşırsınız ama konserimizin güvenliğini özel güvenlik almaz; bizim insanlarımız, Yorum gönüllüleri alır. Bu yanılla polisin, özel güvenliğin önlemine güvenmiyoruz; kendi önlemimizi kendimiz alırız. Yaklaşık bine yakın gönüllü, insanların ve konserin selameti için görevli olur. Sadece infial meselesi değil, konsere gelen tek bir insanın

burnunun kanamaması için... Bu arada belirtelim, 5 Temmuz'daki Ankara konseri için yasak sürüyor! (Bu yasak da kaldırıldı sonra – Y.D.I.)

Dinleyicileri bile tutuklanıyor!
Yasakla ilgili yürütme kararının durdurulmasından sonra Pazar günü Bakırköy'de Yorum dinleyicilerini neler

“Ustaları genç kuşaklara tanıtacağız...”

Yeni albümü de konuşalım, Ruhi Su...
Düzenlediğiniz imza günü için albüm kapağını görüp, “Yalnızca bu adam mı gelecek imzaya?” diye soran gençler olmuş... Bu açıdan da önemli bir misyonu da üstleniyor mu son albüm? Bu albümlerin devamı gelecek mi?

Tam da amacımız buydu zaten. Ruhi Su gibi halkçı ve devrimci sanatçı, maalesef günümüzde genç kuşaklar tarafından neredeyse hiç tanınmıyor. En bilineni Cem Karaca, Neşet Ertaş ama eminiz ki birkaç yıl sonra onlar da unutulacaklar. Ruhi Su da kendi dinleyici kitlesi olmakla beraber, içinde genç nüfus çok az. Bizi biz yapan, özellikle Yorum müziğinde çok önemli bir isim olan ustalarımızın genç nesil tarafından bilinmesini istiyoruz. Çünkü iktidarın, aslında düzenin bir halkı yönetirken en büyük silahlarından biridir tarihi, geçmişini unutturmak! Geçmiş olmayan bir

insanın dayanağı da yoktur! Neyle savaştığınız? Bugün insanlar direnirken 'Pir Sultan' diyor en başta. Her birini mücadelemizin birer parçası, birer neferi olarak görüyoruz, her biri bizim için birer bayrak niteliğinde. Ruhi Su ile başladık; çünkü Yorum'un hem müzikal hem teknik hem de müzikal 'devrimci sanat' yaşamı anlamında da örnek aldığımız değerli ustalarımızın en başında geliyor. Bu bir seri, seriye Cem Karaca ile devam edeceğiz. Tabii ki değişen, gelişen bir müzik kulağı var. Kendi tarzımızla buluşturarak bugünün gelişen dijital teknolojiyle geçmiş harmanlayarak bütün ustalarımızı anmak, genç nesillere de tanıtmak istiyoruz. Cem Karaca'dan evvel hazırlıklarını sürdürdüğümüz kendi albümümüz var. Bu yıl içinde çıkarmayı planlıyoruz. Sonra da 'Ustalara Saygı' serisi albümlerine Cem Karaca ile devam edeceğiz.

bekliyor?

Çok büyük bir zafer kutlaması olacak. Tabii ki öz itibarıyla bu bizim 30. yıl konserimiz, biz büyük bir 30. yılımızı kutlaması yapmak istiyoruz. Bu kutlamayı hem Yorum 30 yıl boyunca üretimle, direnişle, baş eğmezliğiyle hem de büyük sahiplenme örneği göstererek dinleyicilerimizin hak ettiğini düşünüyoruz. Özellikle dinleyicilerimiz çünkü bu 30 yıllık süreçte Yorum dinlediği için bedel ödeyenler de var. Yorum dinlediği için hakkında soruşturma açılan öğrenciler, işten atılan emekçiler hatta Hatay ve Malatya'da konser çalışmasında görev almak ve otobüs kaldırmaktan tutuklanan dinleyicilerimiz var. Büyük bir orkestramız olacak. 30 yıllık tarih içerisinde emeği olan eski Yorum üyelerimize de çağrı yaptık. Kabul eden dostlarımızla da aynı sahneyi paylaşacağız. Bir de çok önemli, yıllardır buluşmak istediğimiz bir dünyaca tanınmış bir konuğumuz var. Çok güzel bir tesadüfle burada, onun heyecanı da var. O da konserin sürprizi olsun...

“Emekçinin hayatı çok ucuz...”

Son olarak **RED** okurları için bir '30. Yıl' mesajı alalım...

Bu yıl, aslında bizim 30. yılımızı, ülkenin gündeminden hiçbir zaman ayrı düşünmeyelim diyoruz. Ülkemizde yaşayan insanların en büyük taleplerinden biri de adalettir. 30 yıl boyunca hem kendi konserlerimiz için uğraştık hem de adalet istedik. Hem kendi konserlerimiz için Yorum'a yönelik ama aynı zamanda yaşamını yitiren binlerce insanımız için adalet arayışının çok yüksekte olduğu bir süreç oldu bu 30 yıl. Ülkemiz ne yaşıyorsa Yorum da hep içindedir, olmaya da devam edecektir. Bizim temel vurgumuz da bu olsun! Bütün halkımızı, insanlarımızı, sanatçıları, aydınların hepsini bu talep etrafında toplanmaya çağırıyoruz. Bakın Soma'da 301 işçi yaşamını yitirdi, 432 çocuk yetim şu anda. Tersanelerde hâlâ ölümler devam ediyor, işte Torunlar İnşaat'ta işçiler asansörden düşüp ölüyor. Emekçi ölümünün bu kadar ucuz olduğu bir ülkedeyiz... Polis kurşunuyla öldürülen yüzlerce insanımız var; 2007'den 2015'e kadar 186 kişinin polis kurşunuyla öldürüldüğü iddia ediliyor; haklarında tek bir soruşturma yok, aksine ödüllendiriliyor! Gezi Direnişi şehitlerinin davalarından daha henüz bir tanesinde bile ciddi anlamda sonuç alınamadı. Kaldı ki anneleri babaları saçlarından yerlerde sürükleniyorlar, tekmeleniyorlar, coplanıyorlar. Onlar için de adalet istiyoruz. Hapishanelerde tecavüze uğrayan çocuklarımız var. Bunların hepsi aslında bizim adalet özlemimizi çok yukarıda tutmamızın kaynağı. Yorum'un 30. yıl çağrısı da bunlardan hiçbir şekilde bağımsız olamaz. En büyük çağrımız da halkımızın adalet talebi etrafında örgütlenmesi ve bir araya gelmesi, her türlü ayrılıklarımıza rağmen...

"Did you mean: Tırşıkçı Muhsin..."

ALPER ÇEVİK

Tırşık, sadece oraya özgü olmasa da adı Diyarbakır'la özdeşleşmiş bir çeşit türlü yemeği. Kelimenin Kürtçede 'ekşimsi, acımtırak' gibi bir anlamı var. Salça içinde haşlanmış patates, domates ve mevsimine bağlı olarak kabak, fasulye, patlıcan gibi sebzelerle veya nohut gibi bakliyatla zenginleştirilen, uzun uzun kaynatılarak tadına doyumla hale getirilen bir sulu yemek. Hem memlekette hem gurbette, kalabalık Kürt işçi ailelerinin suyuna bol bol eklemek banarak tükettiği bu yemek yapıldığında, doyurma garantili olsun ve verilen zahmete değsin diye illa ki fazla fazla yapılıyor. Hatta mümkünse tencereyle değil kazanla pişiriliyor ve konu komşuyla birlikte afiyetle yeniyor.

Konu komşuyla birlikte yeniyor dediysek, her zaman davetli misafirler olmuyor kapıyı çalanlar tabii. Uzun uzun kaynayarak yemeğin kokusu haliyle hane çeyresini sardığından, kazan başından daveşiz misafirler de eksik olmuyor. İşte bu teklifsiz tırşık iştirakçiliğini işin tadını kaçırarak ölçüde huy edinenlere, bir tek ocağımızda yemek kaynarken kapımızda gördüğümüz, bina artık hiç şaşırmadıklarımıza 'tırşıkçı' derler. Kürtler; 'beleşi' diye de bildiğimiz sıfatla eş anlamlı kullanmışlar...

Sokak jargonunu oluşturan Kürtçe kelimelerin, zorunlu olarak politik evrim süreçlerinden ve kara mizah fiillerinden geçerek anlam genişlemelerine, anlam kaymalarına uğradığı sıklıkla görülür. Tırşıkçı kelimesinin zaman içinde kazandığı diğer anlamlar şöyle sıralanabilir: 1. Sahte devrimci, 2. En zayıf halka, 3. Grev kırıcı, 4. Dönek, 5. Çıkar için davasını ihanet eden, düşmanla işbirliği yapan, vesaire... Konu nasıl mı buraya gelmiş? Hiç zor olmamış aslında. Mesela rivayete göre zamanında tutsak Kürtleri hapishanelerdeki açlık grevlerinden caydırmak için kazanlarla tırşık kaynatılır, kokusuyla ağızdan bitap düşmüş bedenlere işkence edilirmiş. Böyle böyle, işkenceyle veya rüşvetle davasından dönenlere, samimiysiz sahte devrimcilere, devrimci imajını kişisel çıkarı için kullananlara, özgürleşme mücadelesi yerine koruculuğu veya devlet-yardakçılığını seçen kişi veya aşiretlere tırşıkçı denmeye başlamış.

Google'da 'tırşıkçı' kelimesiyle arama yapıldığında ilk sayfada çıkan on sonuçtan altı tanesinde Muhsin Kızılkaya adı geçmekte. Bunu tesadüfen fark ettiğimde bu oranın yüksekliğini şaşırtıcı bulup "Tırşıkçı Muhsin" şeklinde bir Google araması daha gerçekleştirdim. Soyadını yazmamış olmamı belli ki kendisine meydan okuma olarak algılayan şampiyon arama motoru, "Bunu mu demek istediniz: Tırşıkçı Muhsin Kızılkaya" diye düzeltti beni, sağ olsun.

YENİ TÜRKİYE YOLUNDA İKİNCİ YARI BAŞLIYOR

Muhsin KIZILKAYA

Sonuca bakınca kendisi adına utanarak yüzün üzerinde farklı web sayfasının Muhsin Kızılkaya'nın bir tırşıkçı olduğu konusunda konsensüs içinde olduğunu gördüm. Peki, Muhsin Kızılkaya bu sıfatı bu kadar hak edecek ne yapmış olabilirdi? Nerede tırşık kokusu duysa kolunun altında bir somun ekmele kazanın başında mı bitivermişti? Yoksa yıllarca sahte bir devrimci imajının ekmeğini mi yemiş, kişisel çıkarı için davasına ihanet mi etmiş, halka hizmet yerine egemenlere biati mi seçmişti bu adam?

Allah'ın her akşamı kafamızdaki at gözlüğü ve boynumuzdaki yuları biraz daha sıkılaştırmak için tasarladıkları tartışma programlarını izlemediğimden, bu saygıdeğmez abimizin ismini çok da sık duymuyorum açıkçası. Yakınlarda adını duymama sebep olan birkaç vakayı sondan başa sıralayınca kendisinin tırşıkçılıkta fahri imparatorluk makamına nasıl yükseldiği konusunda biraz daha aydınlanırsanız belki.

Eşi aslında harakiri yapmış!

BirGün gazetesinden Deniz Coşan'ın 27.06.2015 tarihli haberinden öğreniyoruz ki son genel seçimde AKP'den vekil seçilen Kızılkaya 2002 yılında, henüz sosyalist bir devrimciyken eşini bıçaklamak suçundan yargılanmış ve eşinin şikayetini geri alması üzerine dava düşmüş (2005 öncesinde bıçaklama fiili sonucunda kamu davası açılmıyor, ancak kişinin şikayeti üzerine dava açılıyordu). Kızılkaya'nın Twitter hesabından, eşinin ağzından yapılan açıklamaya göre yaralanmaya neden olan olay bir mutfak kazası. Eşi mutfakta yaşadığı kazanın yol açtığı travma nedeniyle 5 günlük iş göremez raporu alıp şok nedeniyle Kızılkaya'dan davacı olmuş olabilir, bence de çok mantıklı... Muhsin Bey iddiayı yalanlamak için diyor ki: "Sonuçta eşim aynı zamanda İsveç vatandaşı, ona nasıl şiddet uygulamış olabilirim ki? Buna asla izin vermez." Hmm...

Genel seçimlerin 10 gün öncesinde, 27 Mayıs 2015'te, kendisinin de yazarı olduğu Habertürk gazetesinden Kürşad Oğuz'a verdiği röportajda şöyle diyor: "(...)

kibirli bir sosyalist, devrimciydim. Sonra Birikim Dergisi'nde Ömer Laçiner, Murat Belge'lerin yazdıkları beni çok etkiledi. İslami hareketlere, muhafazakârlara hoşgörülle yaklaşıp onların memleketi dönüştürebileceğine, vesayetçi rejimi kırabileceğine dair bir inanç gelişmişse bende, tek müsebbibi Birikim Dergisi; Laçiner, İnsel ve Belge'dir." Bu üç büyük fikir insanının nasıl haklı çıktığını, muhafazakârların dönüştürücü gücünün büyüklüğünü, memleketi sifonu çalışmayan bir tuvalete dönüştürme süreçleri boyunca anbean izledik, izliyoruz... Aynı röportajda

Parayı buldukça beraberce güzelleştiler...

Başlık Kızılkaya'nın eski ev arkadaşı, can dostu Yılmaz Erdoğan'ın (Şeyh Said'in damadı olan) unutulmaz Mükremin Çıtır tiptemesinin meşhur repliğidir: "Geçiyordum, hayal kırıklığına uğradım." Tam bu noktada bir diğer yakın dostunun, yine bir zamanlar evini paylaştığı Metin Üstündağ'ın şu dizelerine yer veresim geldi: "Kronik hayat abazanı değişik / Kara vicdanlı ucube insanlar türedi / Neden-sonuç ilişkisine bile 31 çekiyorlar..."

Ramazanın ilk akşamı Mersin'de verdiği iftar yemeğinde konuşuyor Muhsin Kızılkaya: "Ankara'da ihale kovalayan, başkasının işini takip eden ya da üstüne olmayan vazifelerin peşinde koşan bir milletvekili olmak istemiyorum. Ben baştan itibaren bir misyon adına yola çıktım."

Leo Tolstoy zamanın ötesinden cevap veriyor: "İnsanları yalan söylediklerinde dinlemeyi severim. Çünkü olmak istedikleri ama olamadıkları insanları anlatırlar."

Bu arada, yazı boyunca birkaç kez Muhsin Bey diye hitap ettim kendisine... Sakın ola Yavuz Turgul'un Muhsin Bey'i değerli üstat, zarafet timsali, ilkel müzisyen Muhsin Kanadıkırık gelmesin gözünüzün önüne. Buradaki hikaye, Muhsin Bey'den ziyade zayıf karakterli arabeskeci, vur-kaççı, tırşıkçı Ali Nazik'in yaşam öyküsünü andırıyor. Ve bu hikayenin bir sonu da var:

Ali Nazik: "Agam kusura bakma, kendimi

"HDP'nin barajı aşmasını ister misin?" sorusuna eşine az rastlanır bir politik ahlak ile cevap veriyor Kızılkaya: "Hayır. HDP barajı aşmazsa AK Parti çok çabuk demokratik bir Anayasa'nın yapımına girişecek ve yapacak." Hımm, ekmeği yemeğin suyuna iyice bir banıp ustaca bir bilek hareketiyle tencerenin ulaşılmaz köşelerini sıvamış Muhsin abimiz...

Şairane yalakalık...

17 Temmuz 2014, Soma katliamının 4 gün sonrası... Muhsin Bey'in Habertürk paçavrasındaki yazısının başlığı "Yas evinde bir ev sahibi: Taner Yıldız". Ana fikri anladınız, sadece birkaç cümle alıntılatacağım. "Yüzüne sinmiş kederi, sakallıyla birleşince, biraz daha tuhaf bir renk alıyor sanki. Yaşama sevincinden çok, başka bir duygu bırakıyor bizde. (...) Yüzü ahireti hatırlatıyor bana. Herkesin eşitlendiği, kimsenin kimseye üstün olmadığı, herkesin aynı azabı aynı çığlıklarla çektiği, 'sınıfsız, imtiyazsız' ahireti (...) Kurak rüzgârların yeliyle yıkanmış gibidir yüzü... 'Devlet dersinde' ölümden kurtulmuştur."

Gördüğünüz gibi bir zamanların sosyalist devrimcisi sınıfsız toplumdan bahsediyor, 'devlet dersi' diyerek Ece Ayhan şiirine referans veriyor. Hmm...

kurtarmam lazımdı."

Muhsin Bey: "Kurtardın mı bari?"

Muhsin Bey, kurtardınız mı bari kendinizi?

ISSN 1307-072X

9771307072007